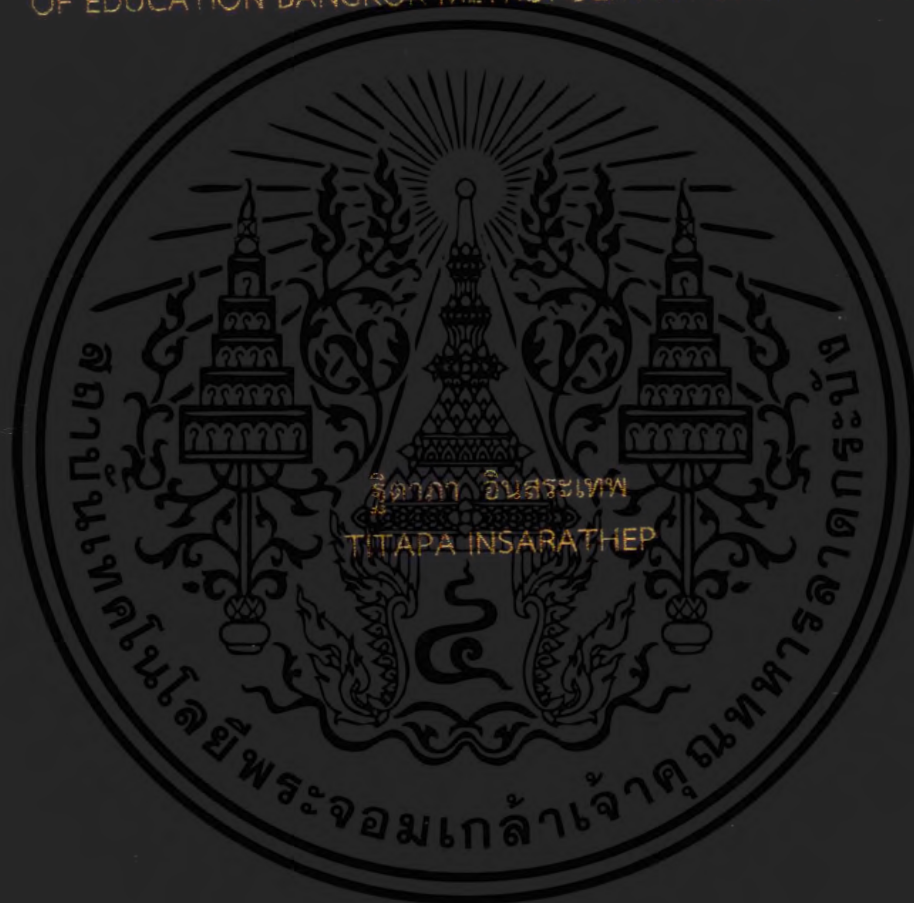

การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก
สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

FACTOR ANALYSIS OF SELF - DISCIPLINE OF GRADE 6 STUDENTS
IN NONGCHOK DISTRICT OFFICE UNDER THE DEPARTMENT
OF EDUCATION BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม(การวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2559

KMITL-2016-ED-M-223-116

การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก
สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร

FACTOR ANALYSIS OF SELF - DISCIPLINE OF GRADE 6 STUDENTS
IN NONGCHOK DISTRICT OFFICE UNDER THE DEPARTMENT
OF EDUCATION BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาครุศาสตรบัณฑิต(การวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)
คณะครุศาสตรบัณฑิต
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2559

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ KMITL-2016-ED-M-223-116 อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

FACTOR ANALYSIS OF SELF - DISCIPLINE OF GRADE 6 STUDENTS
IN NONGCHOK DISTRICT OFFICE UNDER THE DEPARTMENT
OF EDUCATION BANGKOK METROPOLITAN ADMINISTRATION

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION
IN INDUSTRIAL EDUCATION
(RESEARCH AND EVALUATION IN EDUCATION)
FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
2016

KMITL-2016-ED-M-223-116

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2016

FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION

KING MONGKUT' S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์และสงวนสิทธิ์ในเนื้อหา ไม่ควรเผยแพร่ไปโดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก
สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร
Factor Analysis of Self-Discipline of Grade 6 Students
In Nongchok District Office under the Department
of Education Bangkok Metropolitan Administration
นางสาวจิตตภา อินสระเทพ

นักศึกษา

รหัสประจำตัว

ปริญญา

สาขาวิชา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

56603070

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

ครุศาสตร์อุตสาหกรรม (การวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)

ดร.กฤษณา คิตติ

ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
ผศ.ดร.ไพฑูริย์	พิมพ์ดี	
ดร.กฤษณา	คิตติ	
ดร.ธนิษฐ์	รัตนโอฬาร	
ผศ.ดร.ศิริรัตน์	เพ็ชรแสงศรี	
ผศ.ดร.เลิศลักษณ์	กลิ่นหอม	

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ

สถานที่สอบ

6 กรกฎาคม 2559 เวลา 14.00 น. เป็นต้นไป

ณ ห้องเรียนปริญญาเอก คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)

คณบดี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

วันที่...29...เดือน...กรกฎาคม...พ.ศ. 2559

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนัก
การศึกษากรุงเทพมหานคร

นักศึกษา

นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ

รหัสประจำตัว

56603070

ปริญญา

ครุศาสตรบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา

สาขาวิชา

ครุศาสตรบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา (การวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา)

พ.ศ.

2559

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ดร.กฤษณา คิตติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร และ 2) ศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนในโรงเรียนเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 รวมทั้งสิ้น 500 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.93 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ด้วยโปรแกรม SPSS for Windows version 21 ทำการสกัดองค์ประกอบด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบร่วม เทคนิคย่อยวิธีแกนหลัก และหมุนแกนองค์ประกอบแบบมุมฉากด้วยวิธี แวริแมกซ์ และวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานครด้วยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยมีดังนี้

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ พบว่า องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ เรียงลำดับดังนี้ 1) การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง 2) ความซื่อสัตย์ 3) ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ 4) ความอดทน และ 5) ความตั้งใจ ซึ่งทุกองค์ประกอบสามารถร่วมกันอธิบายองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานครได้ร้อยละ 67.05

2. การวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติ พบว่า องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร ทุกองค์ประกอบมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยองค์ประกอบด้านความอดทนมีค่าเฉลี่ย 3.76 และส่วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 องค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์ มีค่าเฉลี่ย 3.71 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.66 องค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ มีค่าเฉลี่ย 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 องค์ประกอบด้านความตั้งใจ มีค่าเฉลี่ย 3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.71 และองค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.65

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	Factor analysis of self - discipline of grade 6 students in Nongchok district office under the department of education Bangkok metropolitan administration.
Student	Miss Titapa Insarathep
Student ID.	56603070
Degree	Master of Industrial Education
Program	Industrial Education (Research and Evaluation in Education)
Year	2016
Thesis Advisor	Dr. Krissana Kiddee
Thesis co - Advisor	Dr. Thanin Ratana-o-larn

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) factor analysis of self-discipline of grade 6 students at Nongchok district office under the department of education Bangkok metropolitan administration and 2) study levels of self-discipline of grade 6 students at Nongchok district office under the department of education Bangkok metropolitan administration. The sample was grade 6 students in Nongchok district area, studied in 2015 a total of 500 selected by a multi-stage sampling. The instrument used in this research was a questionnaire of self-discipline. Check the content validity by index of Item-Objective Congruence was between 0.60-1.00 and the alpha coefficient reliability was 0.93. The data were analyzed using on Exploratory Factor Analysis (EFA) with SPSS program by the factor extraction consisted common factor analysis by principal axis factor (PAF) and orthogonal by varimax method and analysis levels of self-discipline of grade 6 students at Nong Chok District Office under the Department of Education, Bangkok Metropolitan administration by mean and standard division.

The results of the research were

1. Exploratory Factor Analysis (EFA) were 5 factors with self-discipline of students in Grade 6 consist of the following 1.) Compliance with the rule of society, and self-confidence 2.) Integrity 3.) Responsibility and leadership 4.) Patience and 5.) Intentions. All the factors could explain of self-discipline of students, in particular, the obtained factors accounted for 67.05 percent of self-discipline of grade 6 students in Nong Chok District Office under the Department of Education, Bangkok Metropolitan administration.

2.The result of analysis practice level of grade 6 students in Nongchok district office under the department of education Bangkok metropolitan

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

administration was found that every level of self-discipline was at high level. Patience factor had mean value 3.76 and standard deviation 0.71. Integrity factor had mean value 3.71 and standard deviation 0.66. Responsibility and leadership factor had mean value 3.65 and standard deviation 0.62. Intentions factor had mean value 3.54 and standard deviation 0.71. And The rule of society, and self-confidence factor had mean value 3.51 and standard deviation 0.65.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ได้ด้วยความกรุณา และเมตตาอย่างยิ่งจาก ดร.กฤษณา คิตติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น ตลอดจนติดตามเอาใจใส่ให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์มาโดยตลอด ทำให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ตลอดจนให้ข้อคิดต่างๆ อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า และเป็นแนวทางในการจัดทำวิทยานิพนธ์จนประสบความสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อคำถามเพื่อปรับปรุงให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีคุณภาพ

ขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องในหัวข้อต่างๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ บุคลากรสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ครอบครัวอันเป็นที่รัก ที่คอยให้กำลังใจ ให้การสนับสนุนทุนการศึกษา และให้ความช่วยเหลือตลอดมา

ขอขอบพระคุณ พี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ และบุคคลที่ผู้วิจัยไม่ได้กล่าวไว้ในที่นี้ ที่ให้การสนับสนุน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่เป็นผลจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่บิดา-มารดา ครู - อาจารย์ และผู้สนับสนุนช่วยเหลือทุกท่าน ด้วยความเคารพยิ่ง

ฐิตาภา อินสระเทพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ	III
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VI
สารบัญภาพ	VI
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัยเบื้องต้น.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	6
1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวินัยในตนเอง.....	9
2.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis).....	33
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการงานวิจัย.....	48
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	48
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง.....	58
4.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับ ประถมศึกษาปีที่ 6	59
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบของควมมีวินัยในตนเอง นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6.....	69

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปลผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	75
5.1 สรุปลผลการวิจัย.....	75
5.2 อภิปรายผล.....	77
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	83
บรรณานุกรม.....	84
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	99
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์ค่า IOC ของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	102
ภาคผนวก ค หนังสือราชการ.....	107
ประวัติผู้เขียน.....	122

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 สรุปแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง.....	20
2.2 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง (sample size) ตามแนวคิดของ Comrey and Lee	37
3.1 จำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน	49
3.1 จำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน(ต่อ)	50
4.1 ความถี่และร้อยละของข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	58
4.2 ผลการวิเคราะห์ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และ ค่า Bartlett's test of Sphericity (KMO หรือMSA).....	59
4.3 ผลการวิเคราะห์ค่าความร่วมกันของตัวแปรสังเกตได้ (h^2) สำหรับการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงสำรวจ	59
4.4 ผลการวิเคราะห์ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และ ค่า Bartlett's test of Sphericity หลังจากตัดตัวแปรที่มีค่าความร่วมกัน ของตัวที่น้อยกว่า0.05 ออกไป.....	62
4.5 จำนวนองค์ประกอบ ค่าไอเกน ค่าร้อยละของความแปรปรวน และค่าร้อยละของ ความแปรปรวนสะสมในแต่ละองค์ประกอบ	62
4.6 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรความมีวินัยในตนเอง ภายหลังจากการหมุนแบบมุมฉาก (Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวนิแม็กซ์ (Varimax Method)	63
4.7 องค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองเรียงลำดับตามลำดับความสำคัญ.....	65
4.8 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปรรายชื่อขององค์ประกอบด้านการปฏิบัติตาม กฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง	66
4.9 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปรรายชื่อขององค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์.....	67
4.10 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปรรายชื่อขององค์ประกอบ ด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ	67
4.11 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรรายชื่อขององค์ประกอบด้านความอดทน	68
4.12 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรรายชื่อขององค์ประกอบด้านความตั้งใจ	68
4.13 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเอง	70
4.14 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความอดทน	71
4.15 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์	71
4.16 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ	72
4.17 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความตั้งใจ	73
4.18 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม และความเชื่อมั่นในตนเอง	74

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัยเบื้องต้น	5
2.1 ความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ (Observed Variable) และตัวแปรใหม่.....	35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และห้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 11) การพัฒนาบุคคลให้เป็นผู้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีระเบียบวินัย มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงามและรู้คุณค่าความเป็นไทย ใฝ่การเรียนรู้ มีจริยธรรม ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2555 : 73) และตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2553 ที่บัญญัติมีความสอดคล้องกับความมุ่งหมายและหลักการในการจัดการศึกษาว่าต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมมีการศึกษาจึงมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพของคน เพราะคนที่มีความรู้ดี มีโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติงานต่างๆ สิ่งที่จะส่งเสริมให้บุคคลที่มีความรู้เป็นคนที่มีคุณภาพสมบูรณ์คือ ต้องมีคุณธรรมและจริยธรรมด้วย

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 – 2559) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคน ในสังคมไทยให้มีคุณธรรมและมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวทางการมุ่งพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน ทั้งด้านร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสติปัญญาที่รอบรู้ และมีจิตสำนึกในศีลธรรม พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะ และความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตอันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2555 : 74) การพัฒนาประเทศไทยให้ทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ ได้ส่งผลให้สังคมไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านประชากร เศรษฐกิจ สังคม วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ซึ่งการพัฒนาในแต่ละด้าน ปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้เกิดการพัฒนาได้ก็คือ ทรัพยากรบุคคล ซึ่งนอกจากจะต้องมีคุณสมบัติทางด้านสติปัญญา ความรู้ความสามารถ และความเสียสละแล้วคุณสมบัติที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือทำให้เกิดพลังอันยิ่งใหญ่ในการพัฒนาประเทศ คือ ความมีวินัยของคนในชาติ เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (ปัญญาวดี ชมสุวรรณ. 2552 : 1) นอกจากนี้คนในสังคมยังขาดการยั้งคิด รับมาแต่ค่านิยม แต่ขาดการคิดวิเคราะห์ว่าสิ่งใดควรกระทำ หรือไม่ควรกระทำ โดยไม่คำนึงถึงปัญหาที่จะตามมา เลยทำให้ตนเองมีหนี้สินล้นพ้นตัว แล้วต้องดิ้นรนทำทุกวิถีทางที่จะให้ได้เงินมาจับจ่าย โดยขาดการยั้งคิดว่าจะเกิดผลกระทบกับใครบ้าง จึงทำให้เกิดปัญหาสังคมตามมามากมาย จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าสาเหตุหลักของปัญหาทุกอย่างนั้น เกิดจากการขาดความมีวินัยในตนเองทั้งนั้น บุคคลจะมีวินัยในสังคมได้นั้นจำเป็นต้องมีวินัยในตนเองเสียก่อน เนื่องจากการมีวินัยในตนเองนั้น เป็นรากฐานของการควบคุมตนเองให้มีวินัยในสังคม การมีวินัยในตนเองนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องสร้างให้เกิดกับตนเองเป็นพื้นฐาน มิฉะนั้นการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่นในสังคมย่อมจะเป็นไปได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่สามารถสร้างวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นแล้ว เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการศึกษาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสร้างวินัยเพื่อส่วนรวมย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ ทั้งนี้เพราะวินัยในตนเองเปรียบเสมือนเครื่องปรุงแต่งขัดเกลานิสัยใจคอให้บุคคลเป็นคนที่มีความขยันอดทน ซื่อสัตย์ สุจริตและรักสวยรักงาม รักความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย และเมื่อสามารถปฏิบัติตนให้มีวินัยได้แล้ว วินัยนั้นจะนำความสุขกายสบายใจมาสู่ตนเอง (แรมสมร อยู่สถาพร.2535 : 48)

วินัย เป็นสิ่งที่ควรจะมีการพัฒนา ให้คงอยู่และติดตัวนักเรียนไปตลอดชีวิต เพราะวินัยเป็นเครื่องกำหนดทิศทางให้กับสมาชิกในสังคมใช้ยึดถือ และประพฤติปฏิบัติในแนวทางเดียวกันเพื่อความสงบสุข มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยของส่วนรวม หากปราศจากวินัยแล้ว การอยู่ร่วมกันของคนในสังคมแต่ละกลุ่มก็จะวุ่นวายสับสนเนื่องจากแต่ละคนมีความแตกต่างกันในทุกด้าน แต่ถ้าหากทุกคนในสังคมมีวินัยที่เกิดขึ้นจากจิตใจของตนเอง คือ วินัยในตนเองก็จะทำให้บุคคลนั้นทำทุกอย่างด้วยความมีเหตุผล มีความอดทน สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ มีความเชื่อมั่นในการกระทำความดี ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและหมู่คณะ และเป็นผู้ที่สามารถพึ่งตนเองได้ ซึ่งนอกจากจะทำให้ตนเองสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขแล้วยังเป็นการช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย(สมบัติ พรธิอัว. 2553: 3) นอกจากนี้วินัยยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของชีวิตที่มีคุณภาพ อีกทั้งเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเอง วินัยในตนเองจึงเป็นฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศ วินัยในตนเองเกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ ผูกผันตั้งแต่เกิดจนเข้าสู่ระบบการศึกษาตลอดไปชั่วชีวิต แต่ในวัยของการศึกษานับเป็นช่วงเวลาที่สำคัญในการเรียนรู้และฝึกฝน หากเยาวชนไทยที่ผ่านระบบการศึกษาจากโรงเรียน ขาดคุณธรรม ขาดระเบียบวินัย ผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสังคมไทยและระบบการเมืองในระบอบประชาธิปไตยจะรุนแรงขึ้น (กรมวิชาการ. 2542 : 118) ซึ่งสอดคล้องกับบวรลศิริ เปาโรหิตย์ (2540 : 67) กล่าวไว้ว่า วินัยจัดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อเด็กเพราะวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวทางความประพฤติของเด็ก ความมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัย คือการที่เด็กเกิดความต้องการที่จะทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเอง วินัยที่แท้จริงไม่ใช่การบังคับให้กระทำตาม แต่เป็นเกณฑ์ที่วางไว้เพื่อให้ทุกคนได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ วินัยที่สูงที่สุด คือการมีวินัยในตนเองซึ่งได้แก่ การรู้จักการปกครองตนเอง ควบคุมและแนะนำตนเองให้ประพฤติในทางที่ดีงามอยู่เสมอ ระเบียบวินัยก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม กล่าวคือสังคมประกอบด้วยคนจำนวนมาก ซึ่งมีพื้นฐานระดับการศึกษา ความรู้ จิตใจการได้รับการอบรมเลี้ยงดู ความนึกคิดที่แตกต่างกัน ความต้องการสิ่งต่างๆในการดำรงชีวิตที่ย่อมแตกต่างกันด้วยนอกจากนี้ผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่มก็ไม่ตรงกัน แต่จะให้สังคมอยู่กันอย่างอิสระตามความพอใจก็ย่อมเป็นไปไม่ได้ ความสับสนวุ่นวายในสังคมก็จะเกิดขึ้นไม่มีที่สิ้นสุด

ดังนั้นเพื่อความสงบเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกันจึงต้องมีระเบียบวินัยแบบแผนคอยควบคุมความประพฤติของคนในสังคมหรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า ระเบียบแบบฉบับข้อบังคับ ข้อปฏิบัติทั้งปวงเรียกว่า วินัยซึ่งเป็นที่ควบคุมให้บุคคลประพฤติต่อกันเป็นไปด้วยความเรียบร้อยในสังคมนั้นๆ จากข้อความข้างต้นแสดงถึงความสำคัญของความมีวินัยที่มีต่อเยาวชนไทยเพราะวินัยนั้นเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพมีประสิทธิภาพและศักยภาพพร้อมที่จะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะมีคุณลักษณะ คือ ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม มีความเชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ ควบคุมอารมณ์ได้และอดทน พฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ประกอบขึ้นเพื่อที่จะได้มาซึ่งความวินัยในตนเอง ซึ่งการที่จะได้มาซึ่งความมีวินัยในตนเอง จะต้องสร้างคุณลักษณะหลายลักษณะ ล้วนแล้วแต่ความสามารถของแต่ละบุคคลที่จะทำได้ เพื่อที่จะได้เกิดความมีวินัยในตนเองขึ้นมา (Ausubel. 1968 : 459 — 460) ดังที่ ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก (2555: 32) ได้กล่าวเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ว่า ผู้ที่มีวินัยที่ดีก็จะมีพฤติกรรมที่ดีหลายประการ เช่น ความตั้งใจในการทำงาน การตรงต่อเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นตามกฎเกณฑ์ของสังคม เป็นต้น

จากที่กล่าวมาวินัยในตนเองเป็นปัจจัยสำคัญที่จะพัฒนาทรัพยากรบุคคลและวินัยในตนเองเป็นเสมือนเครื่องปรุงแต่ง ชัดเกลานิสัยใจคอให้เป็นคนดี มีความขยัน อดทน ซื่อสัตย์ รู้จักสิทธิหน้าที่ของตนเองและผู้อื่นมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย รู้จักควบคุมตนเอง และเมื่อเป็นคนที่รู้จักควบคุมตนเองได้แล้วก็จะสามารถแสวงหาวิชาความรู้ต่างๆ มาใส่ตนเอง เพื่อให้เป็นคนที่มีผลดีมากขั้น ดังนั้นโรงเรียนจึงมีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม และเป็นสถาบันที่สำคัญในการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้แก่ นักเรียน ดังที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2525 : 23) กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเองจะช่วยทำให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง ก่อให้เกิดผลดีทั้งต่อตัวนักเรียนและสังคม เป็นลักษณะสำคัญที่จำเป็นต้องปลูกฝังให้กับพลเมือง เมื่อพลเมืองมีวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานจะส่งผลให้มีวินัยต่อสังคม และมีวินัยต่อประเทศชาติซึ่งจะทำให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น และการปลูกฝังความมีวินัยในตนเองแก่เด็กประถมศึกษา เป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะถ้าเด็กมีวินัยในตนเองตั้งแต่เด็ก จะทำให้เด็กได้ควบคุมพฤติกรรมของตนให้เป็นไปในทางที่ดีงามและประสบความสำเร็จในชีวิต จึงต้องดำเนินการฝึกให้เกิดผลอย่างจริงจัง เนื่องจากเด็กเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญของประเทศ

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนั้นเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุอยู่ในช่วง 12-13 ปี วัยนี้จะเป็นวัยคาบเกี่ยวกับระยะก่อนวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยรุ่น เด็กในวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ และเริ่มที่จะสนใจสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวมากขึ้นและเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกายและจิตใจเป็นอย่างมาก (ทิพย์ภา เชษฐ์ชูชาวลิต. 2541: 81-82) ซึ่งจากการสอบถามครูผู้สอนและจากรายงานการอบรมครูในโรงเรียนเครือข่ายที่ 44(6) จัดโดยคณะผู้บริหารโรงเรียนเครือข่ายที่ 44(6) (2558: 5) เกี่ยวกับเรื่องการจัดกิจกรรมทักษะชีวิต โดยในการอบรมได้กล่าวถึง พฤติกรรมปัญหาด้านตัวเด็กที่พบในโรงเรียน ได้แก่ ความไม่พร้อมในการเรียน เช่น การนำอุปกรณ์การเรียน หนังสือเรียนมาไม่ครบ ไม่ทำงาน ไม่ส่งงาน ไม่อยากมาโรงเรียน กลัวเพื่อน กลัวครู วิตกกังวล ไม่มีเพื่อน ไม่มีความมั่นใจในตัวเอง ไม่สนใจเรียน คุยเล่นระหว่างเรียน พูดคำหยาบ ก้าวร้าว เกเร ลักขโมย ขน อยู่ไม่นิ่ง ชอบแกล้งเพื่อน มีปัญหาในการเรียน เรียนอ่อน ไม่เข้าใจที่ครูสอน ขาดแรงจูงใจ สติปัญญาต่ำ ซึมเศร้า สมาธิสั้น หรือมีโรคทางกาย เจ็บไข้ได้ป่วย ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีความอดทนซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับที่ จิตรกร กำเนิดเหมาะ (2549 : 97 - 98) กล่าวไว้ว่า นักเรียนที่ขาดระเบียบวินัย จะมีพฤติกรรมไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู ฝ่าฝืนข้อระเบียบบังคับของทางโรงเรียน ไม่สนใจการเรียน ขาดเรียนหรือหนีเรียน มาโรงเรียนสาย ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ ตรงข้ามกับนักเรียนที่มีวินัยในตนเองจะปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน จากพฤติกรรมดังกล่าว ถ้าหากไม่มีการพัฒนาเด็กให้เป็นทรัพยากรที่ดีแล้ว การพัฒนาประเทศอาจเป็นไปได้ยาก และพื้นที่ที่ใช้เก็บข้อมูลในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกสำนักงานเขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเขตที่มีประชากรนับถือศาสนาอิสลามอยู่เป็นจำนวนมากและยังมีผู้นับถือพุทธศาสนา และคริสตศาสนาอาศัยอยู่ปะปนกันโดยทั่วไป โดยความหลากหลายทางด้านประชกรนั้นทำให้เขตหนองจอกเป็นพื้นที่ที่น่าสนใจในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล

จากที่กล่าวมาข้างต้นและจากการศึกษาความหมาย ขอบข่ายและพฤติกรรมของความมีวินัยในตนเองทำให้ผู้วิจัยเกิดความสงสัยว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นตัวแทนของความมีวินัยในตนเอง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จริงหรือไม่ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองว่ามีองค์ประกอบอะไรบ้าง ซึ่งองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองที่วิเคราะห์ได้นั้นสามารถนำไปเป็นแนวทางในการปลูกฝังความมีวินัยในตนเอง และสามารถนำไปสู่การปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

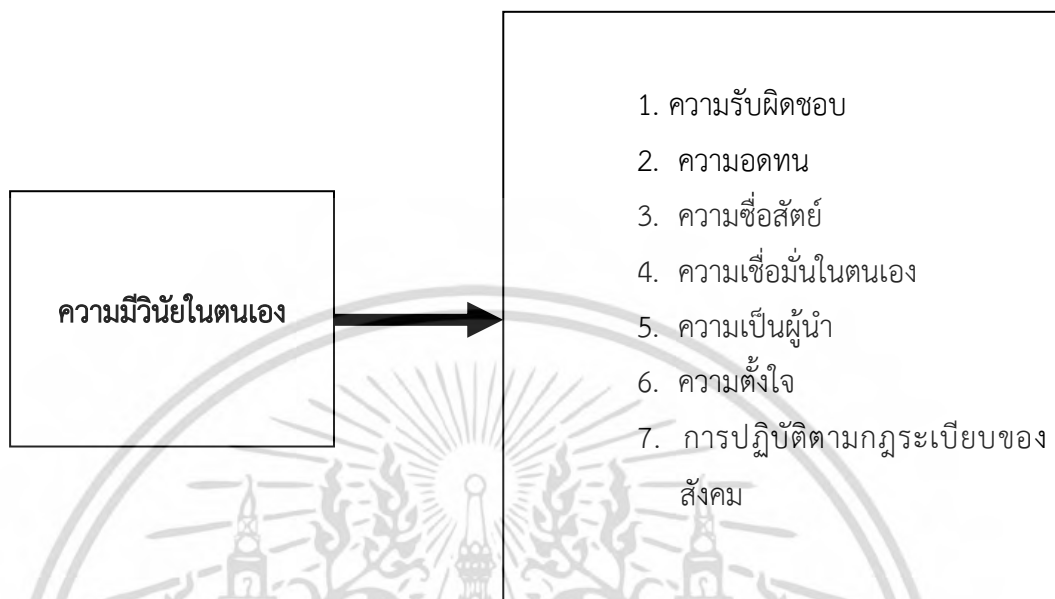
1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองของ กรมวิชาการ (2543 อ่างใน สรียา เทลาธรรม, 2546: 25) สัญญา มีชัย (2549: 6-8) นัฐพล นพแก้ว (2550: 7-8) ปิยวรรณ กลิ่นจันทร์ (2552: 8) มาลี อนุสนธิ์ (2552: 7-8) รัตนาภรณ์ สมบัติตรา (2552: 5-6) แสงวัน ทองทิพย์ (2552: 7-8) กุลภัสสรณ์ พิทักษ์ศักดิ์ชัย (2553: 8-9) สมหมาย วินทะไชย (2553: 6-7) สมบัติ พรธิอ้าว (2553: 7-8) วรกมล นาซอน (2554: 4-5) ศิริจินา ไยดี (2554: 4-5) ประยูรภรณ์ บุ่งทอง (2555: 4-5) ศักดา เขาว์สกุ (2556: 7-8) ลีรินาถ ธงศิลา (2557: 9-10) และอมรรรัตน์ พันสนาชี (2557: 8-9) ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถนำมาสรุปเป็นกรอบแนวคิดเบื้องต้นที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองได้ดังนี้

1. ความรับผิดชอบ
2. ความอดทน
3. ความซื่อสัตย์
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความตั้งใจ
7. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดเบื้องต้นที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเอง

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การศึกษาเป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ ดังนี้

1.4.1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนในโรงเรียนเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 จำนวนนักเรียน 1,730 คน

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัยครั้งนี้ใช้ คือ นักเรียนในโรงเรียนเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร กำลังศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 รวมทั้งสิ้น 500 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

1.4.2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความมีวินัยในตนเอง ซึ่งมีคุณลักษณะที่นำมาวิเคราะห์องค์ประกอบ 7 ด้าน ดังนี้ คือ ความรับผิดชอบ ความอดทน ความซื่อสัตย์ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ ความตั้งใจ และการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จึงกำหนดความหมายของคำต่างๆ ในการวิจัย ดังนี้

1.5.1 ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดจากแรงกระตุ้นภายในตัวของบุคคล ภายใต้การควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเอง ให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง โดยจะต้องอยู่ในระเบียบแบบแผนกฎเกณฑ์ของสังคม อันจะก่อให้เกิดความสุขความเจริญทั้งต่อตนเองและบุคคลอื่นในสังคม

1.5.2 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง กลุ่มตัวแปรของแนวทางการปฏิบัติที่เหมาะสมกับคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง โดยใช้วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ซึ่งประกอบด้วย 7 องค์ประกอบต้นแบบ ดังนี้

1.5.2.1 ความรับผิดชอบ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเอาใจใส่ที่จะทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดเวลา ตลอดจนติดตามผลงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

1.5.2.2 ความอดทน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงจิตใจที่เข้มแข็ง สามารถบังคับตนเองและทนต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จไปได้ไม่ว่าจะถูกรบกวนหรือขัดขวางด้วยสิ่งที่ไม่พอใจหรือไม่พอใจโดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคใด ๆ แม้จะเกิดเกิดความเหนื่อยอ่อนและเกียจคร้าน หรืองานนั้นจะยุ่งยากเพียงใดก็จะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

1.5.2.3 ความซื่อสัตย์ หมายถึง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความซื่อตรงทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อความผิดรวมทั้งไม่เอาเปรียบผู้อื่นและนำของส่วนรวมไปเป็นของตน

1.5.2.4 ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างเหมาะสม พึ่งพาตนเองได้มีความคิดเป็นของตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ มีจิตใจมั่นคงกล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญความจริง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล และไม่มีความลังเลหรือหวั่นวิตกในความสามารถของตนเอง

1.5.2.5 ความเป็นผู้นำ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการชักจูงหรือโน้มน้าวจิตใจและทำให้บุคคลอื่นเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน จนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ อีกทั้งมีความเสียสละ ไม่ลำเอียง ไม่มุ่งทำลายผู้อื่น ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และไตร่ตรองก่อนตัดสินใจด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ

1.5.2.6 ความตั้งใจ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงมุ่งมั่นและความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างจริงจัง ด้วยความความสนใจ และเต็มใจอย่างสม่ำเสมอ มีการวางแผนล่วงหน้า ก่อนลงมือทำ เพื่อให้งานนั้นบรรลุตามจุดมุ่งหมาย

1.5.2.7 การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ได้แก่ การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม การปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียนและการปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบการใช้ห้องสมุดอย่างถูกต้องเหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5.3 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ หมายถึง การวิเคราะห์เพื่อสำรวจและระบุองค์ประกอบที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยผลที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจสามารถลดจำนวนตัวแปรสังเกตได้โดยสร้างตัวแปรใหม่ในรูปขององค์ประกอบรวม

1.5.4 นักเรียน หมายถึง นักเรียนในโรงเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558

1.5.5 โรงเรียน หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

1.5.5.1 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนภายในสำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 801 คนขึ้นไป

1.5.5.2 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนภายในสำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ที่มีจำนวนนักเรียนระหว่าง 401 ถึง 800 คน

1.5.5.3 โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนภายในสำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร มีจำนวนนักเรียนไม่เกิน 400

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวินัยในตนเอง
 - 2.1.1 ความหมายของวินัยในตนเอง
 - 2.1.2 ประเภทของความมีวินัยในตนเอง
 - 2.1.3 ความสำคัญของวินัยในตนเอง
 - 2.1.4 คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในตนเอง
 - 2.1.5 การส่งเสริมวินัยในตนเอง
 - 2.1.6 คุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง
- 2.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)
 - 2.2.1 ความหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบ
 - 2.2.2 หลักการของการวิเคราะห์องค์ประกอบ
 - 2.2.3 ประเภทของเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบ
 - 2.2.4 ข้อจำกัดและปัญหาของการใช้สถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบ
 - 2.2.5 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.3.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับวินัยในตนเอง

2.1.1 ความหมายของวินัยในตนเอง

มีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการมีวินัยในตนเองซึ่งเป็นคุณลักษณะของบุคคล ดังต่อไปนี้

ดวงเดือน พันธุนาวิน (2524 : 59) ได้ให้ความหมายของ ความมีวินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถของบุคคลในการที่จะให้รางวัลตนเองเมื่อทำความดี และการลงโทษตัวเองเมื่อทำชั่ว ซึ่งเป็นความสามารถที่จะยับยั้งชั่งใจเป็นตัวของตนเอง ซึ่งนักจิตวิทยาเรียกชื่อต่างๆกันไปได้แก่ มโนธรรม หรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Conscience) พลังอีโก (Ego-strength) การควบคุมอีโก้ (Ego-control) การควบคุมตนเอง (Autonomy) และความเป็นเอกเทศทางจริยธรรม (Moralindependence) ซึ่งลักษณะที่กล่าวนี้แสดงถึงการบรรลุจิตภาวะทางจิตของบุคคลเป็นผู้มีจริยธรรมสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคต อันจะช่วยป้องกันบุคคลนั้นมิให้ทำความชั่วเพราะกลัวผลแห่งการกระทำ

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (อ้างใน ศรียา เหล่าธรรม, 2546 : 22) ได้ให้ความหมายของ ความมีวินัยในตนเองว่า เป็นความสามารถในการบังคับหรือควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตาม กฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามเพื่อความสงบสุขในชีวิตตนเอง และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

นราพร ทับถม (2538 : 7) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมได้ โดยเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่า ซึ่งไม่ได้ถูกบังคับจากอำนาจภายนอก

พรพรรณทิพย์ พันทอง (2534 : 7) ได้ให้ความหมายวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม โดยเกิดจากความสำนึกตัวขึ้นมาเอง แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก

Vincent (อ้างใน ธัญญารัตน์ โพธิสาร, 2548: 10) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลไม่กระทำการใดๆ อันเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคตหรือการไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและสิทธิของผู้อื่น รวมทั้งหมายถึง การที่บุคคลนั้นกระทำสิ่งที่ตนไม่ยอมอยากทำ แต่การกระทำนั้นช่วยให้ความต้องการและสิทธิของบุคคลอื่นๆ ได้รับการตอบสนอง หรือกระทำสิ่งอันเป็นผลให้ผู้นั้นประสบความสำเร็จในอนาคต

Ausubel (อ้างใน จินตนา ชาญเขียว, 2545: 12) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง (Self - discipline) ว่าเป็นพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาจากจิตสำนึกของตนซึ่งจะมีลักษณะคือ

1. เป็นการอบรมนิสัยและฝึกให้คนมีพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐาน
2. ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับบุคลิกภาวะของตน คือสามารถปฏิบัติตามระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ รู้จักควบคุมอารมณ์และมีความอดทน
3. เกิดจากมโนธรรมภายในจิตใจที่มาจากการสะสมประสบการณ์และมีการพัฒนามาเป็นลำดับ

Magginson (อ้างใน ศิริรัตน์ เหล่าวัฒนพงศ์, 2545: 42) ได้ให้ความหมายของคำว่า Discipline มาจากคำว่า Disciple แปลว่า Follower (ผู้ติดตาม) เมื่อพูดถึงวินัย จะมีความหมายตามแต่จะมองในแง่ใด ซึ่งแตกต่างกันเป็น 3 แง่ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ในลักษณะที่เป็นการควบคุมตนเอง (Self-control) การมองวินัยในแง่นี้มุ่งไปยังการพัฒนาตนเองเพื่อปรับให้สอดคล้องกับความจำเป็นซึ่งอาจเรียกว่าวินัยในตนเอง (Self - discipline)
2. ในลักษณะที่เป็นเงื่อนไขที่ทำให้มีพฤติกรรมอันเป็นระเบียบ (Condition for orderly behavior) การมองวินัยในแง่นี้มุ่งไปที่การควบคุมคนในองค์กรให้มีความเป็นระเบียบในพฤติกรรม โดยวิธีการสร้างเงื่อนไขชักนำต่างๆ เช่น สร้างขวัญและความสามัคคี เป็นต้น
3. ในลักษณะที่เป็นกระบวนการทางนิติกรรม (Judicial due process) การมองวินัยซึ่งจะมีการออกกฎหมายหรือระเบียบกำหนดการอันพึงปฏิบัติ และห้ามไม่ให้ปฏิบัติ กำหนดโทษของการฝ่าฝืน และกำหนดการเพื่อลงโทษผู้กระทำผิด

สุภาพร ณะชานันท์ (2544 : 8) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังโดยอยู่ในกฎและระเบียบของสังคม ซึ่งเกิดจากการสำนึกของตนเอง โดยไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม ไม่ขัดต่อสิทธิของผู้อื่น และจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญแก่ตนเองและผู้อื่น เป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในสังคม แต่ประเด็นที่ว่า “ต้องไม่กระทำการใดๆอันเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเองในอนาคต” นั้น ดูเหมือนจะมีความขัดแย้งกับสถานะของการเริ่มต้นของการพัฒนาวินัยในตนเองการฝึกควบคุมตนเองด้วยเหตุผล ซึ่งเป็นลักษณะของวินัยในตนเองนั้น จะต้องอาศัยความอดทนความอดกลั้น ความเสียสละ ความพากเพียรเพื่อให้บรรลุความดีงามหรือประโยชน์สุขของส่วนรวมในบางสถานการณ์ อาจจะประสบความยากและต้องแก้ปัญหาต่างๆที่อาจยุ่งยากหรือเกิดความลำบากแก่ตนเองบ้าง แต่เมื่อพัฒนาวินัยในตนเองได้เต็มที่ก็คลายความยากลำบากลง เหล่านี้ อยู่ในวิสัยของผู้ที่มีวินัยในตนเอง จะทำได้ถ้าเหตุผลและปฏิบัติด้วยความเต็มใจ ดังนั้น ความหมายของวินัยในตนเองจึงควรลดประเด็นของ “การไม่ทำให้ตนเองยุ่งยากในอนาคต” ลง เพราะก่อนที่จะรู้สึกว่าการควบคุมตนเองเป็นไปด้วยความราบรื่นและไม่ยุ่งยากจะต้องผ่านขั้นตอนของความยากลำบากเป็นธรรมดา

ศิริรัตน์ เหล่าวัฒนพงศ์ (2545 : 42) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลในวงการต่างๆปฏิบัติตามข้อปฏิบัติ ระเบียบ และแบบแผนของวงการนั้นๆ ตลอดจนคำสั่งของผู้มีอำนาจเกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้บุคคลนั้นเป็นคนดีมีความสุข และทำให้สังคมเป็นระเบียบเรียบร้อยด้วย

พัชรี ประยูรหาญ (2546: 40) ได้ให้ความหมายความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ และบังคับพฤติกรรมของตนเองให้เชื่อฟัง และประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผนอันดีงามต่างๆที่สังคมยอมรับ โดยตนเองมีจิตสำนึกที่จะกระทำเพื่อที่จะบังเกิดผลดีต่อตนเอง ส่วนรวม และสังคม

ลำไย สีหามาศย์ (2546 : 23) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนได้แสดงหรือประพฤติออกมาในกรอบระเบียบของสังคมที่กำหนดไว้ เพื่อความสงบสุขของสังคม

เรวัต ธิโสภา (2547 : 17) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับของสังคม ดังนั้นการส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยจึงควรครอบคลุมถึงส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบ แบบแผน และข้อบังคับของโรงเรียนและสังคมได้อย่างเหมาะสม

เกษมศักดิ์ ผลติลก (2547: 10) ได้ให้ความหมายความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของตนเองที่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง จากความสำนึกว่าเป็นคุณค่าอันดีงามแต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการกระทำใดๆที่เป็นผลทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเองและบุคคลอื่นในอนาคต

สัญญา มีชัย (2549 : 14) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง เป็นลักษณะของบุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากสามัญสำนึกจากภายในจิตใจที่ได้รับการอบรม ปลูกฝัง ซึมซาบของมนุษย์ในสังคมด้วยความสมัครใจและมีความมุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ดี ซึ่งประกอบด้วยความรับผิดชอบความซื่อสัตย์ความซื่อตรง มีความเมตตา ใจกว้างมีเหตุผลมีความกล้า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความอดทน ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้จะติดตัวในแต่ละบุคคลตลอดไป

สมหมาย วินทะไชย (2553 : 6) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การประพฤติปฏิบัติของนักเรียนในการกระทำและควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวัง และมุ่งมั่นที่จะกระทำในสิ่งที่ดี แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอกหรือภายในตนเองพฤติกรรมก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง โดยพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นต้องไม่ขัดกับกฎ ระเบียบ เกณฑ์ของสังคม และเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความตั้งใจ เต็มใจ ไม่มีใครบังคับ

สิริวุฒิ เครือวัลย์ (2554: 7) ได้ให้ความหมายของความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม อารมณ์ และจิตใจของตนเอง รู้จักยับยั้งการกระทำอันไม่เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบของสังคมโดยไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

จากความหมายของความมีวินัยในตนเองที่นักวิชาการและพฤติกรรมที่เกิดจากแรงกระตุ้นภายในตัวของบุคคลภายใต้การควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังโดยจะต้องอยู่ในระเบียบแบบแผนกฎเกณฑ์ของสังคม อันจะก่อให้เกิดความสุขความเจริญทั้งต่อตนเองและบุคคลอื่นในสังคม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดจากแรงกระตุ้นภายในตัวของบุคคลภายใต้การควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังโดยจะต้องอยู่ในระเบียบแบบแผนกฎเกณฑ์ของสังคม อันจะก่อให้เกิดความสุขความเจริญทั้งต่อตนเองและบุคคลอื่นในสังคม

2.1.2 ประเภทของความมีวินัยในตนเอง

ศุภนิตย์ วัฒนธาดา (อ้างใน ประณีต ศรีนุกูล. 2539: 13) ได้แบ่งประเภทของวินัย ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1.วินัยในตนเอง (Self-discipline) หมายถึง วินัยที่กำหนดว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิดเพื่อให้ตนเองปฏิบัติ ถ้านักเรียนมีวินัยในตนเองแล้ว ก็จะลดปัญหาในด้านการปกครองนักเรียนได้มาก เพราะตัวเองจะต้องรู้จักควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้บรรลุจุดมุ่งหมายปลายทางได้อย่างสุขสบาย รู้จักความรับผิดชอบต่อ ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนอย่างมีความรับผิดชอบ

2.วินัยส่วนรวมหรือ วินัยสำหรับหมู่คณะ (External authority discipline) หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอก เพื่อบังคับให้ส่วนรวมปฏิบัติตาม เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย วินัยส่วนรวมนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นแนวทางกลางๆ ให้ทุกคนสามารถปฏิบัติตามได้วินัยทางการศึกษานั้นมุ่งให้ผู้เรียนประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบหรือต้องคิดออกกฎระเบียบโดยมุ่งเน้นให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนเกิดวินัยในตนเองนี้ คือ รู้จักปกครอง ควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในทางที่ถูกที่ควรอยู่เสมอ ผลจากการมีวินัยในตนเองนี้ทำให้เกิดความมีวินัยในสังคมด้วย

พจนานุกรม (อ่างใน ประณีต ศรีนุกูล. 2539: 13) ได้แบ่ง ประเภทของวินัยที่ใช้ในโรงเรียนว่า มี 3 ประเภท

1. วินัยเด็ดขาดแบบทหาร (Absolute authority) หมายถึง การที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งและระเบียบที่ในโรงเรียนได้กำหนดไว้ใครละเมิดย่อมจะได้รับโทษ วินัยแบบนี้ใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือ นักเรียนทำดีเพราะกลัวจะถูกลงโทษ นักเรียนกลายเป็นเครื่องจักรที่ทำตามแบบแผนโดยไม่ต้องคิด ผู้ที่เห็นด้วยกับวินัยแบบนี้อ้างว่า เมื่อนักเรียนกระทำดีจนชินแล้วต่อไปภายหน้าก็จะติดเป็นนิสัยไม่กระทำชั่ว แต่พวกที่ไม่เห็นด้วยกล่าวว่า การบังคับนักเรียนให้นักเรียนอยู่ในกรอบแบบทหารเป็นการผิดหลักประชาธิปไตยเป็นการไม่ยอมรับในคุณค่าของความเป็นคนที่ว่าแต่ละคนมีเหตุผลในการกระทำของตนเอง

2. วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน หมายถึง เมื่อนักเรียนได้กระทำสิ่งที่ตนเองสร้างขึ้น หรือเห็นชอบด้วยปัญญา ปัญหาเรื่องวินัยก็จะไม่เกิด การรักษาวินัยแบบนี้คงจะทำได้ไม่ทุกกรณีไป แต่เป็นวิธีการอันหนึ่งที่โรงเรียนจะใช้เพื่อแก้ปัญหาวินัยของนักเรียน

3. วินัยที่เกิดขึ้นจากความรับผิดชอบและเกียรติของตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนมีความประพฤติดี เนื่องจากมีคุณธรรมประจำใจ นับถือเกียรติของตนเอง และไม่พยายามทำสิ่งที่เสียหายต่อเกียรติยศและชื่อเสียงของตน

จากการศึกษาประเภทของวินัยดังกล่าว จะเห็น ว่าวินัยที่ดีได้เกิดจากการบังคับควบคุมจิตใจของเด็กเอง หากนักเรียนเป็นผู้มีวินัยในตนเองแล้วก็จะเกิดพฤติกรรมที่ดีตามมาและสามารถควบคุมพฤติกรรมต่างๆ เพื่ออยู่ร่วมกับสังคมส่วนรวมได้ดีดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษา วินัยในตนเอง (Self-Discipline) ของนักเรียนเท่านั้น

2.1.3 ความสำคัญของวินัยในตนเอง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2539 : 759) ได้กล่าวถึงความสำคัญของระเบียบวินัยว่า การมีระเบียบวินัย เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญทางบุคลิกภาพของเด็ก ทั้งนี้ เพราะผู้ที่มีวินัยในตนเองจะเป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะ สนใจและเอาใจใส่ต่อสังคม เป็นผู้ที่ระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และเมื่อโตก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าวแล้วเด็กก็จะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้ใหญ่ นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (อ่างใน เกษมศักดิ์ ผลติลล. 2547 : 19) ได้อธิบายถึงความสำคัญของวินัยต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆดังต่อไปนี้

1. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือเป็นวินัยภายในตนเองย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจความเชื่อมั่นระหว่างสมาชิกทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครอบครัวโดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าที่จะเรียนรู้ ปรับตัวในสิ่งใหม่ๆ อันจะเป็นกำลังคนที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

2. ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกันเช่น การช่วยรักษาสาธารณสมบัติ การเคารพไม่ล่วงเกินสิทธิของผู้อื่น การปฏิบัติตามแบบแผนของสังคม ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลเป็นไปอย่างสงบสุข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันมีการดำเนินงานของภาคธุรกิจอย่างรวดเร็ว โดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุดดังนั้นการมีวินัยตรงต่อเวลาและวินัยในตนเองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์จึงจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ

4. ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นแตกต่างไปจากตนและตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยในฐานะประชาชน จะช่วยให้การพัฒนาทางการเมืองของประเทศเป็นไปได้โดยง่ายวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของการควบคุมตนเองให้มีวินัยในสังคม (สุชา จันท์ธอมและสุรางค์ จันท์ธอม อ่างใน สุรพงษ์ ชูเดช. 2542 : 11) ถ้าไม่สามารถสร้างวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นได้แล้ว การที่จะสร้างวินัยในสังคมย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ ในสภาพความเป็นจริง การที่จะต้องคอยควบคุมให้แต่ละคนมีวินัยตลอดเวลาอันเป็นสิ่งที่ไม่เป็นไปไม่ได้ และไม่สามารถจะหาเจ้าหน้าที่จำนวนมากมาควบคุมสมาชิกทุกคนในสังคมได้ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนาให้สมาชิกในสังคมให้เป็นผู้มีวินัย นอกจากนี้การพัฒนาประชาธิปไตยจะไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ถ้าประชาชนไม่เคารพกฎเกณฑ์และกติกาของสังคม (พระธรรมปิฎก อ่างใน สุรพงษ์ ชูเดช. 2542 : 11) ความสำคัญของวินัยอยู่ที่การฝึกคนให้มีศีล ศีลนั้นมีความสำคัญมาก เมื่อคนตั้งอยู่ในวินัยที่เรียกกันว่า เป็นคนมีวินัยแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในสิ่งที่เรียกว่า แสงเงินแสงทองของชีวิตที่ติงาม ซึ่งมี 7 ประการด้วยกัน ความมีวินัยหรือศีลนี้เป็นรุ่งอรุณของการศึกษาหรือแสงเงินแสงทองนั้นอย่างหนึ่ง พระพุทธเจ้าตรัสว่าเมื่ออาทิตย์จะอุทัย ย่อมมีแสงเงินแสงทองขึ้นมาก่อนฉันใด ชีวิตที่ติงามจะเกิดขึ้นโดยมีความถึงพร้อมด้วยศีลหรือความมีวินัยนี้เป็นสิ่งบ่งบอกเรื่องแรกด้วยฉันนั้นถ้าคนตั้งอยู่ในวินัยมีศีลแล้ว ก็มั่นใจได้ว่าชีวิตที่ติงามจะเกิดขึ้น เท่ากับว่าพระพุทธเจ้าตรัสให้คำรับรองไว้ว่าศีลหรือความมีวินัยเป็นรุ่งอรุณของการศึกษา เป็นสัญญาณว่ามนุษย์จะมีการพัฒนาและมีชีวิตที่ติงามต่อไป (พระธรรมปิฎก. 2549: 1)

จะเห็นได้ว่า ความมีวินัยในตนเอง เป็นคุณลักษณะของพฤติกรรมที่สำคัญของบุคคลในการอยู่ร่วมกับสังคมหรือบุคคลอื่น บุคคลที่มีระเบียบวินัยในตนเอง สามารถควบคุมตนให้อยู่ในกรอบระเบียบ กติกาของสังคมได้ เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นและเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

2.1.4 คุณค่าและประโยชน์ของวินัยในตนเอง

ทัศนีย์ ฮาชาไนย์ (อ่างใน สนินาฏ สุทธจินดา. 2543: 32) ได้กล่าวถึงวินัยว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กให้มีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบ วินัยจะเป็นเครื่องช่วยในการแนะนำแนวความประพฤติของบุคคลจุดมุ่งหมายของวินัยทั้งหลายมิได้มีไว้เพื่อควบคุมพฤติกรรมของเด็กให้ดำเนินไปตามกำหนดที่ผู้ใหญ่บังคับ แต่ความหมายที่แท้จริงของวินัยคือ วิธีการที่จะทำให้เด็กเกิดความต้องการทำในสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเองมิใช่ด้วยการบังคับ ซึ่งวินัยดังกล่าวควรจะเป็นวินัยที่เกิดจากภายในตัวเด็กเองจะดีที่สุด

สุชา จันท์ธอมและสุรางค์ จันท์ธอม (2521 : 97) ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในตนเองไว้ดังนี้คือ ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ช่วยสร้างความสามัคคีให้เกิดขึ้นในหมู่คณะ ช่วยส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของตนเอง ช่วยให้ครูและเด็กอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนและช่วยส่งเสริมหลักการปกครองและระบอบประชาธิปไตย

บุญชม ศรีสะอาด (2524: 111) ได้กล่าวถึงคุณค่าของวินัยในตนเองไว้ดังนี้

1. วินัยในตนเองช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของสังคม
2. วินัยในตนเองเป็นเครื่องเตรียมตัวเด็กสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า ซึ่งเมื่อเติบโตใหญ่มีเสรีภาพอย่างเต็มที่ก็จะมีอิสระที่จะต้องผูกพันกับความรู้สึกรับผิดชอบอย่างใกล้ชิดด้วย
3. วินัยในตนเองเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองที่ละน้อยจะได้เป็นนิสัยติดตัวไปภายหน้า

จินตนา ชาญเชี่ยว (2545 : 21) ได้กล่าวถึงวินัยในตนเองจะช่วยให้บุคคลมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. รู้จักบังคับตนเอง
2. ปฏิบัติตามระเบียบที่ตนมีหน้าที่อยู่โดยไม่มีใครบังคับ ทำงานสำเร็จเรียบร้อยเสร็จตามเวลา

Crow and Crow (อ้างใน สุรพงษ์ ชูเดช. 2542: 23) ได้กล่าวถึงการสร้างวินัยในตนเองแก่เด็กจะเป็นการถ่ายทอดการเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของสังคมของเขา เพื่อให้มีพฤติกรรมต่างๆ โดยคำนึงถึงตนเองและผู้อื่นด้วย การสร้างวินัยในตนเองจะช่วยให้เขาได้กระทำการที่สังคมยอมรับ เพื่อเขาจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เขาก็จะรู้สึกพอใจด้วยเช่นกัน

Madsen and Clifford Madsen (อ้างใน สุรพงษ์ ชูเดช. 2542: 24) ได้กล่าวถึงระเบียบวินัยมีความจำเป็นมากและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวินัยนั้นจำเป็นที่ครูจะต้องทำการเสนอเยาวชนว่า “เมื่อคุณกระทำการไม่ดี สิ่งไม่ดีนั้นก็เกิดขึ้นกับตัวคุณ” เพราะความมีระเบียบวินัยนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางปฏิบัติ ซึ่งระเบียบวินัยนั้นจะต้องมีการเสนอและการเรียนรู้และสังคมใดๆก็ตาม ถ้าขาดระเบียบวินัยก็จะเป็นสังคมที่สับสนวุ่นวาย

จะเห็นได้ว่า ความมีวินัยในตนเองมีคุณค่าและประโยชน์ต่อสังคมไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากวินัยในตนเองนั้นมีส่วนในการส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้เกิดความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง

2.1.5 การส่งเสริมวินัยในตนเอง

การที่จะให้บุคคลมีวินัยในตนเองนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการส่งเสริมวินัยในตนเองอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น การส่งเสริมวินัยในตนเองจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพราะจะทำให้มีส่วนในการพัฒนาตนเองและสังคม ซึ่งนักการศึกษาและนักวิจัยได้สรุปไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2541 : 12) ได้กล่าวถึงแนวทางในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองดังนี้

1. สร้างบรรยากาศที่มีการผ่อนคลาย
2. ให้โอกาสเด็กริเริ่มทำกิจกรรมอย่างอิสระ
3. สนับสนุนให้เด็กมีโอกาสและตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล
4. เปิดโอกาสให้เด็กช่วยกันสร้างข้อตกลง
5. แสดงความชื่นชมเมื่อเด็กปฏิบัติตามข้อตกลง ให้กำลังใจและช่วยเหลือเด็ก
6. ทบทวนสิ่งที่เด็กกระทำ โดยการถามหรือชมเชย

ณัฐพร สตาภรณ์ (2540 : 27) ได้กล่าวถึงการเสริมสร้างวินัยในตนเองให้เยาวชนควรเป็นวินัยที่ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความเต็มใจมากกว่าวินัยที่มีรากฐานมาจากคำสั่งการบังคับ หรือการลงโทษและควรได้รับการฝึกให้มีขึ้นตั้งแต่วัยเยาว์เป็นต้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542 : 80 - 81) ได้กล่าวถึงหลักของการสร้างวินัยให้กับเด็กดังนี้

1. มีเจตคติที่ดีกับเด็ก การสอนวินัยต้องค่อยเป็นค่อยไป ใส่ใจและพยายามในการสร้างด้วยการใช้สัมพันธภาพที่ดีกับเด็ก ให้คำแนะนำชี้แจงถึงการประพฤติปฏิบัติที่ถูกต้องฝึกเด็กให้รู้จักการบังคับตนเองอย่างมีเหตุผล ใช้วิธีการชักจูงให้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติมากกว่าการบังคับ โดยคำนึงถึงความรู้สึกจิตใจของเด็ก และความสามารถของเด็กในการพัฒนาตามระดับ อายุ การสอนวินัยเด็กด้วยความรักและให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเด็กจะช่วยให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีกับการมีวินัย

2. ให้อิสระแก่เด็กในการมีความคิดเป็นของตนเองด้วยการให้คำแนะนำปรึกษาเมื่อเด็กเล่นกับเพื่อนหรือมีปัญหาในการเล่น เด็กควรได้รู้ว่าทำไมต้องมีวินัย พฤติกรรมใดที่ควรรับได้และพฤติกรรมใดที่ผิด เมื่อผิดแล้วต้องแก้ไขเพราะหากเกิดขึ้นซ้ำอีกแล้วไปแก้ไขจะทำให้เด็กคับข้องใจ

3. สร้างเด็กให้มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และงานที่ได้รับมอบหมายด้วยการติดตามให้ข้อมูลป้อนกลับ ชี้แนะ ไม่ตีหรือว่ากล่าวเด็กให้เสียใจ ไม่เปรียบเทียบเด็กกับผู้อื่นให้เด็กรู้สึกเป็นปมด้อย แต่ประเมินให้เด็กเห็นถึงการพัฒนาพฤติกรรมของตนและข้อควรต้องแก้ไข

4. ให้การยกย่องชมเชยในทันทีที่เด็กกระทำหรือปฏิบัติดี อย่าพูดสิ่งที่ไกลตัวเด็กไม่เข้าใจ เช่น ทำดีไปเถอะ โตขึ้นแล้วจะดีเอง เด็กไม่ทราบหรือใช้คำยากเด็กจะไม่เข้าใจ เช่นคนดีเป็นคนเก่ง เป็นต้น ในขณะที่ฝึกเด็ก เด็กอาจจะดื้อรั้นบ้าง เอาแต่ใจตนเองบ้างต้องให้อภัยอย่าเอาแต่ใจตนเอง

5. การฝึกวินัยต้องสม่ำเสมอ เราไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมเด็กได้ในทันทีทันใด ต้องฝึกซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อให้เด็กซึมซับไปเป็นนิสัย เมื่อผิดต้องลงโทษทันทีเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง ถ้าเด็กทำดีต้องชมเชย

สมจิตต์ สุวรรณวงศ์ (2542 : 45) ได้กล่าวถึงการส่งเสริมวินัยในตนเอง ผู้ปกครองสามารถให้การส่งเสริมได้ ดังนี้

1. ความแน่นอนสม่ำเสมอ โดยกำหนดกิจวัตรประจำวันให้เด็กทำอย่างสบายใจและรู้กำหนดการของตัวเองล่วงหน้า เช่น รู้กำหนดการกินข้าว อาบน้ำ เล่น นอน การตั้งเกณฑ์ ต้องมีความสำคัญและเด็กทำตามได้ เด็กต้องรู้ว่าผู้ใหญ่ต้องการอะไรจากตน เพื่อตัดสินใจได้แน่นอน

2. ชมเชยให้กำลังใจ เด็กต้องการกำลังใจ ความสนใจ การยอมรับจากผู้ใหญ่ให้คำชมเชยเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมดี

3. ทำเป็นตัวอย่าง เด็กจะเลียนแบบสิ่งรอบตัว จึงควรทำเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็กเห็น

4. ให้เหตุผลที่ถูกต้องตามสถานการณ์ เด็กมีความแตกต่างทั้งทางร่างกายและจิตใจ ขึ้นกับเวลาและสถานการณ์ ก่อนจะใช้วินัยกับเด็กต้องดูว่าเด็กหิว เหนื่อย ป่วย หรือเด็กเล็กเกินไปกว่าที่จะเป็นไปตามความคาดหวัง

5. การลงโทษ เพื่อให้เกิดวินัยในตนเองอาจทำได้หากพูดชี้แจงหรือทำวิธีต่าง ๆ ไม่สามารถแก้ไขได้ก็ต้องมีการลงโทษแต่ไม่รุนแรง เช่น การยอมรับในสิ่งที่เด็กทำหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง การงดปฏิบัติบางอย่าง หรืองดสิทธิบางประการ การจำกัดบริเวณหรือไม่พูดด้วยระยะเวลาหนึ่งจนกว่าเด็กจะมีพฤติกรรมดีขึ้น

Mussen ; & Others. (อ้างใน สินีนาฏ สุทธจินดา. 2543 : 30) ได้กล่าวถึงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนานิสัยในตนเองว่า ถ้าต้องการให้การพัฒนานิสัยในตนเองได้ผลตามต้องการ บิดามารดาควรจะใช้วิธีวางเป้าหมายระยะยาว โดยมุ่งให้เด็กยอมรับค่านิยมต่าง ๆ เข้าเป็นส่วนหนึ่งในจิตใจของเด็กด้วยการให้เหตุผลให้ความรักแก่เด็กเนื่องจากการพัฒนานิสัยในตนเองเป็นการฝึกให้เด็ก

แสดงพฤติกรรมในทางที่ดี บิดามารดาไม่ควรควบคุมเลยเด็กจะไม่สามารถที่จะเรียนรู้ค่านิยมมาตรฐานเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์อื่นใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของสังคมและพฤติกรรมในทางที่ดีได้แต่ถ้าบิดามารดาควบคุมมากเกินไปก็จะมีผลทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่น ขาดความสามารถในการปกครองตนเองและไม่เชื่อถือบิดามารดาจึงควรใช้เหตุผลและควบคุมพฤติกรรมเด็กอย่างพอดี

Valett (อ้างใน สินีนาฏ สุทธจินดา. 2543 : 31) ได้กล่าวถึงวิธีการที่จะพัฒนาการฝึกระเบียบวินัยของเด็กลงในหนังสือชื่อว่า “Effective Discipline : 10 Steps to Successful Performances” เพื่อเป็นคู่มือปฏิบัติสำหรับครูและผู้ปกครอง ซึ่งจะช่วยในการปรับปรุงการอบรมด้านดังกล่าวมี 10 ขั้นตอนดังนี้

1. การทำความเข้าใจในประสิทธิภาพของวินัย
2. การพิจารณาความต้องการและความสนใจของเด็ก
3. การกำหนดเป้าประสงค์และความคาดหวังในการปฏิบัติตามวินัย
4. การสร้างกฎเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตามวินัย
5. การวางแผนและการคาดคะเนผลที่จะได้รับ
6. การให้คำปรึกษาหารือร่วมมือกันในการปฏิบัติตามวินัยที่ได้วางเกณฑ์ไว้
7. การบันทึกพฤติกรรมของเด็กที่ปฏิบัติตามวินัย
8. การให้รางวัลจากผลของการปฏิบัติตามวินัยที่ถูกต้อง
9. การแสดงให้เห็นผลของการไม่ปฏิบัติตามวินัยที่กำหนดไว้
10. การประเมินผลที่ได้ปฏิบัติตามทั้งหมดเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 31) ได้กล่าวถึง การปลูกฝังส่งเสริมและพัฒนาวินัยในตนเองแก่เด็กจึงเป็นเรื่องสำคัญต้องทำให้ถูกวิธี เพื่อสร้างเสริมจริยธรรมที่ดีของบุคคลที่จะเป็นพลเมืองดี ซึ่งจำเป็นมากสำหรับทุกสังคม การพัฒนาวินัยในตนเองจะต้องทำตั้งแต่วัยทารก ซึ่งเด็กควรได้รับความอบอุ่นในครอบครัวอันเป็นการสนองตอบความต้องการของเขา และทำให้เด็กเกิดความมั่นคงทางอารมณ์ อันจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมได้อย่างมีเหตุผลสามารถใช้แรงจูงใจทางจริยธรรมมาเป็นแนวเสริมในการควบคุมตนเองหรือในการเกิดวินัยในตนเองอย่างมั่นคง ซึ่งการพัฒนาวินัยในตนเองนี้ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่ายและทุกฝ่ายก็ควรที่จะเข้าใจหลักจิตวิทยาและวิธีการพัฒนาวินัยในตนเองให้ถูกต้องเพื่อนำไปใช้ให้ถูกวิธี อันจะทำให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ หลักสำคัญในการพัฒนาวินัยในตนเองจะต้องใช้ระยะเวลาานพอสมควร ไม่ใช่สิ่งที่เห็นผลทันตาแต่จะต้องค่อย ๆ พัฒนาวินัยดังกล่าวตามลำดับจึงจะทำให้เกิดผล ดังนั้นทุกฝ่ายจึงควรจะให้ความสนใจและลงมือปลูกฝังและพัฒนาวินัยในตนเองที่ถูกต้องแก่เด็ก

สุภัค ไหวหากิจ (2543 : 13) ได้กล่าวถึง การเสริมสร้างวินัยให้กับเด็กนั้นควรกระทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป และต้องมีความสม่ำเสมอมีการชมเชย ให้กำลังใจเมื่อเด็กประพฤติดี

จิตติมา จักรเพชร (2544 : 27) ได้กล่าวถึง ความมีวินัยในตนเองของเด็กนั้นจะเกิดขึ้นได้ครูมีบทบาทสำคัญในการช่วยสร้างวินัยในตนเองให้กับเด็ก โดยในการสร้างวินัยในตนเองให้กับเด็กนั้นจะต้องยึดทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองด้วยเสมอ เช่น สร้างกิจกรรมที่เด็กมีความชอบต้องการมาเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กเกิดความมีวินัยในตนเอง ไม่ใช่การบังคับให้ทำในสิ่งที่เด็กไม่ต้องการ และเมื่อเด็กตระหนักรู้ถึงความสำคัญของความมีวินัยในตนเอง เด็กก็จะมีลักษณะของความมีวินัยในตนเองไว้เป็นลักษณะประจำตัวต่อไป ให้บุคคลนั้นสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์สังคมต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรรมใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า วินัยในตนเองเป็นวิธีการพัฒนาและสร้างเสริมความมีวินัยในตนเองให้กับเด็ก โดยใช้หลักจิตวิทยาในการจูงใจมากกว่าการบังคับ สนับสนุนให้เด็กได้คิดและตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล ให้อิสระแก่เด็กในการมีความคิดเป็นของตนเอง ให้การยกย่องชมเชย ในขณะที่เด็กปฏิบัติดี และต้องปลูกฝังเสริมสร้างและพัฒนาวินัยในตนเองเพื่อสร้างเสริมจริยธรรมที่ดีงามให้กับตนเอง

2.1.6 คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

กรมวิชาการ (อ้างใน สรียา เหลลาธรรม. 2546: 25) ได้สรุปว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ได้แก่

1. ตรงต่อเวลา พฤติกรรมที่แสดงได้แก่ ปฏิบัติงานทันเวลาที่กำหนด
 2. ปฏิบัติตามกฎระเบียบของหมู่คณะและเคารพกติกาของสังคมพฤติกรรมที่แสดง ได้แก่ เคารพกฎหมายบ้านเมือง กฎจราจร ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม
 3. ซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น พฤติกรรมที่แสดงคือ ไม่พูดเท็จ ไม่แอบอ้างหรือนำของของคนอื่นมาเป็นของตน
 4. มีความอดทน ได้แก่ บุคคลที่มีความตั้งใจจริง มีความเพียรพยายาม
- กุลภัสสรณ์ พิทักษ์ศักดิ์ดาชัย (2553: 8-9) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความอดทน
3. ความซื่อสัตย์
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความตั้งใจ

สัญญา มีชัย (2549: 6-8) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความเป็นผู้นำ
4. ความซื่อสัตย์
5. ความตั้งใจ
6. ความอดทน

นัฐพล นพแก้ว (2550: 7-8) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความเป็นผู้นำ
4. ความซื่อสัตย์
5. ความตั้งใจ
6. ความอดทน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่โรงเรียนใช้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประยูรภรณ์ บุ่งทอง (2555: 4-5) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความอดทน
4. ความซื่อสัตย์
5. ความเป็นผู้นำ
6. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

ปิยะวรรณ กลิ่นจันทร์ (2552: 8-9) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ด้านความรับผิดชอบ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่
 - 1.1 การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วง
 - 1.2 การให้ความสนใจฟังบทเรียนในชั้นเรียน
 - 1.3 การเตรียมความพร้อมและการดูแลรักษาหนังสือและอุปกรณ์การเรียน
 - 1.4 การร่วมแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน
 - 1.5 การให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน
 - 1.6 ความตรงต่อเวลา เช่น ไม่มาโรงเรียนสาย การเข้าห้องเรียนตรงตามเวลา
2. ด้านความซื่อสัตย์ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่
 - 2.1 การพูดความจริง
 - 2.2 ไม่ปกปิดความผิดทั้งของตนเอง และผู้อื่น
 - 2.3 ยอมรับเมื่อทำความผิด
 - 2.4 ไม่ขโมยของผู้อื่นมาเป็นของตน
 - 2.5 ไม่เอาเปรียบผู้อื่น
 - 2.6 ไม่แอบอ้างนำของผู้อื่นมาเป็นของตน
3. ด้านความอดทน ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่
 - 3.1 มีความพยายามในการทำงานจนสำเร็จ
 - 3.2 ไม่แสดงกิริยาอาการใดๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความคับข้องใจ ไม่พอใจในการทำงานที่

ได้รับมอบหมาย

- 3.3 ผลงานมีความสะอาดเรียบร้อย
- 3.4 ใช้เวลาว่างแสวงหาความรู้ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน

มาลี อนุสนธิ์ (2552 : 7-8) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความซื่อสัตย์
3. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ

รัตนภรณ์ สมบัติตรา (2552: 5-6) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความเป็นผู้นำ
4. ความซื่อสัตย์
5. ความตั้งใจ
6. ความอดทน

สิรินาถ ชงศิลา (2557: 9-10) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

- 1 ความรับผิดชอบ
- 2 ความอดทน
3. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ
4. ความตรงต่อเวลา
5. ความเชื่อมั่นในตนเอง
6. ความเป็นผู้นำ

สมหมาย วินทะไชย (2553: 6-7) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่แสดงให้เห็นว่ามีวินัยในตนเองนั้นประกอบด้วยคุณลักษณะ 5 ด้าน ได้แก่

1. ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. การพึ่งตนเอง
4. การควบคุมอารมณ์
5. ความอดทน

สมบัติ พรธิอัว (2553: 7-8) ได้สรุปว่า พฤติกรรมที่ดีกับตนเอง และส่งผลให้เกิดคุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเองโดยวัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 7 ตัวแปร ดังนี้

1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานศึกษา (Rule of Sociation)
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Confidence)
3. ความรับผิดชอบ (Responsibility)
4. ความตั้งใจจริง (Determination)
5. ความมีภาวะผู้นำ (Leadership)
6. ความอดทน (Patient)
7. ความตรงต่อเวลา (Be on time)

แสงวัน ทองทิพย์ (2552: 7) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

- 1 ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน
2. ด้านความรับผิดชอบ
3. ด้านความซื่อสัตย์ หมายถึง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วรกมล นาซอน (2554: 4-5) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความอดทน
2. ความซื่อสัตย์
3. ความเชื่อมั่นในตนเอง
4. ความเป็นผู้นำ

ศักดา เขาร์สกุ (2556: 7) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความเป็นผู้นำ
4. ความซื่อสัตย์
5. ความอดทน
6. ความตั้งใจจริง

ศิริจิณา ไยดี (2554: 4-5) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ
2. ความอดทน
3. ความรับผิดชอบ
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง

อมรรัตน์ พันธ์นาซี (2557: 8-9) ได้สรุปว่า ลักษณะบุคคลที่มีวินัยในตนเองว่าควรประกอบด้วยพฤติกรรมที่สำคัญดังนี้คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความอดทน
3. ความซื่อสัตย์
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความตั้งใจ

ตาราง 2.1 สรุปแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	คุณลักษณะ/พฤติกรรม						
	ความรับผิดชอบ	การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	ความอดทน	ความซื่อสัตย์	ความเชื่อมั่นในตนเอง	ความเป็นผู้นำ	ความตั้งใจ
กรมวิชาการ (2543อ้างใน สรียา เทลาธรรม, 2546: 25)		✓	✓	✓			
สัญญา มีชัย (2549: 6-8)	✓		✓	✓	✓	✓	✓
นัฐพล นพเกล้า (2550: 7-8)	✓		✓	✓	✓	✓	✓
ปิยวรรณ กลิ่นจันทร์ (2552: 8)	✓		✓	✓			
มาลี อนุสนธิ์ (2552: 7-8)	✓	✓		✓			
รัตนาภรณ์ สมบัติตรา (2552: 5-6)	✓		✓	✓	✓	✓	✓
แสงวัน ทองทิพย์ (2552: 7-8)	✓	✓		✓			
กุลภัสสรณ์ พิทักษ์ศักดิ์ดาชัย (2553: 8-9)	✓		✓	✓	✓	✓	✓
สมบัติ พรธิอัว (2553: 7-8)	✓	✓	✓		✓	✓	✓
วรกมล นาซอน (2554: 4-5)			✓	✓	✓	✓	
ศิริจิณา ไยดี (2554: 4-5)	✓	✓	✓		✓		
ประยูรภรณ์ บึงทอง (2555: 4-5)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
ศักดิ์ดา เซาว์สกุ (2556: 7-8)	✓		✓	✓	✓	✓	✓
สิรินาถ ธงศิลา (2557: 9-10)	✓	✓	✓		✓	✓	
อมรรัตน์ พันธ์นาชี (2557: 8-9)	✓		✓	✓	✓	✓	✓
รวม	13	7	13	12	11	10	7

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยผู้วิจัยสามารถสรุปคุณลักษณะของความมีวินัยในตนเองได้ 8 ด้านดังต่อไปนี้ 1. ความรับผิดชอบ 2. ความอดทน 3. ความซื่อสัตย์ 4. ความเชื่อมั่นในตนเอง 5. ความเป็นผู้นำ 6. ความตั้งใจ และ 7. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ

2.1.6 .1 ความรับผิดชอบ

1. ความหมายของความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะสำคัญจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาความหมายและพฤติกรรมที่บุคคลจะแสดงออกถึงการมีความรับผิดชอบ พบว่ามีนักวิชาการกล่าวถึงความรับผิดชอบไว้หลายท่าน ผู้วิจัยขอยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

กรมวิชาการ (2523:16) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพันด้วยความพากเพียร และความละเอียดรอบคอบยอมรับผลการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ทั้งพยายามที่จะปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น และพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรับผิดชอบ ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่าการณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. เอาใจใส่ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อผลของงานนั้น
2. รู้จักหน้าที่และกระทำตามหน้าที่เป็นอย่างดี
3. มีความเพียรพยายาม
4. มีความละเอียดรอบคอบ
5. ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่
6. ปรับปรุงงานในหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้นทั้งตนเองและสังคม
7. ยอมรับผลของการกระทำของตน
8. ไม่เอาไรต์เอาเปรียบ
9. ไม่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตน

วัฒนา สิงห์สัมฤทธิ์ (2527: 2-103) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความสนใจ ความตั้งใจที่จะทำงานและติดตามผลงานที่ได้ทำไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ยอมรับในสิ่งที่ตนเองกระทำลงไปทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสียโดยแสดงออกในรูปการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวังอย่างมีจุดหมาย เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ได้รับงานมา และแบ่งความรับผิดชอบออกเป็น 4 ประเภท

1. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่การงานของตนด้วยความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียร อดทนต่ออุปสรรค ไม่ย่อท้อ มีความละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์ตรงต่อเวลา ไม่ละเลยทอดทิ้งหรือหลีกเลี่ยง พยายามปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น รู้จักวางแผนและป้องกันความบกพร่องเสื่อมเสียในวงงานที่ตนรับผิดชอบ

2. ความรับผิดชอบในวงงานของตน หมายถึง ยอมรับผลการกระทำของตน ทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย ไม่ปิดความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองแก่ผู้อื่น พร้อมทั้งจะปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ไตร่ตรองให้รอบคอบว่าสิ่งที่ตนทำลงไปนั้นจะเกิดผลเสียขึ้นหรือไม่ ปฏิบัติแต่สิ่งที่เกิดผลดี และกล้าเผชิญต่อความเป็นจริง

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การรักษาป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากอันตราย โรคภัยไข้เจ็บ รักษาร่างกายให้แข็งแรง บังคับควบคุมจิตใจไม่ให้เป็นที่สวาทของกิเลส ประพฤติตนอยู่ในศีลธรรมละเว้นความชั่ว รู้จักการประมาณการใช้จ่ายตามสมควรแก่ฐานะ จัดหาเครื่องอุปโภคบริโภคที่เหมาะสม และหมั่นศึกษาเล่าเรียนจนประสบความสำเร็จ

4. ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม หมายถึง การปฏิบัติกรของหมู่คณะ ครอบครัว โรงเรียนและชุมชนอย่างเต็มกำลังความสามารถ ร่วมมือแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น ประพฤติปฏิบัติตนตามกฎหมายงดเว้นการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ส่วนรวม

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2529: 157) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง การปฏิบัติตนต่องานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จด้วยดีโดยที่รู้จักหน้าที่ ไม่ละทิ้งหน้าที่และติดตามผลงานแก้ไขปรับปรุงงานอย่างเต็มใจและเต็มความสามารถและยอมรับผลของการกระทำพฤติกรรมที่บ่งชี้ว่ามีความรับผิดชอบ ดังนี้

1. ทำงานสำเร็จตามที่ได้รับมอบหมายได้ดีและรวดเร็ว
2. ตรงต่อเวลา
3. เอาใจใส่ติดตามผลงานให้ลุล่วงด้วยดี
4. อุทิศตนเพื่องานตลอดเวลา
5. ปฏิบัติงานตามหน้าที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. รู้ลักษณะงานที่ต้องทำ
7. เคารพต่อกฎและระเบียบต่างๆ
8. เสนอตนเพื่อแก้ไขงานที่ล้าหลัง

ดวงจันทร์ หนูทอง (2533: 36) ได้กล่าวว่า ความหมายของความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานและต่อชุมชนด้วยความเต็มใจและมีความรู้ความเข้าใจถึงความสำคัญของความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานและต่อชุมชนซึ่งสามารถแสดงออกได้โดยการเอาใจใส่ในการทำงาน ความเพียรพยายามรับผลการกระทำของตนการปรับปรุงงานของตนให้ดีขึ้นการช่วยรักษาทรัพย์สินสมบัติของส่วนรวมการช่วยแก้ไขสิ่งที่จะเป็นอันตรายต่อชุมชนการช่วยเหลือผู้อื่นในสังคมและการไม่ละเลยหน้าที่พลเมืองที่ดี

บุญเตือน ปั่นแสง (2535: 30) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบหมายถึง ความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสนใจ พากเพียรพยายาม และละเอียดรอบคอบ มีความตั้งใจในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย รักษาสิทธิและหน้าที่ของตน ยอมรับผลการกระทำของตนด้วยความเต็มใจ พร้อมทั้งพยายามปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น

กรรณาภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์ (2541: 34) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพันและละเอียดรอบคอบเพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามมุ่งหมาย และแม้ว่าผลงานที่ออกนั้นจะประสบกับความล้มเหลวก็ยอมรับผลแห่งการกระทำนั้นด้วยความเต็มใจ

สุทธิพงศ์ บุญผดุง (2541: 22) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพันพยายามทำหน้าที่ต่างๆอย่างเต็มความสามารถและละเอียดรอบคอบเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมายยอมรับผลการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่รวมทั้งพยายามที่จะปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น

สมบูรณ์ สิงห์คำปอง (2542: 42) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบเป็นการยอมรับในการกระทำของตนเอง การยอมรับการกระทำด้วยความเต็มใจ ไม่ว่าจะเกิดผลดีหรือผลร้าย ไม่ว่าจะถูกหรือผิดไม่ปิดความรับผิดชอบไปให้ผู้อื่น และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เกิดผลดีขึ้น ความรับผิดชอบทำให้อุทิศตนปฏิบัติหน้าที่

อมรรวรรณ แก้วพ่อง (อ้างใน ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก. 2555: 40) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความสนใจ ความตั้งใจของบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเพียรพยายาม และละเอียดรอบคอบเพื่อบรรลุเป้าหมายการรักษาสิทธิหน้าที่ของตน ยอมรับผลการกระทำทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสียทั้งพยายามปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้นทั้งต่อตนเองและต่อสังคม

จิณรพี เจริญทรัพย์านนท์ (2545: 47) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยพยายามทำหน้าที่ต่างๆอย่างเต็มความสามารถและละเอียดรอบคอบ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมายได้ทันตามกำหนดเวลา ขณะเดียวกันก็ยอมรับผลการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

มาริสา วรตุรจิวังศ์ (อ้างใน รัตนาภรณ์. 2552: 12) ได้กล่าวว่า การมีวินัยในตนเองนั้นสามารถปรับพฤติกรรมในการแสดงออกให้เกิดการมีความรับผิดชอบขึ้นในตนเองโดยมีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความพากเพียร ละเอียดรอบคอบ เอาใจใส่ต่องาน เคารพระเบียบและยอมรับผลการกระทำของตนเอง

ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายความรับผิดชอบ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะทำงานตามที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ ตลอดจนติดตามผลงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี ยอมรับในสิ่งที่ตนกระทำลงไป ทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย โดยแสดงออกทางพฤติกรรมหรือการกระทำที่สามารถสังเกต เช่น เมื่อพ่อแม่แบ่งงานบ้านให้ทำนักเรียนจะทำจนงานสำเร็จ เป็นต้น

2. คุณลักษณะของความรับผิดชอบ

คุณลักษณะของความรับผิดชอบ จะบ่งบอกถึงลักษณะและพฤติกรรม ดังนี้
 นภดล ภวนะวิเชียร (อ้างใน ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก. 2555: 43) ได้กล่าวว่า ลักษณะพฤติกรรมหลักที่แสดงถึงความรับผิดชอบว่า ประกอบด้วยพฤติกรรมหลัก 5 ประการ คือ

1. ตระหนักถึงความสำคัญของหน้าที่ ประกอบด้วยพฤติกรรมต่างๆ คือ
 - 1.1 รับผิดชอบต่อสิ่งที่กระทำ
 - 1.2 ยอมรับว่าหน้าที่เป็นสิ่งที่ตนต้องทำ
 - 1.3 รู้สึกชอบต่อการกระทำหน้าที่
 - 1.4 รู้สึกว่าหน้าที่ของตนเป็นสิ่งสำคัญ
2. ทำหน้าที่ด้วยความเต็มใจโดยไม่ต้องมีการบังคับ มีพฤติกรรมดังนี้
 - 2.1 สนุกใจทำหน้าที่
 - 2.2 ควบคุมตนเองได้
3. ทำหน้าที่ด้วยความตั้งใจ เอาใจใส่ต่อพฤติกรรมส่วนนี้มีพฤติกรรมเสริม คือ
 - 3.1 วางแผนในการทำหน้าที่ของตน
 - 3.2 มีระเบียบวินัย
 - 3.3 มีความซื่อสัตย์
 - 3.4 มีความละเอียดรอบคอบ
 - 3.5 มีสติ
4. ทำหน้าที่อย่างต่อเนื่องจนงานสำเร็จ พฤติกรรมส่วนนี้มีพฤติกรรมเสริม คือ
 - 4.1 มีความอดทน
 - 4.2 มีความเพียร
 - 4.3 มีการเตรียมการ และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
 - 4.4 มีมนุษยสัมพันธ์
 - 4.5 รักษาสุขภาพให้แข็งแรง
5. ยอมรับผลการกระทำของตน ประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้
 - 5.1 ติดตามผลการกระทำของตน
 - 5.2 มีเหตุผล
 - 5.3 ปรับปรุงการกระทำของตน

กรรณาภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์ (2541: 33) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลที่มีความรับผิดชอบมีลักษณะ ดังนี้

1. ตั้งใจเล่าเรียนหมั่นใฝ่หาความรู้
2. ประพฤติตนให้เหมาะสม
3. รู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ
5. ตรงต่อเวลา
6. สามารถควบคุมตนเองได้

กรมวิชาการ (2541: 21) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลที่มีความรับความรับผิดชอบมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความมุ่งมั่นและทุ่มเทให้กับงานที่ทำจนสำเร็จ พฤติกรรมที่แสดง ได้แก่ ทำงานตามหน้าที่จนสำเร็จ ทำงานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จ แสดงผลงานปรากฏให้เด่นชัด

2. มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนางาน พฤติกรรมที่แสดง คือ บอกลงานของการปฏิบัติงานในอนาคตได้

3. ยอมรับผลการกระทำของตนเอง พฤติกรรมที่แสดง คือ รับฟังเหตุผลและข้อวิจารณ์ของผู้อื่น ปรับปรุงและพัฒนางานตามข้อเสนอแนะ

4. รู้หน้าที่ พฤติกรรมที่แสดงคือ ปฏิบัติหน้าที่ตามข้อตกลงร่วมกัน หรือปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย

5. แสวงหาความรู้ใหม่ที่เกิดประโยชน์ต่อการทำงาน พฤติกรรมที่แสดง คือ เลือกแหล่งความรู้มาพัฒนางาน

ทิวารรรถ แสงพันธ์ (2542: 26) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะความรับผิดชอบ ไว้ว่าความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะของบุคคลที่เมื่อผู้ใดมีลักษณะที่เรียกว่า เป็นผู้มีความรับผิดชอบผู้นั้นจะปฏิบัติภารกิจที่ตนพึงกระทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้ โดยไม่ต้องมีการควบคุมหรือบังคับบัญชาจากผู้อื่น ภารกิจนี้หมายรวมทั้งภารกิจที่เป็นหน้าที่ที่ควรปฏิบัติด้วยตนเองและภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้กระทำ ความรับผิดชอบทำให้บุคคลปฏิบัติตามหน้าที่ของตน ซึ่งการปฏิบัติตามหน้าที่ของตนก็คือความมีวินัย

อมรรรรถ แก้วผ่อง (อ้างใน ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก. 2555: 47) ได้กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองมีลักษณะดังนี้

1. เอาใจใส่การงาน และการเรียน
2. มีความเพียรพยายาม
3. ใช้ความสามารถของตนเต็มที่
4. กล้าเผชิญความจริง และยอมรับผลการกระทำของตน
5. รู้จักหน้าที่ และกระทำตามหน้าที่อย่างดี
6. รักษาสิทธิ และหน้าที่ของตนเอง โดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น
7. ตรงต่อเวลา
8. เคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์
9. ปรับปรุงงานในหน้าที่ที่มีตนเองและที่มีต่อสังคมได้ดียิ่งขึ้น
10. ดูแลสุขภาพอนามัยของตน และรู้จักสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม

ผู้วิจัยสามารถสรุปคุณลักษณะของบุคคลที่มีความรับผิดชอบจากเอกสารและงานวิจัยว่าควรมีลักษณะดังนี้ คือ สามารถปฏิบัติงานที่ตนรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเอาใจใส่จนเกิดความสำเร็จโดยไม่มีการควบคุมจากผู้อื่น สามารถยอมรับผลการกระทำของตนเองและพร้อมที่จะแก้ไข

2.1.6.2 ความอดทน

1. ความหมายของความอดทน

มีนักวิชาการกล่าวถึงความอดทนไว้หลายท่าน ผู้วิจัยขอยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้ความอดทนเป็นคุณธรรมสำคัญอย่างยิ่งในการขจัดกิเลสอาภิวาทิความโลภ ความโกรธและความหลงให้หมดไปจากจิตใจของบุคคลดังที่พระสัมมาพุทธเจ้าทรงสรรเสริญความ อดทนว่าเป็นตบะอย่างยิ่งมีเนื้อความในโอวาทปาฏิโมกข์ว่า ชั้นดี คือ ความอดทนเป็นตบะอย่างยิ่ง (มหาปทานสูตรที่ มหามกุฏราชวิทยาลัย. อ่างใน สิรินาถ ธงศิลา. 2557: 17)

จินตนา ชาญเขียว (2545 : 16) ได้กล่าวว่า บุคคลที่มีความอดทนได้แก่บุคคลที่มีความตั้งใจจริงมีความเพียรพยายาม

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต. 2543: 75) ได้กล่าวว่า ความหมายของความอดทน (ชั้นดี) ว่าเป็นความอดได้ ทนได้ เพื่อบรรลุความดีงามและความมุ่งหมายอันชอบ

ราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 8) ได้กล่าวว่าความหมายของความอดทน หมายถึง ความบึกบึน หรือความอดใจ

รุจิร ภูสาระ (อ่างใน รัตนารักษ์ สมบัติตรา 2552 : 14) ได้กล่าวว่า ความอดทนหมายถึงความพยายามอย่างเข้มแข็ง หนักแน่น มั่นคงของจิตใจและไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่จะเกิดขึ้น รู้จักควบคุมอารมณ์ให้มั่นคง

สมสุตา ผู้พัฒนา และอัจฉรา ธนะมัย (อ่างใน สิรินาถ ธงศิลา. 2557: 17) ได้กล่าวว่า ความหมาย ของความอดทนว่า หมายถึงความเข้มแข็งของจิตใจของบุคคลในการที่จะละทิ้งความชั่ว การกระทำความดี และทำจิตใจให้ผ่องใสอยู่เสมอแม้จะกระทบกระทั่งสิ่งไม่พึงปรารถนาก็ตาม

ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายความอดทน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงถึงจิตใจที่จะทนต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ไม่ว่าจะถูกกระทบกระทั่งด้วยสิ่งที่พอใจ หรือไม่พอใจ โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคใด ๆ บังคับตนเองได้เมื่อเกิดความเหนื่อยอ่อนและเกียจคร้านแม้งานนั้นจะยุ่งยากหรือต้องผ่านความยากลำบากก็ตาม

2. คุณลักษณะของความอดทน

โชติ จินตแสวง (2542 : 97) ได้กล่าวว่า ถึงลักษณะของการอดทนดังนี้

(1) อดทนต่อความทุกข์เวทนา เป็นการอดทนต่อความไม่สบายกายไม่สบายใจและการเจ็บไข้ได้ป่วย

(2) อดทนต่อความยากลำบาก เป็นความอดทนต่อธรรมชาติและอาการยังชีพ

(3) อดทนต่อความเจ็บใจ เป็นการอดทนต่อความไม่ยุติธรรม

(4) อดทนต่ออำนาจของกิเลส เป็นการอดทนต่อสิ่งยั่วยวนหรือความปรารถนาซึ่งเป็นสิ่งให้เกิด ความอยากได้

พระธรรมโกศาจารย์ (ท่านพุทธทาสภิกขุ) (2520 : 381 - 382) ได้กล่าวว่า ชั้นดีคือความอดทนหรืออดกลั้นต่อความจำเป็นสำหรับชีวิตมี 4 ลักษณะด้วยกันคือ

(1) ลักษณะของการอดกลั้นต่อความเป็นไปตามธรรมชาติ เช่น ความร้อน ความหนาว ยุงลม แดด เป็นสิ่งที่ยากจะหลีกเลี่ยงได้แต่ต้องอดกลั้นด้วยการทำจิตใจไม่ให้เป็นทุกข์ขึ้นมา

(2) ลักษณะของการอดกลั้นต่อความเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าไม่รู้จักอดกลั้นหรือเฉยได้ก็เท่ากับกินของแสลงทำให้สูญเสีย กำลังใจหรือต้องอดกลั้นทำให้เกิดความรู้สึกเป็นทุกข์ทรมานเพิ่มขึ้นอีก

อย่างไรก็ตาม ไม่มีประโยชน์อะไรจึงต้องอดกลั้น ต่อความเจ็บไข้ได้ป่วยนั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ารณคดีๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3) ลักษณะของการอดกลั้นต่อการอยู่ร่วมกัน ซึ่งมีทั้งคนพาลหรือคนบ้า การกระทำของคนเหล่านี้ทำให้ต้องใช้ความอดทนอดกลั้น ฉะนั้นคนมีกิเลสก็ย่อมล่วงเกินผู้อื่นด้วยการด่าบ้างหรือดูหมิ่นดูแคลนบ้างก็เป็นเรื่องที่จะต้องอดกลั้น

(4) ลักษณะของการอดกลั้นอย่างสูง คือ อดกลั้นต่อการบีบคั้นแห่งกิเลสของตน ทุกคนมีกิเลสเป็นพลังผลักดันคอยชักใยอยู่เบื้องหลังให้ต้องทำตามนับตั้งแต่อายากสูบบุหรี่ หรืออยากไปดูหนังดูละคร อยากกินเหล้าเมายา อยากไปแสวงหาการมรณด้วยอำนาจของกิเลสนั้นๆ ก็ล้วนแต่เป็นเรื่องที่จะต้องอดกลั้น

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะของความอดทนว่าควรมีพฤติกรรมดังนี้ คือ 1. ทำงานโดยไม่เบื่อหน่ายและเกิดความย่อท้อต่ออุปสรรค 2. เมื่อถูกตำหนิจะไม่ล่วงเกินผู้อื่นด้วยการพูดคำหยาบ

2.1.6.3 ความซื่อสัตย์

1. ความหมายของความซื่อสัตย์

กรมสามัญศึกษา(2525:129-131)ได้กล่าวว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติเหมาะสมและตรงต่อความเป็นจริง ประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและผู้อื่น และได้วิเคราะห์โครงสร้างของความซื่อสัตย์ออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง คือ มีความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ ไม่ลับปรับกลับกรอก ไม่คล้อยตามพวกที่ลากหรือชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย มั่นคงต่อการกระทำดีของตน ไม่คดโกง มีความตั้งใจทำจริงประพฤติตรงตามทีพูด

2. ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงาน คือ พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก เช่น ไม่เอาเวลาทำงานในหน้าที่ไปใช้ทำประโยชน์ส่วนตัว ไม่ใช้อำนาจหน้าที่ทำประโยชน์ส่วนตัว

3. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคล คือ มีความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น ต่อมิตร ต่อหัวหน้างาน ต่อผู้มีพระคุณพฤติกรรมที่แสดงออก เช่น ประพฤติตรงไปตรงมา ไม่คิดต่อผู้อื่นไม่ชักชวนไปในทางที่เสื่อมเสีย ไม่สอพลอเพื่อหาประโยชน์ส่วนตน เตือนสติและแนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น ไม่คิดริษยา หรือกลั่นแกล้ง

4. ความซื่อสัตย์ต่อคณะ สังคม และประเทศชาติ พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก คือ ร่วมมือร่วมใจกันทำงานด้วยความบริสุทธิ์ ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน หรือเอาดีเข้าตน ไม่ร่วมมือกันทำงานใดๆที่ผิดกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับของสังคมและหมู่คณะ

ซูซีพ อรุณเหลือง (2553:13) ได้กล่าวว่า ความซื่อสัตย์ว่า หมายถึง การประพฤติตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา ใจ การตรงต่อหน้าที่ตรงต่อความเป็นจริง ต่อตนเองและผู้อื่น

ทวี บุญยเกตุ (2525:55-59) ได้กล่าวว่า ความซื่อสัตย์หมายถึง ความภักดีความซื่อตรง การประพฤติตรง คือ ไม่คดโกง ไม่หลอกลวง โดยมากผู้ซื่อสัตย์สุจริตจะเป็นผู้มีกำลังใจเข้มแข็ง มีใจบริสุทธิ์ หนักแน่น อดทน รักเกียรติยศชื่อเสียง ไม่เห็นแก่ตัว และได้จำแนกความซื่อสัตย์ออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ซื่อสัตย์ต่อตนเอง หมายถึง การกระทำสิ่งต่างๆที่เป็นไปตามที่เราตั้งใจไว้ หรือทำตามคำพูดโดยไม่เหลวไหล

2. ซื่อสัตย์ต่องานที่ทำ หมายถึง การไม่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนในทางที่มีชอบ ไม่โกงเวลาทำงาน ไม่โกงทรัพย์สินเงินทองผู้อื่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง หมายถึง การไม่โกง และไม่เอาเปรียบเพื่อนฝูง ตลอดจนมีความรักและความหวังดีต่อเพื่อน

ราชบัณฑิตสถาน (2546: 55) ได้กล่าวว่า ซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติตรงและจริงใจ ไม่คิดคด ททรยศ ไม่คดโกงและไม่หลอกลวง

ธีรบุษ สุนทร (2549: 96) ได้กล่าวว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติอย่างเหมาะสมและตรงความเป็นจริง ประพฤติตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและต่อผู้อื่น

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ความซื่อสัตย์ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงถึงความซื่อตรงทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อความผิด

2.ลักษณะของบุคคลที่มีความซื่อสัตย์

กรมวิชาการ (2523 อ้างถึงใน ทองคำ เกษจันทร์ 2546:15) ได้กล่าวว่า การแก้ไขและเสริมสร้างลักษณะนิสัยให้มีจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์พอสรุปใจความสำคัญกว้างๆดังนี้

1. ให้เด็กได้อยู่ใกล้ชิดกับตัวอย่างที่ดี ได้ปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันจนเห็นคุณค่า
2. เสนอปัญหาให้คิด เมื่อเด็กเห็นปัญหาของผู้อื่นหรือสังคมที่ตนเป็นส่วนหนึ่งหลายๆก็จะนำไปเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของตนเอง ทำให้เกิดความสำนึกมากขึ้นและจะเปลี่ยนแปลงค่านิยม และพฤติกรรมของตนเองโดยไม่รู้ตัว
3. จัดโอกาสให้เด็กได้ศึกษาหาประสบการณ์จากวิชาการบางอย่างซึ่งสามารถพัฒนาค่านิยมได้ เช่น ศิลปะ ช่วยขัดเกลาจิตใจให้ละเอียดอ่อน เป็นต้น
4. สนทนาวิสาสะในชีวิตประจำวัน เมื่อได้พบเห็นหรือสัมผัสสิ่งต่างๆทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน ในบ้านและนอกบ้านก็นำมาวิเคราะห์วิจารณ์กับเด็กได้
5. สร้างคำขวัญที่คนส่วนใหญ่จะยอมรับนับถือร่วมกัน ทั้งนี้ต้องอยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม
6. จัดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กระบวนการกลุ่ม เพื่อให้เด็กได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน เรียนรู้จากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และส่งผลให้เกิดความเจริญงอกงามในทุกๆด้านได้

ชูชีพ อรุณเหลือง (2553: 7) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงถึงความซื่อสัตย์ ได้แก่

1. ไม่ลักขโมยสิ่งของ เมื่อเก็บของได้ที่มีใช้ของตนเอง ได้นำส่งเจ้าของหรือครู
2. ไม่ทุจริตในการสอบ
3. ซื่อตรงต่อตนเองและผู้อื่น

ปิยะวรรณ กลิ่นจันทร์ (2552: 8) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงถึงความซื่อสัตย์ ได้แก่

1. การพูดความจริง
2. ไม่ปกปิดความผิดทั้งของตนเองและผู้อื่น
3. ยอมรับเมื่อทำความผิด
4. ไม่ขโมยของผู้อื่นมาเป็นของตน
5. ไม่เอาเปรียบผู้อื่น
6. ไม่แอบอ้างนำของผู้อื่นมาเป็นของตน

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะความซื่อสัตย์ คือ การกระทำที่กลัวต่อความผิดทั้งต่อหน้าและลับหลัง

2.1.6.4 ความเชื่อมั่นในตนเอง

1. ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

คุณลักษณะที่บุคคลควรมีความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกด้วยการกระทำที่เหมาะสมและกล้าแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียนมีความคิดความอ่านเป็นของตนเองไม่ตกเป็นทาสความคิดของผู้อื่นมีความกล้าหาญไม่ท้อถอยเมื่อทำอะไรไม่สำเร็จสอดคล้องกับนักวิชาการให้ความหมายความเชื่อมั่นในตนเองไว้ดังนี้

สนธยา พรธรรษาท้วม (2538 : 48) ได้กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการกระทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จในด้านกรกล้าแสดงออกเป็นตัวของตัวเองพึ่งตนเองรับผิดชอบมีความคิดสร้างสรรค์และปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้โดยไม่วิตกกังวล

ชิตชนก รุ่งแสง (2541 : 22) ได้กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นคุณลักษณะที่บุคคลพึงมีเพราะทำให้มีกำลังใจในการทำงานสามารถเอาชนะต่ออุปสรรคที่จะนำไปสู่การประสบความสำเร็จในชีวิต

เยาวเรศ สุมน (2542 : 23) ได้กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะและพฤติกรรมของบุคคลที่มีความมั่นใจภูมิใจในตนเองมีความคิดเป็นของตนเองพึ่งตนเองกล้าแสดงออกด้วยการกระทำและคาพูดที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆตลอดจนยอมรับสถานการณ์ใหม่ๆ ที่ตนประสบโดยปราศจากความกลัวความล้มเหลวไม่ท้อถอยเมื่อทำอะไรไม่สำเร็จและปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้โดยไม่วิตกกังวลลักษณะและพฤติกรรมของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองประกอบด้วยที่มีจิตใจมั่นคงเป็นตัวของตัวเองพึ่งพาตนเองมีความเป็นผู้กล้าแสดงออกกล้าตัดสินใจกล้าเผชิญความจริงมีความรับผิดชอบมีความเพียรพยายามเพื่อสู่เป้าหมายมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สามารถแก้ปัญหาได้และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนักเรียนนักศึกษาสถาบันการอาชีวศึกษาต้องสร้างความเชื่อมั่นในตนเองเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการแสดงออกในด้านความเชื่อมั่นในตนเองให้มากขึ้นสอดคล้องกับ

มาลินี จุฑะรพ (2537 : 300-301) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมที่มีความเชื่อมั่นในตนเองประกอบด้วยที่มีจิตใจมั่นคงเป็นตัวของตัวเองพึ่งพาตนเองมีความเป็นผู้กล้าแสดงออกกล้าตัดสินใจกล้าเผชิญความจริงมีความรับผิดชอบมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีความเพียรพยายามเพื่อสู่เป้าหมายในอนาคต

ทัศนิตา ระเบียบดี (2529 : 5) ได้กล่าวว่า ลักษณะและพฤติกรรมของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองดังนี้มีจิตใจมั่นคงกล้าแสดงออกมีความเป็นผู้กล้าตัดสินใจกล้าเผชิญความจริงมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์การไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผลความรับผิดชอบในการให้ความร่วมมือกับผู้อื่นในการทำงานและความเพียรพยายามเพื่อสู่เป้าหมายเป็นต้น

อัจฉรา เนตรล้อมวงศ์ (2531 : 4) ได้กล่าวว่า ลักษณะและพฤติกรรมของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองไว้ดังนี้กล้าแสดงออกการพึ่งตนเองการเป็นตัวของตัวเองการมีความรับผิดชอบและการมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีเป็นต้น

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างเหมาะสมพึ่งพาตนเองได้มีความคิดเป็นของตนเองมีความคิดสร้างสรรค์ มีจิตใจมั่นคง กล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญความจริง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล

2. ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมีหลายลักษณะ ผู้วิจัยได้รวบรวมลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองตามที่มีผู้ได้ศึกษาไว้ ดังนี้

Yoder and Proctor (อ้างใน กัลยา สุรีย. 2546: 13-14) ได้กล่าวว่า เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่ามีลักษณะ ดังนี้

1. กล้าแสดงออกในสิ่งที่เหมาะสม โดยปราศจากความก้าวร้าว
2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง ถึงแม้ว่าจะมีใครคัดค้าน
3. เป็นมิตรกับคนทั่วไป
4. มุ่งมั่นทำงานจนกระทั่งสำเร็จ และมั่นใจในสิ่งที่ทำว่าเป็นสิ่งที่ดี
5. เมื่อไม่ได้รับความสำเร็จ และถูกปฏิเสธ ก็มีความมั่นคงในการที่จะลุกขึ้นสู้
6. ทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้ดี
7. เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสม ก็พร้อมที่จะเป็นผู้นำโดยไม่รีรอ
8. มีความคาดหวังในการเป็นผู้นำอย่างน้อยหนึ่งครั้ง

เสลา ปิยะอัจฉริยะ (2542 : 584) ได้กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองไว้ ดังนี้

1. รับผิดชอบในการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
2. รู้จักที่จะสร้างมิตรภาพที่ดีกับผู้อื่นได้
3. เป็นคนมีลักษณะร่าเริง แจ่มใส
4. มีความเป็นอิสระ
5. กล้าพูด กล้าแสดงออก
6. สนใจ ตั้งใจทำงาน มีความเอาใจใส่และภาคภูมิใจในงานของตน

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะของบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองควรเป็นบุคคลที่เข้าใจในบทบาทของตน และปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี

2.1.6.5 ความเป็นผู้นำ

1. ความหมายของความเป็นผู้นำ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่าผู้นำไว้หลายท่านผู้วิจัยขอยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

ภิญโญ สาร (2523: 344) ได้กล่าวว่า ความหมายของผู้นำมี 3 ประการ คือ

1. ผู้นำ คือ บุคคลใดบุคคลหนึ่งในหลายๆ คนที่มีอำนาจอิทธิพลหรือความสามารถในการจูงใจคนให้ปฏิบัติตามความคิดเห็นความต้องการหรือคำสั่งของเขาได้ผู้นำมีอิทธิพลเหนือการปฏิบัติตามหรือพฤติกรรมของผู้อื่น

2. ผู้นำ คือ บุคคลที่มีอำนาจเหนือในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภาวะผู้นำหรือกระบวนการสองทางคือผู้นำทางที่มีอิทธิพลเหนือผู้ตามและในบางคราวผู้ตามก็มีอิทธิพลเหนือผู้นำความเป็นผู้นำหรือภาวะผู้นำจึงเป็นผลรวมของทัศนคติของสมาชิกในกลุ่มทุกคน

3. ผู้นำต่างจากหัวหน้าหรือผู้บริหารผู้นำหรือผู้บริหารอาจเป็นคนๆเดียวกันก็ได้แต่ไม่จำเป็นเสมอไปหัวหน้าหรือผู้บริหารหลายคนมีอำนาจหน้าที่โดยตำแหน่งแต่อาจ ไม่ใช่ผู้นำที่แท้จริงผู้นำที่

แท้จริงอาจเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่หัวหน้าหรือผู้บริหารแต่เขามีอำนาจมีอิทธิพลและความสามารถในการจูงใจคนให้ประพฤติหรือปฏิบัติตามความเห็นความต้องการของเขาได้

สมพงษ์ เกษมสิน (2526 : 286) ได้กล่าวว่า ความหมายของผู้นำในแง่ของกลุ่มไว้พอสรุปได้ว่า ผู้นำ คือ ผู้บริหารงานกลุ่มโดยทำหน้าที่เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกการริเริ่มการประนีประนอมและการประสานงานเพื่อก่อให้เกิดพลังร่วมของกลุ่มมุ่งให้การดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

กิติพันธ์ รุจิรกุล (2529: 10) ได้กล่าวว่า ผู้นำ หมายถึง บุคคลซึ่งถูกแต่งตั้งขึ้นมาหรือได้รับการยกย่องจากสมาชิกให้เป็นหัวหน้าส่วนจะทาหน้าที่อย่างไรนั้นเป็นเรื่องของพฤติกรรมของบุคคลนั้น

กิติ ตย์คานนท์ (2530: 23) ได้กล่าวว่า ผู้นำคือ ศิลปะหรือความสามารถของบุคคลที่จะจูงใจหรือใช้อิทธิพลต่อบุคคลอื่นผู้ร่วมงานหรือผู้ใต้บังคับบัญชาในสถานการณ์ต่างๆเพื่อปฏิบัติการหรือการติดต่อให้ร่วมมือกับตนดำเนินการจนกระทั่งบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

นันทนา ธรรมบุศย์ (2538: 23) ได้กล่าวว่า ผู้นำ หมายถึง บุคคลที่มีอิทธิพลเหนือผู้อื่นซึ่งอาจเป็นผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งจากสมาชิกในกลุ่มหรือได้รับการแต่งตั้งจากผู้มีอำนาจเหนือขึ้นไปและเป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำให้กลุ่มดำเนินไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุป ความเป็นผู้นำ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงถึงการยอมรับของสมาชิกที่มีอิทธิพลและบทบาทในการดำเนินกิจกรรมต่างๆไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

2.ลักษณะของความเป็นผู้นำ

วรกมล นาซอน (2554: 27) ได้สรุปคุณลักษณะผู้นำที่ทำให้การบริหารงานประสบความสำเร็จ คือ

1. มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ สุขุมเยือกเย็น
2. มีวิสัยทัศน์ กว้างไกล
3. สามารถบริหารความขัดแย้งได้ดี
4. กล้าตัดสินใจ รวดเร็ว ถูกต้อง
5. ติดต่อสื่อสารได้ดี
6. รอบรู้ในงานที่รับผิดชอบ
7. มีความขยันขันแข็ง
8. เป็นผู้ริเริ่มสร้างสรรค์
9. สามารถทำงานเป็นทีมได้ดี
10. วินิจฉัยปัญหา คาดการณ์เหตุการณ์ได้ดี
11. มีมนุษยสัมพันธ์
12. ทำงานในสภาวะกดดัน ตึงเครียดได้ดี
13. วางแผนและประสานแผนได้ดี
14. มีทัศนคติที่ดีต่อองค์กร
15. มีสัมพันธภาพที่ดีต่อองค์กรอื่น
16. รู้จักใช้ข้อมูล สารสนเทศให้เกิดประโยชน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะความเป็นผู้นำ ได้ดังนี้คือ การมีความกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้ และสามารถจูงใจชักนำหรือชี้แนะให้สมาชิกของกลุ่มปฏิบัติการกิจต่างๆของกลุ่มให้สำเร็จได้

2.1.6.6 ความตั้งใจ

1. ความหมายของความตั้งใจ (Intention)

พจนานุกรม Webster (1988 :703) ระบุความหมายของความตั้งใจไว้ดังนี้
ความตั้งใจคือ ปรากฏการณ์ที่แสดงออกมาเมื่อบุคคลมีความคิด ความรู้สึกและจิตใจ ที่เต็มไปด้วยความมุ่งหมายอย่างแน่นอน เด่นชัด ต่อเป้าหมายใดเป้าหมายหนึ่ง และเป็นความมุ่งหมายที่ยึดมั่นในจิตใจที่ยากต่อการเปลี่ยนแปลง

ความตั้งใจคือ ทิศทางแนวแน่ของจิตที่มีต่อจุดมุ่งหมาย เป็นความต้องการอย่างแน่นอนที่จะกระทำการสิ่งใดเฉพาะเจาะจงด้วยแบบแผนที่เหมาะสมสอดคล้อง

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546: 449) ให้ความหมายของความตั้งใจว่า คือการเอาใจจดจ่อ

พะยอม อิงคตานุวัฒน์ (2525 : 160) ได้กล่าวว่า Intention หมายถึง ความตั้งใจและจุดมุ่งหมายเด่นชัด

กรมวิชาการ (อ้างใน อมรรัตน์ พนัสนาซี. 2557: 41) ได้กล่าวว่า ความตั้งใจ คือ ความประพฤติอย่างแข็งขัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จในงาน

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปความตั้งใจจริง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงถึงความเพียรพยายามในการทำหน้าที่อย่างจริงจังและชาญฉลาดด้วยความมุ่งมั่น

2. ลักษณะของความตั้งใจ

ราชบัณฑิตยสถาน(อ้างใน อมรรัตน์ พนัสนาซี. 2557: 41) ได้กล่าวว่า ความตั้งใจ คือ การทำงานอย่างแข็งขัน ไม่ปล่อยปละละเลยหรือประพฤติดำเนินปกติโดยสม่ำเสมอ ไม่เกียจคร้าน ความขยันหมั่นเพียร มีลักษณะดังนี้

1. ปฏิบัติหน้าที่ ด้วยความตั้งใจอย่างสม่ำเสมอโดยไม่มีใครบังคับ
2. มีความสนใจ กระตือรือร้นในการทำงาน ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจ และเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนมีส่วนร่วมด้วยความเต็มใจ

3. มีการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ความตั้งใจ สามารถพัฒนาได้ดังนี้

1. ตั้งใจ ประตุแห่งชัยชนะ เมื่อเราตั้งใจทำอะไร ก็เหมือนเรามีจุดมุ่งหมายในสิ่งนั้นตั้งอยู่เปรียบเสมือนเรากำลังแข่งวิ่ง เราเห็นเส้นชัยอยู่ข้างหน้า(แม้ว่าเราจะเห็นอุปสรรครายทางด้วยก็ตาม) และเห็นชัดกว่าสิ่งรอบข้างทั้งหลายด้วย เมื่อเราตั้งใจจริง จิตเราจะถูกโปรแกรมโดยอัตโนมัติให้เข้าไปสู่จุดนั้น โดยมันจะฝังความตั้งใจจริงของเราลงไปในจุดที่สำคัญ และส่งผลต่อพฤติกรรมที่เราแสดงออกมา

2. มุ่งมั่น ก้าวสู่วันอย่างมั่นใจ เมื่อเรามีความตั้งใจเป็นเป้าหมายแล้ว เราก็มีความมุ่งมั่นเป็นตัวขับเคลื่อน เป็นแรงพลังที่จะส่งตัวเราไปยังจุดมุ่งหมาย ความมุ่งมั่นเป็นสิ่งดี แต่เราก็ควรมุ่งมั่นอย่างพองามบางครั้งในชีวิตเราวิ่งช้าบ้างก็ได้ เพราะเราไม่จำเป็นต้องแข่งกับใครนอกจากตัวเอง คู่แข่งหรือศัตรูที่เราเห็นในตอนนี้อาจเป็นเพื่อนร่วมทางเราในภายภาคหน้าก็ได้ อย่าลืมว่าโลกกลมกว่าที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เป็นของตนเองหากมีผู้อื่นนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย
ไม่ว่าการณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณคิดเสมอ และโลกนี้อาจจะมีมิตรแท้ แต่ไม่มี ศัตรูถาวร อย่างแน่นอน การวิ่งเร็วโดยไม่ใส่ใจอะไร อาจทำให้เราได้ถึงจุดหมายก่อนคนอื่นก็จริง แต่ทำให้เราต้องสูญเสียช่วงเวลาดีๆที่จะได้เก็บเกี่ยวความสุขที่รายล้อมข้างทางไปเพื่อที่จะพบว่าที่เส้นชัยนั้นไม่มีอะไรให้สนุกสนานอีกแล้วก็เป็นได้

3. ใส่ใจ สำเร็จได้อย่างสวยงาม นอกจาก ความมุ่งมั่น แล้ว ความตั้งใจ ย่อมมาพร้อม ความใส่ใจ ด้วยจึงจะก่อให้เกิดความสำเร็จที่สวยงาม เพราะความใส่ใจช่วยให้เราไปถึงจุดหมายอย่างสำเร็จได้โดยไม่ต้องทำร้ายใคร

ความใส่ใจจะช่วยให้ความตั้งใจไม่แข็งกระด้าง เป็นตัวที่ลดทอนความทะเยอทะยานที่พุ่งเร็วเกินไปให้เคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วที่เหมาะสมเพิ่มความระมัดระวังให้กับชีวิตและช่วยให้เราไม่ท้อแท้หรือท้อถอย เมื่อเราพบเจอกับอุปสรรคใหญ่ๆที่ยากจะผ่านพ้น ความใส่ใจจะทำให้เรามองเห็นทางออกได้โดยง่าย แม้ว่าอุปสรรคจะยากแค่ไหนก็ตาม

เพราะฉะนั้น หากเริ่มต้นด้วยความตั้งใจ ก้าวไปด้วยความมุ่งมั่น พร้อมกับความใส่ใจต่อสิ่งนั้น และไม่หยาบไปเพราะท้อแท้เสียก่อน สิ่งที่ตั้งใจไว้ ไม่ว่าจะยากสักเพียงใดย่อมประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะความตั้งใจจริง คือ การกระทำที่มีจุดหมาย มีความกระตือรือร้น และมีการวางแผนที่ดี

2.1.6.7 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ

1. ความหมายของการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

มีนักวิชาการกล่าวถึงการปฏิบัติตามกฎระเบียบไว้หลายท่าน ผู้วิจัยขอยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

กฤษจา ดอนทอง (2549 : 36) ได้กล่าวว่า การปฏิบัติตามกฎระเบียบ หมายถึงการทำให้ตัวเองอยู่ในกรอบของข้อบังคับของกฎเกณฑ์ที่ได้มีการกำหนดขึ้นเป็นบุคคลที่รู้จักกาลเทศะสนใจและเอาใจใส่ต่อสังคมเป็นผู้ที่มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎของสังคมนั้นอย่างขบขันเป็นสิ่งที่จำเป็นในหมู่คณะเป็นกฎเกณฑ์ควบคุมมิให้มีการกระทำตามอำเภอใจดังนั้นคนในสังคมต้องรู้ระเบียบข้อบังคับของสังคม

สิรินาถ ธงศิลา (2557: 9) ได้กล่าวว่า การปฏิบัติตามกฎระเบียบ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ได้แก่ การปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับ ระเบียบปฏิบัติตามกฎระเบียบของชุมชน อย่างถูกต้องเหมาะสม การยอมรับและเคารพในสิทธิส่วนบุคคลการยอมรับและเข้าใจในบทบาท หน้าที่ของแต่ละบุคคล

ศิริจินา ไยดี (2554: 5) ได้กล่าวว่า การปฏิบัติตามกฎระเบียบ หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ตกลงกันไว้ในสังคมตลอดเวลา ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปการปฏิบัติตามกฎระเบียบ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ได้แก่ การปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ระเบียบปฏิบัติ ตามกฎระเบียบของชุมชน อย่างถูกต้องเหมาะสมการยอมรับและเคารพในสิทธิส่วนบุคคลการยอมรับและเข้าใจในบทบาท หน้าที่ของแต่ละบุคคล

2. คุณลักษณะของการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

ประยูรภรณ์ บุ่งทอง (2555: 145-146) ได้ระบุถึงพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมไว้ในแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. ไว้ทรงผมและสีผมตามที่กฎระเบียบกำหนดไว้
2. แต่งกายได้ถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน
3. เมื่อพ่อแม่ไม่อยู่บ้านจะรับภาระดูแลบ้าน
4. มาทันตามเวลานัดเสมอ
5. เก็บภาชนะอาหารทุกครั้งเมื่อรับประทานอาหารเสร็จ
6. ชอบขีดเขียนหรือวาดภาพในฝาผนังห้องน้ำ
7. เมื่อกลับถึงบ้านจะรีบทำการบ้านก่อนไปทำอย่างอื่น
8. เมื่อโรงเรียนกำหนดให้นักเรียนถอดรองเท้าก่อนเข้าห้องเรียนก็ปฏิบัติตาม

ชนิษฐา ทองสุข (2558: 143) ได้ระบุถึงพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมไว้ในแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. แต่งการถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัย
2. การปฏิบัติตามวิถีประชาที่สร้างสรรค์ เช่น มารยาททางสังคมที่ดี การแต่งกายในงานพิธีต่างๆตามสมัยนิยม เป็นต้น
3. ขับขี่ยานพาหนะอย่างระมัดระวังตามกฎหมายจราจรและจอดตามสถานที่ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น
4. เคารพและนับถือคณาจารย์ โดยการแสดงออกทั้งทางกาย วาจา ใจ ซึ่งแสดงความเคารพและนับถือด้วยความจริงใจ อ่อนน้อม อ่อนโยน อย่างเหมาะสมทั้งต่อหน้าและลับหลัง
5. ยึดมั่นและเข้าร่วมกิจกรรมด้านประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงาม เมื่อมีการจัดขึ้นในมหาวิทยาลัย
6. ยึดมั่นและปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมและประเพณีอันดีงาม โดยการสืบสานวัฒนธรรมไทย เช่น ส่งเสริมการใช้ภาษาประจำท้องถิ่น พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น
7. การปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด
8. ยึดถือกฎระเบียบและปฏิบัติตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย
9. ประพฤติตนเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติ

ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก (2555: 66) ได้ระบุถึงพฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมไว้ในแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ดังนี้

1. ไว้ผมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน
2. ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร
3. เข้าแถวในการเข้าคิวรอรับบริการ
4. เป็นคนตรงต่อเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. มีความซื่อสัตย์สุจริต
6. มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
7. นักเรียนรู้จักกล่าวคำว่า “ขอบคุณ” เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น
8. รู้จักกล่าวคำว่า “ขอโทษ” เมื่อตนเองกระทำผิดต่อผู้อื่น
9. พุดจาสุภาพ และมีสัมมาคารวะต่อผู้อาวุโสกว่า
10. ทิ้งขยะลงในที่รองรับขยะ
11. ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน
12. ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดและอบายมุขทุกชนิด
13. ไม่ทำลายและรักษาความสะอาดสถานที่ที่เป็นสาธารณสมบัติ
14. แสดงความเคารพครูอาจารย์

จากที่กล่าวมาในข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ได้ดังนี้คือ การปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ระเบียบปฏิบัติ ตามกฎระเบียบของชุมชน เช่น แต่งกายถูกระเบียบ ทรงผมถูกต้อง ปฏิบัติตามกฎของห้องสมุด การยื่นตรงเคารพธงชาติ เป็นต้น

2.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)

การวิเคราะห์องค์ประกอบเป็นเทคนิคการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัว (Multivariate statistical technique) ที่ได้มีการนำไปใช้ในแทบทุกวงการวิชาการ ไม่ว่าจะเป็นในวงการสังคมศาสตร์ เช่น สังคมวิทยา รัฐศาสตร์ ประชากรศาสตร์ มานุษยวิทยาและโบราณคดี จิตวิทยา สังคม หรือในวงการวิทยาศาสตร์ รวมถึงในวงการการศึกษา และยังเป็นวิธีการคำนวณหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างที่นิยมใช้กันมากในแบบวัดทางจิตวิทยา เช่น แบบวัดเชาว์ปัญญา แบบวัดความถนัด แบบวัดเจตคติ แบบวัดความสนใจ แบบวัดบุคลิกภาพ เป็นต้น

กระบวนการวิเคราะห์องค์ประกอบถือกำเนิดขึ้นมาในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 โดย Spearman (1904) แต่การวิเคราะห์องค์ประกอบในสมัยนั้นยังเป็นวิธีการที่ยุ่งยาก ซับซ้อนและเสียเวลาในการวิเคราะห์ ดังนั้น การวิเคราะห์องค์ประกอบจึงยังไม่เป็นที่แพร่หลายในหมู่นักวิจัยสมัยนั้น จนกระทั่งคอมพิวเตอร์ได้ถือกำเนิดขึ้นมาและตามมาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่จะช่วยเหลือในการวิเคราะห์องค์ประกอบ ดังนั้น การวิเคราะห์องค์ประกอบจึงได้แพร่หลายออกไปในหมู่นักวิจัยกันอย่างกว้างขวาง

2.2.1 ความหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบ

Factor Analysis มีชื่อเรียกในภาษาไทย หลายคำ เช่น การวิเคราะห์องค์ประกอบ การวิเคราะห์ตัวประกอบ การวิเคราะห์ปัจจัย เป็นต้น สำหรับในการเขียนรายงานครั้งนี้จะใช้คำว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบ ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

Daniel (1988) ได้พูดถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบไว้ว่า “การวิเคราะห์องค์ประกอบถูกออกแบบมาเพื่อใช้ตรวจสอบโครงสร้างของชุดตัวแปรและเพื่อใช้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น ที่มีอยู่แต่ห้ามมิให้เผยแพร่หรือทำซ้ำ
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในรูปของจำนวนที่น้อยที่สุดของตัวแปรแฝงที่สังเกตไม่ได้ ซึ่งตัวแปรแฝงที่สังเกตไม่ได้เหล่านี้จะถูกเรียกว่า “องค์ประกอบ””

Joreskog และ Sorbom (1989) ได้อธิบายว่า “แนวคิดที่สำคัญภายใต้รูปแบบของการวิเคราะห์องค์ประกอบ คือ มีตัวแปรบางตัวที่ไม่สามารถสังเกตหรือวัดได้โดยตรง หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นตัวแปรแฝงหรือองค์ประกอบ ตัวแปรที่ไม่สามารถสังเกตหรือวัดได้โดยตรงนั้น สามารถอ้างอิงได้ทางอ้อมจากข้อมูลของตัวแปรที่สังเกตได้ การวิเคราะห์องค์ประกอบเป็นกระบวนการทางสถิติสำหรับเปิดเผย (uncooering) ตัวแปรแฝงที่มีอยู่ โดยศึกษาผ่านความแปรปรวนระหว่างชุดของตัวแปรที่สังเกตได้”

กัลยา วานิชย์บัญชา (2549) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบไว้ว่า Factor Analysis หรือการวิเคราะห์ปัจจัย หรือบางครั้งเรียกว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบ เป็นเทคนิคที่จะจับกลุ่มหรือรวมตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ไว้ในกลุ่ม หรือ Factor เดียวกัน ตัวแปรที่อยู่ใน Factor เดียวกันจะมีความสัมพันธ์กันมาก โดยความสัมพันธ์นั้นอาจจะเป็นในทิศทางบวก (ไปในทางเดียวกัน) หรือทิศทางลบ (ไปในทางตรงกันข้าม) ก็ได้ ส่วนตัวแปรที่อยู่คนละ Factor จะไม่มีความสัมพันธ์กัน หรือมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก

เพชน้อย สิงห์ช่างชัย (2549) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบไว้ว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเป็นเทคนิคทางสถิติ สำหรับวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัว (Multivariate analysis techniques) ที่ออกแบบมาเพื่อช่วยให้นักวิจัยได้ใช้แสวงหาความรู้ความจริงดังกล่าว เช่น นักวิจัยการใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis หรือ EFA) ในการพัฒนาทฤษฎี หรือนักวิจัยการใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis หรือ CFA) ในการทดสอบหรือยืนยันทฤษฎี

ยุทธ ไถยวรรณ (2555 : 71) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบไว้ว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบ หรือการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) เป็นเทคนิคการวิเคราะห์ทางสถิติของการวิจัยที่มุ่งลดจำนวนตัวแปรที่มีอยู่จำนวนมาก ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุผลตัวแปรบางตัวอาจมีคุณสมบัติในการอธิบายลักษณะของข้อมูลเหมือนกันได้ ตัวแปรบางตัวไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มได้ ตัวแปรในลักษณะนี้อาจจะต้องตัดทิ้งไปหรือตัวแปรบางตัวที่มีลักษณะหรือมีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกันจะถูกจัดรวมเข้ากลุ่มเป็นกลุ่มเดียวกัน เรียกตัวแปรที่จะจัดเข้ากลุ่มเดียวกันว่าองค์ประกอบหรือปัจจัย (Factor) การรวมกลุ่มของตัวแปรว่าจะจัดเป็นกลุ่มได้ก็กลุ่มหรือก็ปัจจัย การวิเคราะห์จะดูที่ค่าความสัมพันธ์กันของตัวแปร ซึ่งอาจจะสัมพันธ์กันในทางบวก หรือทางลบก็ได้ ปัจจัยที่วิเคราะห์ได้เหล่านี้สามารถนำมาวิเคราะห์ทางสถิติได้ ตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยความเป็นตัวแปรเชิงปริมาณหรือตัวแปรทวิ ซึ่งมีค่าเป็น 0 กับ 1 การวิเคราะห์องค์ประกอบมีเหตุผลให้ได้จำนวนองค์ประกอบที่น้อยที่สุดเพื่ออธิบายความผันแปรของข้อมูลให้ได้มากที่สุด

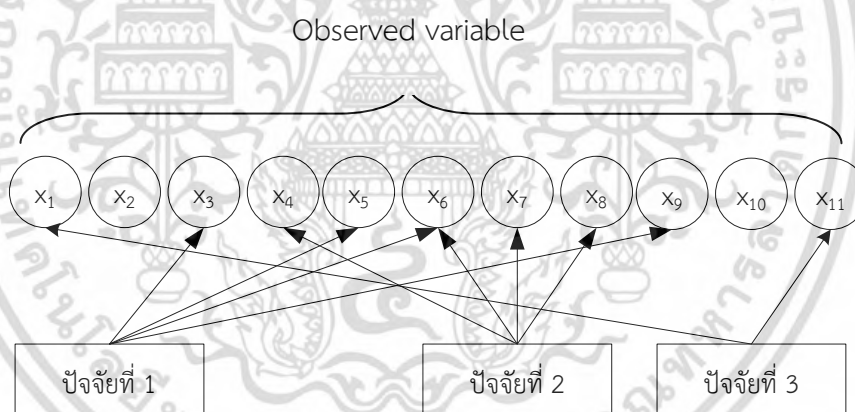
กล่าวโดยสรุป การวิเคราะห์องค์ประกอบ หมายถึง เทคนิควิธีทางสถิติที่จะจับกลุ่มหรือรวมกลุ่มหรือรวมตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันไว้ในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งความสัมพันธ์เป็นไปได้ทั้งทางบวก เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และทางลบ ตัวแปรภายในองค์ประกอบเดียวกัน จะมีความสัมพันธ์กันสูง ส่วนตัวแปรที่ต่างองค์ประกอบ จะสัมพันธ์กันน้อยหรือไม่มี การใช้ได้ทั้งการพัฒนาทฤษฎีใหม่ หรือการทดสอบหรือยืนยันทฤษฎีเดิม

2.2.2 หลักการของการวิเคราะห์องค์ประกอบ

เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบจะทำการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ แล้วจัดกลุ่มตัวแปรสังเกตได้ที่มีความสัมพันธ์กันไว้ด้วยกัน แล้วเรียกว่า องค์ประกอบ (Factor) จึงถือว่าองค์ประกอบที่สร้างขึ้นเป็นตัวแปรใหม่ องค์ประกอบหรือตัวแปรที่สร้างขึ้นจะประกอบด้วยรายละเอียดหรือความผันแปรของตัวแปรสังเกตได้หลายๆตัว นั่นคือ เป็นการนำตัวแปรสังเกตได้ที่มีความสัมพันธ์กันหรือมีความร่วมกันสูงมาอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน ส่วนตัวแปรสังเกตได้ที่อยู่คนละองค์ประกอบจะมีความร่วมกันน้อย หรือสัมพันธ์กันน้อย หรือไม่มีความสัมพันธ์กันเลย (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2556 : 39-40)

การวิเคราะห์องค์ประกอบจะไม่มีตัวแปรใดเป็นตัวแปรอิสระหรือตัวแปรตาม ในการวิเคราะห์จะเป็นการศึกษาลักษณะการรวมตัวของกลุ่มตัวแปรในลักษณะเส้นตรง (Linear Combination) (ยุทธ ไกยวรรณ์. 2555 : 72)

ภาพที่ 2.1 ความสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ (Observed Variable) และตัวแปรใหม่ (องค์ประกอบ)

ตัวแปรเดิมที่เป็นตัวแปรสังเกตได้ที่มีความสัมพันธ์กันเป็นตัวแปรใหม่หรือเป็นองค์ประกอบ โดยที่องค์ประกอบมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงของตัวแปรเดิม จะนำรายละเอียดของตัวแปรเดิมต่างๆ มาไว้ที่องค์ประกอบใหม่ให้มากที่สุด เช่น จากภาพที่ 2.5 องค์ประกอบที่ 1 ประกอบด้วยตัวแปรสังเกตได้หรือตัวแปรเดิม 4 ตัว คือ x_3, x_5, x_6, x_9 นั่นคือ ตัวแปร คือ x_3, x_5, x_6, x_9 มีความสัมพันธ์กันมาก นำรายละเอียดของตัวแปร x_3, x_5, x_6, x_9 มากำหนดไว้ในองค์ประกอบที่ 1 ให้ได้มากที่สุด โดยเขียนเป็นสมการความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงไว้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$F_1 = W_3X_3 + W_5X_5 + W_6X_6 + W_9X_9 \quad (2.1)$$

เมื่อ F_1 หมายถึง องค์ประกอบที่ 1 หรือปัจจัยที่ 1

W_3, W_5, W_6, W_9 หมายถึง น้ำหนักของตัวแปร

X_3, X_5, X_6, X_9 หมายถึง ตัวแปรตัวที่ X_3, X_5, X_6, X_9

หรือความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงของตัวแปรเดิมเป็นปัจจัยจากสมการดังนี้

$$F_i = W_1X_1 + W_2X_2 + W_3X_3 + \dots + W_nX_n \quad (2.2)$$

เมื่อ F_i หมายถึง องค์ประกอบที่ i

w_i หมายถึง น้ำหนักของตัวแปรที่ i

x_i หมายถึง ตัวแปรตัวที่ i

กล่าวโดยสรุป หลักการของการวิเคราะห์องค์ประกอบ คือ การจัดกลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากมาไว้ที่ตัวแปรใหม่ที่เรียกว่า องค์ประกอบ (Factor) โดยจะไม่มีตัวแปรใดเป็นตัวแปรอิสระหรือตัวแปรตาม

2.2.3 ประเภทของเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบ

เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis) และ 2) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2551: 2) รายละเอียดมีดังนี้

2.2.3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis) วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ เป็นวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบที่มุ่งศึกษาว่ามีตัวแปรอะไรที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันและสามารถรวมกลุ่มกันเป็นองค์ประกอบของตัวแปรใหญ่ได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีสมมติฐานหรือโมเดลขององค์ประกอบ ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลนับเป็นวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบแบบดั้งเดิมมี Charles Spearman เป็นผู้ให้กำเนิด (อุทุมพร จามรมาน. 2532:1) และได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาของการวิเคราะห์องค์ประกอบ (นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2551:2)จากผลงานการพัฒนาทฤษฎีการวัดเซาว์ปัญญาที่เรียกกันว่าทฤษฎีสององค์ประกอบ (Two Factor Theory) โดยการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เมื่อปี ค.ศ. 1904 และวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบของ Spearman นี้ได้มีผู้สนใจพัฒนาต่อมาอีกหลายท่าน ทำให้เกิดวิธีการที่หลากหลายสำหรับใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

2.2.3.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันจะใช้ในกรณี que ผู้ศึกษาทราบโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปร หรือเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์ การนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คาดว่าโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรควรจะเป็นรูปแบบใด หรือคาดว่าตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กันมากและควรอยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน หรือคาดว่าไม่มีตัวแปรใดที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน ควรจะอยู่ต่างองค์ประกอบกัน ทิ้งกล่าวได้ว่า ผู้ศึกษาทราบโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปร หรือคาดว่าโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรเป็นอย่างไรและจะใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันมาตรวจสอบหรือยืนยันความสัมพันธ์ว่าเป็นอย่างที่คาดไว้หรือไม่ โดยการวิเคราะห์หาความตรงเชิงโครงสร้าง

2.2.4 ข้อจำกัดและปัญหาของการใช้สถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบ

2.2.4.1 ข้อจำกัดของการใช้สถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบการใช้สถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบ มีข้อจำกัด Stevens, Tabachnick & Fidell

2.2.4.1.1 ข้อจำกัดเรื่องจำนวนตัวอย่าง เนื่องจากการใช้สถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบต้องใช้จำนวนตัวอย่าง(sample size) จำนวนมาก หากใช้ตัวอย่างน้อยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะต่ำ การประมาณจำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบมีหลายแนวคิด สามารถสรุปตามแนวคิดของนักสถิติ การใช้ขนาดตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบจากหลายแนวคิด แต่ทั้งนี้ นักวิจัยควรใช้ขนาดตัวอย่างให้สอดคล้องกับหลักการคิดขนาดตัวอย่างตามหลักสถิติ นั่นคือ ขนาดของตัวอย่างต้องมีความเป็นตัวแทนของประชากรที่ศึกษา ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 ขนาดกลุ่มตัวอย่าง(sample size) ตามแนวคิดของ Comrey and Lee

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง	ความเหมาะสมของการวิเคราะห์
50	แย่มาก
100	แย่
200	กำลังดี
300	ดี
500	ดีมาก
1,000	ดีที่สุด

(อ้างอิง ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2548: online)

2.2.4.1.2 ข้อจำกัดเกี่ยวกับระดับข้อมูลในการวิเคราะห์องค์ประกอบ ข้อมูลต้องมีระดับการวัดประเภทมาตรวัดอันตรภาค (Interval scale) และมาตรวัดอัตราส่วน (Ratio scale) ส่วนตัวแปรที่มีระดับการวัดแบบกลุ่ม นักวิจัยต้องทำให้เป็นตัวแปรหุ่น (Dammy variable) เสียก่อน นอกจากนี้ ลักษณะข้อมูลต้องมีการกระจายเป็นโค้งปกติ (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2548: online)

2.2.4.2 ปัญหาการวิเคราะห์องค์ประกอบมี 3 ประเด็น ดังนี้

2.2.4.2.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบไม่มีตัวแปรตามซึ่งแตกต่างกับการทดสอบสถิติการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุแบบปกติ สถิติการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก สถิติการวิเคราะห์จำแนกประเภท และการวิเคราะห์เส้นทาง ดังนั้น สถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบ จึงไม่สามารถใช้แก้ปัญหาการวิจัยที่ต้องการหาตัวทำนายได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับใช้ในงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.4.2.2 ขั้นตอนการสกัดองค์ประกอบไม่สามารถระบุจำนวนรอบของการสกัดได้ ดังนั้นหลังจากขั้นตอนการสกัดองค์ประกอบนักวิจัยจึงไม่สามารถระบุจำนวนรอบของการสกัดองค์ประกอบได้ว่ามีกี่รอบจึงจะพอดี

2.2.4.2.3 การทดสอบเพื่อลดจำนวนตัวแปรมีเพียงสถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบเท่านั้น เนื่องจากสถิตินี้สามารถรวมตัวแปรหลายๆตัวให้อยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน และทำให้เห็นโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) ของตัวแปรทีละคู่ แล้วรวมตัวแปรที่สัมพันธ์กันมากไว้ในองค์ประกอบเดียวกัน หลังจากนั้นจึงสามารถวิเคราะห์ถึงโครงสร้างที่แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆที่อยู่ในองค์ประกอบเดียวกันได้ ดังนั้นเมื่อนักวิจัยต้องการวิเคราะห์ให้ได้ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้น จึงมีสถิติให้เลือกใช้เฉพาะสถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบเพียงตัวเดียว แต่ยังไม่มียุทธวิธีทางสถิติวิธีอื่นๆจึงทำให้นักวิจัยต้องเลือกใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้งๆที่วิธีนี้มีข้อจำกัดดังกล่าวข้างต้น (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2548: online)

2.2.5 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis) จะใช้ในกรณีที่ผู้ศึกษาไม่มีความรู้ หรือมีความรู้น้อยมากเกี่ยวกับโครงสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรเพื่อศึกษาโครงสร้างของตัวแปร และลดจำนวนตัวแปรที่มีอยู่เดิมให้มีการรวมกันได้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบรวมที่จะสามารถอธิบายความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยที่จำนวนองค์ประกอบรวมที่หาได้จะมีจำนวนน้อยกว่าจำนวนตัวแปรนั้น จึงทำให้ทราบว่ามีองค์ประกอบรวมอะไรบ้าง (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2551: 214) โมเดลนี้ เรียกว่า Exploratory Factor Analysis Model: EFA

2.2.5.1 วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ คือ เพื่อศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวแปรซึ่งมีเป็นจำนวนมาก ทำให้ทราบว่าตัวแปรใดบ้างมีความสัมพันธ์กันและเพื่อลดจำนวนตัวแปรด้วยการสร้างปัจจัยขึ้นมาเพื่อเป็นตัวแทนของตัวแปรหลาย ๆ ตัว (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2551: 216-217)

2.2.5.2 หลักเกณฑ์ของเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจจะมีข้อสมมติว่าเวกเตอร์ตัวแปร x สามารถเขียนเป็นฟังก์ชันขององค์ประกอบร่วม (common factor) และค่าเฉพาะ(unique factor) ของตัวแปรแต่ละตัว โดยที่ปัจจัยร่วมจะแสดงถึงความร่วมกันของตัวแปรต่าง ๆ หลาย ๆ ตัว หรือองค์ประกอบร่วมจะเป็นองค์ประกอบที่ประกอบด้วยรายละเอียดหรือความผันแปรของตัวแปรหลายตัว โดยมีค่าสัมประสิทธิ์หรือนำหนักของตัวแปรซึ่งเรียกว่า factor loading เป็นค่าที่แสดงว่ามีส่วนร่วมหรือค่าความร่วมกัน (communality) ของตัวแปรที่มีหรืออยู่ในองค์ประกอบร่วมหรืออาจกล่าวได้ว่าค่า factor loading เป็นค่าที่บอกถึงความสำคัญขององค์ประกอบร่วมที่มีต่อตัวแปรเดิม ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าเป้าหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบคือการแสดงค่าแปรปรวนและค่าแปรปรวนร่วมของตัวแปร และหากมีการปรับข้อมูลให้อยู่ในรูปมาตรฐานแล้ว ค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรเดิมจะเป็นผล

คุณของค่า factor loading

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.5.3 ขั้นตอนการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

กัลยา วานิชย์บัญชา (2551: 265-266) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการลดจำนวนตัวแปรจากตัวแปรที่เกี่ยวข้องหลาย ๆ ตัว เพื่อสร้างตัวแปรใหม่ไว้ 6 ขั้นตอนดังนี้

1. การตรวจสอบความเหมาะสม การที่จะสร้างองค์ประกอบร่วมซึ่งเป็นตัวแทนของตัวแปรหลาย ๆ ตัวได้นั้นแสดงว่า ตัวแปรเหล่านั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งหากตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กันจะทำให้ไม่สามารถสร้างองค์ประกอบร่วมได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรก่อนที่จะทำการสร้างองค์ประกอบร่วม ซึ่งการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรทำได้หลายวิธี ดังนี้

1.1 ตรวจสอบโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรโดยใช้เมตริกซ์ค่าสหสัมพันธ์ซึ่งเป็นการตรวจสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกคู่ กล่าวคือหากตัวแปรคู่ใดมีค่ามากคือเข้าสู่ +1 หรือ -1 แสดงว่าตัวแปรคู่นั้นมีความสัมพันธ์กันมากหรือมีส่วนร่วมกันมาก ในองค์ประกอบเดียวกัน ดังนั้นตัวแปรหลาย ๆ ตัวที่มีความสัมพันธ์กันมาก ควรจะมีความผันแปร ร่วมกันมาก ทำให้ปัจจัยร่วมสามารถอธิบายหรือเป็นตัวแทนของตัวแปรกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันมาก ได้ดี และหากตัวแปรคู่ใดมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำ หรือใกล้ศูนย์ แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน หรือกล่าวได้ว่าไม่มีส่วนร่วมกัน จึงอาจมีเฉพาะส่วนของค่าเฉพาะ ทั้งนี้ ถ้าตัวแปรใดที่ไม่มี ความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ เลย ก็ควรที่จะตัดตัวแปรนั้นออก ก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ องค์ประกอบ

1.2 ตรวจสอบโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วน เป็นการตรวจสอบระดับ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วน (partial correlation) ทำการ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนของตัวแปรแต่ละคู่ โดยการควบคุมหรือกำจัดผลกระทบใน รูปเชิงเส้นของตัวแปรอื่น ๆ ออกไป ถ้าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันหรือมีส่วนร่วมกันมาก ค่าสัมประ สิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนจะมีค่าต่ำ นอกจากนั้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนจะทำให้สามารถ ประเมินค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างค่าเฉพาะได้ กล่าวคือ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ค่าเฉพาะมีค่าใกล้ศูนย์ แสดงว่าข้อมูลชุดนั้นสามารถใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบได้

1.3 ตรวจสอบโดยใช้สถิติ Kaiser-Meyer-Olkin (KMO) โดย Kaiser (อ้างใน กัลยา วานิชย์ บัญชา. 2551: 261) ได้เสนอสถิติ KMO โดยที่ KMO เป็นสถิติที่ใช้วัดความเหมาะสมของข้อมูลว่า สมควรที่จะใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบหรือไม่ กล่าวคือ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ บางส่วนใกล้ศูนย์จะทำให้ค่า KMO มีค่าใกล้ 1 ทำให้สามารถนำการวิเคราะห์องค์ประกอบ มาใช้กับข้อมูลชุดนั้นได้ แต่หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนมีค่ามาก จะทำให้ KMO มีค่าใกล้ ศูนย์ แสดงว่าข้อมูลไม่เหมาะสมกับการใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบ

1.4 ตรวจสอบโดยใช้ Bartlett's Sphericity Test โดย Bartlett (อ้างใน กัลยา วานิชย์บัญชา. 2551: 262) ได้พัฒนาการทดสอบที่เรียกว่า sphericity test เพื่อตรวจสอบว่าเมตริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร สามารถแบ่งเป็นปัจจัยร่วมหรือกลุ่มที่ตัวแปรที่มีส่วนร่วมกัน หรือสัมพันธ์กันหรือไม่

2. การสกัดองค์ประกอบ หมายถึงการสกัดหรือการนำความผันแปรของตัวแปรต่าง ๆ ไปไว้ใน องค์ประกอบร่วม เพื่อให้องค์ประกอบร่วมเป็นตัวแทนของตัวแปร วิธีการสกัดองค์ประกอบมีหลาย วิธีดังนี้

2.1 วิธีตัวประกอบหลักองค์ประกอบ (Principal Components Analysis) เป็นเทคนิคการลดจำนวนตัวแปรโดยการสร้างเซตตัวแปรใหม่ให้เป็นฟังก์ชันเชิงเส้นของตัวแปรเดิม และเซตของตัวแปรใหม่จะมีรายละเอียดหรือข้อมูลของตัวแปรเดิม จำนวนตัวแปรใหม่จะต้องไม่เกินที่จำนวนตัวแปรเดิม ตัวอย่างเช่น กรณีที่มีตัวแปรเดิม p ตัว จำนวนตัวแปรใหม่ $= m$ ตัว จะได้ว่า $m \leq p$

2.2 วิธีแกนหลัก (Principal Axis Factoring) เป็นวิธีการหาองค์ประกอบร่วม มีค่าความร่วมกันและ factor loading ที่ใช้วิธีการทำซ้ำ (iteration) โดยในแต่ละรอบการทำงานจะประมาณค่าความร่วมกันจนกระทั่งค่าความร่วมกันไม่เปลี่ยนแปลง หรือลู่เข้าสู่ค่าที่

2.3 วิธีกำลังสองน้อยที่สุดไม่ปรับน้ำหนัก (Unweighted Least Square) เป็นวิธีการสกัดองค์ประกอบโดยกำหนดจำนวนองค์ประกอบที่แน่นอนไว้ล่วงหน้าแล้วหา factor loading ที่ทำให้ผลบวกกำลังสองของระยะห่างระหว่างเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้จากข้อมูลกับเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่ถูกปรับใหม่มีค่าน้อยที่สุด

2.4 วิธีกำลังสองน้อยที่สุดทั่วไป (Generalized Least Square) เป็นวิธีการสกัดองค์ประกอบที่ใช้หลักเกณฑ์เหมือนกับวิธีกำลังสองน้อยที่สุดไม่ปรับน้ำหนัก แต่ต่างกันตรงที่วิธีกำลังสองน้อยที่สุดทั่วไปจะถ่วงน้ำหนักค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยค่าผกผันของค่าเฉพาะของตัวแปรหรือกล่าวได้ว่าเป็นการให้น้ำหนักตัวแปรที่มีค่าเฉพาะสูงน้อยกว่าตัวแปรที่มีค่าเฉพาะต่ำ

2.5 วิธีความเป็นไปได้สูงสุด (Maximum Likelihood) เป็นวิธีการประมาณเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้ให้ใกล้เคียงกับเมทริกซ์ที่ได้จากข้อมูล

2.6 วิธีอัลฟา (Alpha Factoring) เป็นวิธีที่มีข้อสมมติว่าตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์เป็นตัวอย่างที่สุดมาจากประชากรของตัวแปร จึงเป็นการทดสอบหรืออ้างอิงถึงปัจจัยร่วมของประชากรโดยใช้ข้อมูลตัวอย่าง

2.7 วิธีเงา (Image Factoring) Guttman (อ้างใน กัลยา วานิชย์บัญชา. 2551: 252) ได้เสนอวิธีเงาโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความถดถอย เป็นการคำนวณค่าสหสัมพันธ์เชิงพหุ (multiple correlation) มีการปรับค่าในเมทริกซ์สหสัมพันธ์ จะทำโดยนำค่าสหสัมพันธ์เชิงพหุยกกำลังสองไปใส่บนเส้นทแยงของเมทริกซ์สหสัมพันธ์ นอกเส้นทแยงจะถูกปรับจนไม่มีค่าใดเกินค่าใดที่ติดลบ

3. การกำหนดจำนวนองค์ประกอบร่วมที่เหมาะสม จากการสกัดปัจจัยเพื่อลดจำนวนตัวแปรและให้องค์ประกอบร่วมเป็นตัวแทนของตัวแปรโดยที่องค์ประกอบร่วมจะมีจำนวนน้อยกว่าจำนวนตัวแปรปัญหาคือควรมีองค์ประกอบร่วมกี่องค์ประกอบจึงจะเหมาะสม ซึ่งพิจารณาจากค่าไอเกนองค์ประกอบร่วมแต่ละองค์ประกอบควรมีค่าไอเกนมากกว่า 1 หรือการใช้กราฟ scree plot โดย Velicer (อ้างใน กัลยา วานิชย์บัญชา. 2551: 252) ได้เสนอวิธีการพิจารณาหาจำนวนองค์ประกอบที่เหมาะสม ซึ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วน ถ้ามีจำนวนองค์ประกอบร่วม m องค์ประกอบ แล้วทำให้ค่าเฉลี่ยของค่าสัมประสิทธิ์บางส่วนต่ำสุด แสดงว่าควรมีองค์ประกอบร่วม m องค์ประกอบ โดยวิธีนี้จะใช้ได้ดีกรณีที่มีจำนวนตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบร่วมมาก นอกจากนี้การพิจารณาความเหมาะสมขององค์ประกอบร่วมอาจจะพิจารณาจากเมทริกซ์ค่าสหสัมพันธ์ของค่าคลาดเคลื่อน ถ้าค่าคลาดเคลื่อนต่ำและค่า Root mean Square Residual หรือ RMSR ต่ำ แสดงว่าการวิเคราะห์องค์ประกอบเหมาะสมอย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติมักจะพิจารณาจากหลักเกณฑ์หลายเกณฑ์ร่วมกัน

4. การกำหนดความหมายขององค์ประกอบร่วม จากการกำหนดจำนวนองค์ประกอบที่เหมาะสมแล้วเมื่อทราบจำนวนองค์ประกอบร่วมและคำนวณค่าสัมประสิทธิ์หรือค่า loading จากการสกัดองค์ประกอบแล้ว ทำให้ทราบว่าตัวแปรใดที่มีส่วนร่วมในองค์ประกอบร่วมมาก ก็จะทำให้ความหมายขององค์ประกอบร่วมเป็นความหมายของกลุ่มตัวแปรที่มีค่า loading ในองค์ประกอบร่วมนั้นมาก และในบางกรณีอาจจะมีค่า loading ของบางตัวแปรมีค่าต่ำในทุก ๆ องค์ประกอบร่วม หรือบางตัวแปรอาจมีค่า loading ปานกลางในทุก ๆ องค์ประกอบร่วม ทำให้ไม่สามารถจัดได้ชัดเจนว่าตัวแปรใดบ้างที่มีส่วนร่วมในองค์ประกอบร่วมแต่ละปัจจัย ซึ่งจะต้องมีการหมุนแกนในขั้นตอนต่อไป

5. การหมุนแกนองค์ประกอบร่วม การหมุนแกนองค์ประกอบร่วมทำขึ้นเพื่อแก้ปัญหากรณีที่เกิดความไม่ชัดเจนในการจัดตัวแปรขององค์ประกอบร่วมหรือในการให้ความหมายขององค์ประกอบร่วม กล่าวคือไม่มีค่า loading ของตัวแปรใดที่มีค่ามาก (ค่ามาก หมายถึง มีค่าใกล้ +1 หรือ -1) ในองค์ประกอบร่วมหนึ่งมีค่าน้อย (ค่าน้อย หมายถึง มีค่าใกล้ 0) ในองค์ประกอบร่วมอื่น ๆ ทำให้ไม่สามารถให้ความหมายขององค์ประกอบร่วมได้ชัดเจน จึงต้องทำการหมุนแกนขององค์ประกอบร่วมโดยวัตถุประสงค์การหมุนแกนองค์ประกอบร่วมคือเพื่อทำให้ค่า loading ของตัวแปรแต่ละตัวมีค่าเพิ่มขึ้นในองค์ประกอบร่วมใดองค์ประกอบหนึ่ง และมีค่าลดลงในองค์ประกอบอื่น ๆ จึงทำให้ทราบว่าตัวแปรใดมีส่วนร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ตัวใดบ้างในองค์ประกอบร่วมแต่ละองค์ประกอบ หรือการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมเพื่อที่จะให้เห็นโครงสร้างของปัจจัยร่วมได้ชัดเจน จนสามารถให้ความหมายหรืออธิบายความหมายขององค์ประกอบร่วมแต่ละองค์ประกอบได้

วิธีการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมมีหลายวิธี ทำให้ผลลัพธ์ที่ได้จากการหมุนแกนอาจจะแตกต่างกันเมื่อใช้วิธีการหมุนแกนที่ต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้จะทำให้องค์ประกอบร่วมแตกต่างกัน หรือกล่าวได้ว่าถึงแม้ค่า loading ในเมทริกซ์องค์ประกอบร่วมแตกต่างกันหรือเปลี่ยนไปเมื่อเทียบกับก่อนทำการหมุนแกนก็ตาม แต่ค่าความสัมพันธ์และสัดส่วนของความผันแปรทั้งหมดไม่เปลี่ยนแปลง และสัดส่วนของความผันแปรของตัวแปรแต่ละตัวที่มีส่วนร่วมในองค์ประกอบร่วมแต่ละองค์ประกอบไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งวิธีการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมมี 2 วิธีใหญ่ ๆ คือ วิธีหมุนแกนโดยให้แกนองค์ประกอบร่วมยังคงตั้งฉากกันและแบบที่ไม่ตั้งฉากกันหรือที่เรียกว่าแบบเฉียง โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 การหมุนแกนองค์ประกอบร่วมให้ตั้งฉากกัน (Orthogonal Rotation) เป็นวิธีการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมที่เมื่อหมุนแกนองค์ประกอบร่วมแล้วทำให้แกนองค์ประกอบร่วมตั้งฉากหรือเป็นอิสระกันเพื่อทำให้ค่า loading เพิ่มขึ้นในองค์ประกอบร่วมขององค์ประกอบและลดลงในองค์ประกอบร่วมบางองค์ประกอบและลดลงในองค์ประกอบร่วมอื่น ๆ โดยวิธีการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมให้ตั้งฉากกันหรือให้องค์ประกอบร่วมเป็นอิสระกัน มีวิธีย่อยดังนี้

5.1.1 วิธี Varimax เป็นการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมโดยวิธี Varimax มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ตัวแปรแต่ละตัวมีค่า loading สูงในองค์ประกอบร่วมเพียงองค์ประกอบเดียวและมีค่า loading ต่ำมากหรือใกล้ ๆ ศูนย์ในองค์ประกอบร่วมอื่น ๆ หรือกล่าวได้ว่าเป็นวิธีที่ทำให้มีจำนวนตัวแปรน้อยที่สุดที่มีค่า loading สูงในองค์ประกอบร่วม 1 องค์ประกอบ วิธี Varimax เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมและมักจะใช้กับวิธีตัวประกอบหลัก

5.1.2 วิธี Quarimax เป็นวิธีที่จะทำการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมเพื่อให้ได้ factor loading ที่มีคุณสมบัติดังนี้ ตัวแปรแต่ละตัวควรมีค่า loading สูง 1 ค่า ใน 1 องค์ประกอบร่วม และมีค่าใกล้ศูนย์ในองค์ประกอบร่วมที่เหลือ หรือกล่าวได้ว่าตัวแปรแต่ละตัวควรมีค่า loading

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใกล้+1 หรือ -1 ในองค์ประกอบร่วมองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง จากคุณสมบัติของ Quarimax จะทำให้มีองค์ประกอบร่วมหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบร่วมของทุกตัวแปรส่วนองค์ประกอบร่วมที่เหลือจะเป็นค่าเฉพาะ ดังนั้น วิธี Quarimax จึงเหมาะสมในกรณีที่ผู้ศึกษาคาดว่า มีองค์ประกอบหนึ่งซึ่งเป็นปัจจัยร่วมของทุกตัวแปรซึ่งเรียกว่าเป็นปัจจัยทั่วไป (general factor)

5.1.3 วิธี Equamax เป็นวิธีหมุนแกนองค์ประกอบร่วมที่พิจารณาทั้งทางด้านคือ แกวนอนและแกนตั้งของเมทริกซ์ค่า loading

การหมุนแกนแบบตั้งฉากทั้ง 3 วิธีมีคุณสมบัติคือ 1.ถ้าสักร่วมองค์ประกอบด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ตัวประกอบหลัก องค์ประกอบที่ได้จากการหมุนแกนจะยังคงไม่มีความสัมพันธ์กัน 2.ค่าความร่วมมือกันของตัวแปรก่อนหมุนแกนและหลังหมุนแกนจะไม่เปลี่ยนแปลง 3.สัดส่วนความผันแปรของตัวแปรหนึ่ง ๆ ที่ร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ในปัจจัยร่วมหนึ่ง ๆ จะเปลี่ยนแปลงไป แต่สัดส่วนรวมของความผันแปรของตัวแปรในองค์ประกอบร่วมจะไม่เปลี่ยนแปลง และสัดส่วนความผันแปรของปัจจัยร่วมหนึ่ง ๆ จะเปลี่ยนแปลง

5.2 การหมุนแกนแบบเฉียง (Oblique Rotation) เป็นการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมแล้วไม่ทำให้แกนองค์ประกอบร่วมตั้งฉากกัน โดยมีวิธีย่อยดังนี้

5.2.1 วิธี Oblimax เป็นการหมุนแกนองค์ประกอบร่วมที่ทำให้จำนวนค่า loading ที่มีค่ามากและมีค่าน้อยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะเป็นการลดค่า loading ที่มีค่ากลาง ๆ ซึ่งทำให้จัดตัวแปรหรือให้ความหมายกับปัจจัยร่วมทำได้ง่ายขึ้น

5.2.2 วิธี Covarimin เป็นวิธีการแบบ Varimax แต่แกนองค์ประกอบร่วมไม่ตั้งฉากกัน

6. การคำนวณค่าปัจจัยร่วม เมื่อหมุนแกนแล้วทำให้สามารถจัดตัวแปรหรือให้ความหมายแก่องค์ประกอบร่วมแต่ละองค์ประกอบได้ ทำให้องค์ประกอบร่วมที่ได้เป็นเสมือนตัวแปรที่สร้างขึ้นใหม่ จึงควรคำนวณค่าตัวแปรให้มาเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์เทคนิคอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งค่าขององค์ประกอบร่วมเรียกว่า คะแนนองค์ประกอบ (Factor Score) โดยแทนค่าตัวแปรลงในสมการ

สำหรับการศึกษาองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis : EFA) ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) และหมุนแกนองค์ประกอบแบบตั้งฉาก (Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวนริแมกซ์ (Varimax Rotation) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาองค์ประกอบที่ได้คือ มีค่า Eigen Value 1.00

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยในประเทศ

ศักดิ์ดา เชาวร์สกุ (2556: 69) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและจัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น มีความคิดเห็นต่อการมีวินัยในตนเอง โดยภาพรวม อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 3.13$, $S = 0.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับค่อนข้างสูงทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านความซื่อสัตย์ ($\bar{X} = 3.16$, $S = 0.14$) รองลงมา คือ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.15$, $S = 0.15$) และด้านความอดทน ($\bar{X} = 3.14$, $S = 0.14$) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และด้านความเป็นผู้นำ ($\bar{X} = 3.11$, $S = 0.16$) ตามลำดับซึ่งการแปลผลอยู่ในระดับค่อนข้างสูงทุกข้อ

ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก (2555: 63-64) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและจัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทั้งด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.34$, $S=.45$) และด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ($\bar{X}=4.31$, $S=.45$) หากพิจารณาเป็นรายข้อด้านความรับผิดชอบ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมยามเช้าหน้าเสาธง (ร้องเพลงชาติ สวดมนต์ กล่าวคำปฏิญาณและกิจกรรมเอกลักษณ์ไทย) ($\bar{X}=4.51$, $S=.63$) นักเรียนเข้าเรียนทุกคาบตามตารางเรียนของตนเอง ($\bar{X}=4.50$, $S=.67$) และนักเรียนให้ความร่วมมือกับเพื่อนร่วมงานในการปฏิบัติงานกลุ่ม ($\bar{X}=4.46$, $S=.67$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมหากพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ นักเรียนแสดงความเคารพครูอาจารย์ ($\bar{X}= 4.46$, $S=.71$) นักเรียนไม่ทำลายและรักษาความสะอาดสถานที่ที่เป็นสาธารณสมบัติ ($\bar{X}= 4.42$, $S=.61$) และนักเรียนมีความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}= 4.35$, $S=.74$)

อมรรัตน์ พนัสนาชี (2557: 63) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและจัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดระนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 14 โดยรวมและรายด้าน ส่วนใหญ่ความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านความเป็นผู้นำ ($\bar{X}= 3.93$, $S=.53$) ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}= 3.92$, $S=.33$) ด้านความซื่อสัตย์ ($\bar{X}= 3.92$, $S=.60$) ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{X}= 3.85$, $S=.48$) ด้านความอดทน ($\bar{X}= 3.78$, $S=.54$) และด้านความตั้งใจ ($\bar{X}= 3.76$, $S=.55$) ตามลำดับ หากพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านความเป็นผู้นำรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด คือ นักเรียนจะฟังเหตุผลของผู้ร่วมงานแล้วนำมาไตร่ตรองก่อนตัดสินใจ ($\bar{X}= 4.19$, $S=.71$) ด้านความซื่อสัตย์รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด คือ เมื่อนักเรียนเก็บรายงานของเพื่อนได้นักเรียนจะไม่นำมาเป็นของตัวเองและจะติดตามส่งคืนเจ้าของ ($\bar{X}= 4.02$, $S=.67$) ด้านความเชื่อมั่นในตนเองรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด คือนักเรียนกล้าที่จะชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยเหตุผลจนเป็นที่ประจักษ์ชัด ($\bar{X}=4.15$, $S=.85$) ด้านความอดทน และด้านความตั้งใจรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด คือ นักเรียนวางแผนการเข้านอนและตื่นนอนเป็นเวลา ($\bar{X}=4.14$, $S=.88$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสงวัน ทองทิพย์ (2552: 132) ได้เปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนพบว่า ในภาพรวมนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาความมีวินัยในตนเองสูงกว่าก่อนการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาจำแนกตามรายด้าน ปรากฏว่าด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=2.28$, $S=0.40$) ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=2.65$, $S=0.35$) และด้านความซื่อสัตย์ ($\bar{X}=2.30$, $S=0.49$) นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน

รัตนาภรณ์ สมบัติตรา (2552: 46) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและจัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง โดยรวม 6 ด้าน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้แก่ ด้านความเป็นผู้นำ ($\bar{X}=3.92$, $S=0.65$) ด้านความซื่อสัตย์ ($\bar{X}=3.91$, $S=0.68$) ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=3.84$, $S=0.61$) ด้านความตั้งใจ ($\bar{X}=3.82$, $S=0.71$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=3.71$, $S=0.45$) และด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{X}=3.67$, $S=0.65$)

สมบัติ พรธิอัว (2553: 80) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบของตัวแปรแฝงด้านความมีวินัยในตนเองประกอบด้วย 7 ตัวบ่งชี้ย่อย พบว่า ตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นบวกทุกตัวบ่งชี้ ตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดคือ ตัวแปรด้านความอดทน คือ 0.92 จะมีความผันแปรร่วมกับความมีวินัยในตนเอง ร้อยละ 84 และตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบน้อยที่สุดคือ ตัวแปรด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถานศึกษา มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบคือ 0.60 จะมีความผันแปรร่วมกับความมีวินัยในตนเอง ร้อยละ 41 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดตัวแปรความมีวินัยในตนเองมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดีมาก ซึ่งพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 0.00 ค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 1.00 ที่องศาอิสระเท่ากับ 0

กุลภัสสรณ์ พิทักษ์ศักดิ์ดาชัย (2553: 37) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและจัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ส่วนใหญ่ความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ ด้านความซื่อสัตย์ ($\bar{X}=3.33$, $S=0.44$) ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=3.00$, $S=0.40$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=2.94$, $S=0.45$) ด้านความเป็นผู้นำ ($\bar{X}=2.86$, $S=0.40$) ด้านความตั้งใจ ($\bar{X}=2.79$, $S=0.50$) และด้านความเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{X}=2.71$, $S=0.42$)

นัฐพล นพแก้ว (2550: 42) ได้เปรียบเทียบระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารัตนบุรี ระหว่างนักเรียนเพศชายกับนักเรียนเพศหญิงพบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนเพศชายกับนักเรียนเพศหญิงโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาแยกรายด้านพบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียนด้านการมีความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ และความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความเชื่อมั่นในตนเอง ความตั้งใจ และความอดทนไม่แตกต่างกัน

ธีระภาภรณ์ ดงอนนท์ (2552: 71) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและจัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลยเขต 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 มีวินัยในตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.42$,

S=0.45) โดยพบว่า ความมีวินัยด้านตรงต่อเวลามีค่าเฉลี่ยสูงสุด(\bar{X} =3.78, S =0.66) รองลงมาคือ ด้านปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบันและสังคม (\bar{X} =3.49, S=0.59)และด้านความอดทน(\bar{X} =3.49, S =0.61) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือมีความมั่นใจในตนเอง (\bar{X} = 3.22 ,S = 0.76)

สัญญา มีชัย (2549: 40) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและจัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี โดยรวมและรายด้าน พบว่า ระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านความซื่อสัตย์ (\bar{X} =2.93, S=0.51) ด้านความรับผิดชอบ(\bar{X} = 2.92, S=0.45) ด้านความตั้งใจ (\bar{X} =2.73, S=0.50) ด้านความเป็นผู้นำ(\bar{X} =2.69 ,S=0.51) ด้านความอดทน(\bar{X} =2.69, S=0.51) และด้านความเชื่อมั่นในตนเอง(\bar{X} =2.64, S=0.46)

จงจิต วงษ์สุวรรณ(2556:บทคัดย่อ) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการความรู้ของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ และ ศึกษาาระดับการปฏิบัติของการจัดการความรู้ของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ส่วนกลาง กรุงเทพมหานคร ที่ปฏิบัติหน้าที่ในปี 2556 ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น จำนวน 350 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน52 ข้อ มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาระหว่าง 0.60 - 1.00 และค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.98 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) และหมุนแกนองค์ประกอบแบบตั้งฉาก (Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax Rotation)

จุฑามณี นิลผาย(2550: บทคัดย่อ) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบความรับผิดชอบต่อสังคมโดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้นกำหนดสัดส่วนเครื่องมือที่ใช้คือแบบวัดความรับผิดชอบต่อสังคม จำนวน 2 ฉบับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ การวิเคราะห์สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจและการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันผลการวิจัยพบว่าองค์ประกอบความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีองค์ประกอบที่ชัดเจน 6 องค์ประกอบซึ่งได้แก่ ด้านการเสียสละต่อส่วนรวม ด้านการปฏิบัติตามกฎหมายบ้านเมือง ด้านการปฏิบัติตามหลักคุณธรรม ด้านการรักษาทรัพยากร ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม ด้านการรักษาทรัพย์สินสมบัติของส่วนรวม

เรชา ดุลยรัตน์ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดการกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู แบบประชาธิปไตยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย การปฏิบัติที่เกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มในภาพรวมอยู่ในระดับมากและการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดการเกี่ยวกับการสอนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก พฤติกรรมความมีวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง การอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ การจัดการกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Ausubel (1968 : 189-190) ได้ให้ความเห็นว่าแบบของวินัยที่ได้ผลและมั่นคงซึ่งเราต้องการให้เกิดในตัวเด็ก คือ วินัยในตนเองที่มีรากฐานมาจากการควบคุมภายในตนและภายนอกตน การควบคุมภายในตนเช่นการอบรมเลี้ยงดูอย่างสม่ำเสมอแต่การบังคับและการลงโทษซึ่งเป็นการควบคุมภายนอกจะช่วยปลูกฝังวินัยในตนเองได้เพียงเล็กน้อย

Weisfeld (1974 : 1930 B) ได้ศึกษาแบบการคิดทางวินัยของบิดามารดาที่มีต่อเด็ก เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบวัดการมีวินัยของเด็กซึ่งจะแสดงเป็นรูปภาพสถานการณ์ 36 ภาพกลุ่มตัวอย่างเป็นบิดา 27 คนและมารดา 27 คนโดยสุ่มออกเป็น 3 กลุ่มกลุ่มแรกจะเป็นกลุ่มที่มีเด็กเป็นปกติกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีเด็กมีปัญหาทางอารมณ์และกลุ่มที่ 3 จะเป็นกลุ่มที่มีเด็กมีความเจริญทางสมองช้าโดยให้บิดามารดาของเด็กดูรูปภาพแล้วให้จัดอันดับความต้องการของตนเองที่ต้องการเกี่ยวกับการควบคุมวินัยของเด็กจากตัวเลือก 6 อันดับผลจากการศึกษาพบว่าบิดามารดาที่มีแนวโน้มในการควบคุมทางวินัยของเด็กมากขึ้นเมื่อเด็กโตมากขึ้นโดยไม่คำนึงถึงสภาพความสามารถทางสมองหรืออูติภาวะทางอารมณ์ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าระดับอายุมีความสัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเองหรือระดับชั้นเรียนต่างกัันน่าจะทำให้เด็กมีวินัยในตนเองต่างกัันด้วย

Sheviskov (1985: 8-14) ได้ศึกษาถึงประเภทของวินัยที่ตีพบว่าการปลูกฝังวินัยที่ดี ให้แก่เด็กควรเป็นเรื่องของความจริงใจมิใช่การทำตามคำสั่ง

Martinson (1991 : 34) ได้ศึกษาถึงการควบคุมความประพฤติของนักเรียนโดยอาจารย์ใหญ่และครูผู้ทำหน้าที่ดูแลความประพฤติและระเบียบวินัยของนักเรียนผลของการวิจัยพบว่าผู้บริหารและอาจารย์ผู้ควบคุมความประพฤติต่างก็ต้องการให้นักเรียนลดความประพฤติหรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยมีวิธีแก้ไขความประพฤติที่เป็นปัญหาของนักเรียนคือการใช้ยุทธวิธีที่สุภาพไม่ดุด่าหรือทาลโทษถ้านักเรียนมีการตอบสนองโดยมีพฤติกรรมความประพฤติดีขึ้นก็ได้รับรางวัลแต่ถ้านักเรียนไม่ร่วมมือก็จะมีบทบังคับมากขึ้นและจากการสังเกตพบว่าการใช้ความสุภาพแก้ปัญหาคความประพฤติของนักเรียนได้ดีกว่าวิธีการอื่นๆ

Schrupp (1993 : 124) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ต่อระเบียบวินัยของโรงเรียนของครูที่สอนเกรด 7 และเกรด 8 ในโรงเรียนของรัฐและโรงเรียนเอกชนโดยศึกษาปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยของโรงเรียน 4 เรื่องคือองค์ประกอบปัญหาระเบียบวินัยสาเหตุส่วนใหญ่ของปัญหาระเบียบวินัยการแก้ปัญหาระเบียบวินัยและการรับรู้ปัญหาการลงโทษทางร่างกายกลุ่มตัวอย่างเป็นครูในสหรัฐจำนวน 346 คนตอบแบบสำรวจผลปรากฏว่าครูโรงเรียนของรัฐมีความพึงพอใจที่จะใช้วิธีการลงโทษทางร่างกายมากกว่าครูโรงเรียนเอกชน

Killion (1997 : 265) ได้ศึกษาวิธีการและเครื่องมือที่ผู้บริหารในโรงเรียนมัธยมศึกษาในอินเดียมาใช้ในการจัดการเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียนการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจวิธีการและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเกี่ยวกับนักเรียนที่ประพฤติผิดวินัย จากการศึกษาพบว่าวิธีการที่มีใช้ได้ผลคือการพูดคุยทางโทรศัพท์วิธีที่ได้ผลน้อยที่สุดคือการกักขังหน่วงเหนี่ยวและสาเหตุเบื้องต้นของปัญหานี้คือผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่และปัญหาที่สำคัญอันดับหนึ่งของการประพฤติผิดระเบียบวินัยคือความเมินเฉยไม่เอาใจใส่ในนักเรียนและเมื่อเปรียบเทียบตามขนาดของโรงเรียนพบว่าโรงเรียนขนาดใหญ่มักมีปัญหาด้านการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก

Hines (1997 : 156) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพสิ่งแวดล้อมด้านอาคารสถานที่กับผลสัมฤทธิ์ และพฤติกรรมของนักเรียนโดยสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างสภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกของเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงเรียนและผลสัมฤทธิ์พฤติกรรมการทำผิดวินัยของนักเรียนจากการศึกษาพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนที่มีสภาพอาคารสถานที่ดีกว่าจะมีคะแนน สูงกว่าและในการทำผิดวินัยของนักเรียนในโรงเรียนที่มีสภาพอาคารสถานที่ดีกว่าก็มีอัตราสูงกว่าอีกด้วยโรงเรียนที่มีสภาพอาคารที่ดีมีห้องทดลองวิทยาศาสตร์ที่ดีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนสูงว่า นอกจากนี้สถานที่ตั้งของโรงเรียนที่เก้บอุปกรณและปัจจัยอื่นๆล้วนมีผลต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

Friesen (1997 : 159) ได้ศึกษาเจตคติและความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบวินัยของนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบเจตคติของผู้ปกครองที่มีต่อระเบียบวินัยของนักเรียนผลการศึกษาพบว่าผู้ปกครองต้องการมีส่วนร่วมในการออกกฎระเบียบของโรงเรียนสำหรับบุตรหลานของตนและต้องการให้ทางโรงเรียนแจ้งทางโทรศัพท์ให้ทราบเป็นการเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมหรือความสามารถในการเรียนสำหรับนักเรียนที่ประพฤติผิดด้านการต่อต้านสังคมความสัมพันธ์ทางเพศการละเมิดสิทธิของผู้อื่นทางโรงเรียนควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ

Bull (1998 : 269) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อระดับการสนับสนุนในการใช้กฎระเบียบและการทำตามกฎระเบียบเพื่อรักษาความปลอดภัยในโรงเรียนโดยมุ่งศึกษากฎระเบียบของโรงเรียนใน 4 ด้านคือการรักษาสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนสิทธิเสรีภาพของนักเรียน การล่วงเกินทางเพศและกฎระเบียบสำหรับนักเรียนที่ชอบก่อกวนนอกจากนี้ยังสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างระดับการสนับสนุนและความถี่ของพฤติกรรมทำผิดวินัยระเบียบของโรงเรียนการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาของประสบการณ์ในการทำงานและระดับการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนและสิทธิเสรีภาพของนักเรียนซึ่งระยะเวลาของประสบการณ์ในการบริหารไม่มีความสัมพันธ์ต่อการส่งเสริมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนที่เผชิญปัญหาการล่วงเกินทางเพศ

Dade (1998 : 144) ได้ศึกษาและวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนในโปรแกรมพฤติกรรมหมู่พวกเขาผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่อยู่ในโปรแกรมนี้เห็นด้วยว่ามีการลดพฤติกรรมกระทำผิดที่ร้ายแรงลดลงนักเรียนที่เป็นวัยรุ่นมักก่อกวนเกี่ยวกับระเบียบวินัยบ่อยๆและปัญหานี้ส่งผลเสียต่องานวิชาการและด้านสังคมในโรงเรียน

จากเอกสารและผลการวิจัยต่างๆดังกล่าวมาแล้วจะเห็นว่า ความมีวินัยในตนเองเป็นคุณธรรมที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ถ้าหากมีการวิเคราะห์องค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร ครู ตลอดจนผู้ปกครอง เพื่อช่วยเหลือและเสริมสร้างให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง อันจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติอย่างมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเอง และศึกษาระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558 ใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ซึ่งมีรายละเอียดและขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 37 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,730 คน จำแนกเป็น 3 ขนาดของโรงเรียน ดังนี้

โรงเรียนขนาดใหญ่	5	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน	719	คน
โรงเรียนขนาดกลาง	7	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน	415	คน
โรงเรียนขนาดเล็ก	25	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน	596	คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558 ผู้วิจัยมีแนวทางในการพิจารณาและขั้นตอนในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

3.1.2.1 ในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างนั้นผู้วิจัยได้เลือกเกณฑ์การกำหนดขนาดตัวอย่างของ Comrey and Lee (1992) ได้เสนอว่า ขนาดตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบ จำนวน 500 ราย ถือว่า ดีมาก ในการวิเคราะห์องค์ประกอบ

3.1.2.2 การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) ซึ่งดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำประชากรที่ได้มาแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) ตามขนาดของโรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตหนองจอกเป็น 3 ขนาดแบบแบ่งกลุ่มเป็นจำนวนดังนี้คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ 5 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 7 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 25 โรงเรียน

ขั้นที่ 2 เนื่องลักษณะภายในของกลุ่มตัวอย่างที่แบ่งตามขนาดโรงเรียนนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกันในเรื่องของจำนวนนักเรียนและบริบทของสถานศึกษา ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการจับฉลากดังนี้

- โรงเรียนขนาดใหญ่ 5 โรงเรียน จับฉลากได้ จำนวน 1 โรงเรียน
- โรงเรียนขนาดกลาง 7 โรงเรียน จับฉลากได้ จำนวน 3 โรงเรียน
- โรงเรียนขนาดเล็ก 25 โรงเรียน จับฉลากได้ จำนวน 6 โรงเรียน

ขั้นที่ 3 หลังจากที่ได้โรงเรียนจำแนกตามขนาดแล้วผู้วิจัยได้ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Sample random sampling) ทำให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนนักเรียนของโรงเรียนที่ได้คัดเลือกไว้ ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนนักเรียนในแต่ละโรงเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน

ขนาดโรงเรียน	โรงเรียน	จำนวนประชากร	โรงเรียน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
โรงเรียนขนาดใหญ่	วัดหนองจอก (ภักดีนครเศรษฐ)	204	วัดหนองจอก (ภักดีนครเศรษฐ)	204
	วัดทรัพย์สโมสร	124		
	หนองจอกพิทยานุสรณ์	223		
	วัดสามง่าม	71		
	สังฆประชานุสรณ์	97		
รวม		719	รวม	204
โรงเรียนขนาดกลาง	บ้านเจียรดับ	103	วัดลำต้อยติ่ง สุเหร่าหะยีมินา บ้านลำต้นกล้วย	35 54 52
	สุเหร่าหะยีมินา	54		
	บ้านลำต้นกล้วย	52		
	วัดพระยาปลา	81		
	วัดราษฎร์บำรุง	58		
	สุเหร่าลำแขก	46		
	วัดลำต้อยติ่ง	35		
รวม		415	รวม	141
	สามแยกท่าไช้	24	วัดใหม่กระทุ่มล้ม สุหร่านาต๊ับ ศิริวังวิทยาคาร	17 29 30
	นิลราษฎร์อุปถัมภ์	22		
	หลวงแพ่ง (บำรุงรัฐกิจ)	31		
	วัดสี่ชมพู	29		
	ลำเจตีย์	15		
	สุหร่าคลองแก้ว	24		
	สุหร่าคลองสียบ	8		
	สุหร่าคลองสียบเอ็ด	19		
	สุหร่าสนามกลางลำ	19		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ขนาด โรงเรียน	โรงเรียน	จำนวน	โรงเรียน	จำนวน กลุ่ม ตัวอย่าง
โรงเรียน ขนาดเล็ก	วัดแสนเกษม	36		
	วัดใหม่เจริญราษฎร์	16		
	ลำบุหรีพวง	12		
	สุเหร่าบ้านเกาะ	30		
	สุเหร่าใหม่	56		
	สุเหร่าศาลาแดง	26	วัดอู่ตะเภา	29
	คลองสอง	21	ลำผักชี	22
	คารีอุปถัมภ์	18	สุเหร่าอีริ้ว	28
	วัดใหม่กระทุ่มล้ม	17		
	ผลสีรุ่งเรือง	19		
	ศิริวังวิทยาการ	30		
	วัดอู่ตะเภา	29		
	ลำผักชี	22		
	สุหร่านาตัม	28		
	สุเหร่าอีริ้ว	26		
อิสลามลำไทร	17			
	รวม	596	รวม	155
	รวมทุกโรงเรียน	1,730	รวม 10 โรงเรียน	500

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดดังนี้

แบบสอบถามการปฏิบัติตามคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง มีลักษณะเป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยมุ่งสอบถามระดับการปฏิบัติเกี่ยวกับองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีโครงสร้างแบ่งออกเป็น 2 ตอน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558 มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองจำนวน 7 ด้าน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ โดยวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (บุญชม ศรีสะอาด.2545:45) มีดังนี้

1. ความรับผิดชอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความอดทน
3. ความซื่อสัตย์
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความตั้งใจ
7. การปฏิบัติตามกฎระเบียบ

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คะแนน	หมายถึง	ระดับการปฏิบัติ
5	หมายถึง	มีการปฏิบัติมากที่สุด
4	หมายถึง	มีการปฏิบัติมาก
3	หมายถึง	มีการปฏิบัติปานกลาง
2	หมายถึง	มีการปฏิบัติน้อย
1	หมายถึง	มีการปฏิบัติน้อยที่สุด

3.2.1 การสร้างและหาคุณภาพของเครื่อง มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

การสร้างเครื่องมือเพื่อศึกษาองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง ผู้วิจัยมีกระบวนการ ดังนี้

3.2.1.1 ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง โดยปรับปรุงจากงานวิจัยของ อมรรัตน์ พันสนาซี (2557:126) และ สิรินาถ ธงศิลา (2557:148)

3.2.1.2 สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง

3.2.1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อตรวจพิจารณาความถูกต้องของภาษา ความตรงเชิงเนื้อหา และการสื่อความหมาย เพื่อให้เกิดความชัดเจนและความสมบูรณ์ตรงกับเรื่องที่ต้องการศึกษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.2.1.4 นำร่างแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน

ผ.ดร.อัคพงศ์ สุขมาตย์	อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ดร.ฐิยาพร กันตารณวัฒน์	อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ผศ.ดร.บุญจันทร์ สีสันต์	อาจารย์ประจำภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
	$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนแต่ละข้อ
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนทั้งฉบับ
	k	แทน	จำนวนข้อคำถามทั้งหมดในแบบประเมิน

พิจารณาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cornbach จะต้องมามีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไปซึ่งถือว่าแบบสอบถามนั้นมีความเชื่อมั่น (Reliability) อยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (พรรณี ลีกิจวัฒน์. 2554: 203-204) โดยแบบสอบถามการปฏิบัติตามคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.93 แสดงว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

3.2.1.8 จัดพิมพ์แบบสอบถามการปฏิบัติตามคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง (รายละเอียดในภาคผนวก ก: 100)

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยทำบันทึกขอให้งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

3.3.2 ประสานงานกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนัดหมายการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.3 นำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ตามวันและเวลาที่นัดหมาย

3.3.4 เก็บรวบรวมข้อมูลตามวันเวลาที่นัดหมายซึ่งผู้วิจัยได้แบบสอบถามคืนจำนวนทั้งสิ้น 420 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 84 ซึ่งเป็นจำนวนที่เพียงพอสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบ จากแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 500 ฉบับ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละฉบับ จำนวน 420 ฉบับ

3.4.2 วิเคราะห์จำนวนข้อมูล ของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 420 ฉบับโดยใช้ค่าความถี่และร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด.2553: 122) มีสูตรคำนวณดังนี้

$$\text{สูตร } p = \frac{f}{N} \times 100 \quad (3.4)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อ	p	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.4.3 วิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในการสร้างองค์ประกอบร่วมเพื่อสร้างตัวแปรหลาย ๆ ตัว ด้วยวิธีการ

3.4.3.1 ตรวจสอบโดยใช้สถิติ Kaiser-Meyer- Olkin (KMO) โดย Kaiser (อ้างใน กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2552 : 261) ได้ให้แนวคิดที่ว่า KMO เป็นสถิติที่ใช้วัดความเหมาะสมของข้อมูลว่าสมควรที่จะใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบหรือไม่ กล่าวคือ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนใกล้เคียงศูนย์จะทำให้ค่า KMO มีค่าใกล้ 1 ทำให้สามารถนำการวิเคราะห์องค์ประกอบมาใช้กับข้อมูลชุดนั้นได้ แต่หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางส่วนมีค่ามาก จะทำให้ KMO มีค่าใกล้เคียงศูนย์แสดงว่าข้อมูลไม่เหมาะสมกับการใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบ

3.4.3.2 ตรวจสอบโดยใช้ Bartlett's Sphericity Test โดย Bartlett (อ้างใน กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2551 : 262) ได้พัฒนาการทดสอบที่เรียกว่า sphericity test เพื่อตรวจสอบว่าเมทริกซ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปร สามารถแบ่งเป็นปัจจัยร่วมหรือกลุ่มที่ตัวแปรที่มีส่วนร่วมกันหรือสัมพันธ์กันได้หรือไม่

3.4.4 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม เพื่อให้ได้มาซึ่งองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558 ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) และหมุนแกนองค์ประกอบแบบตั้งฉาก(Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax Rotation) โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาองค์ประกอบที่ได้คือ มีค่า Eigen Value ≥ 1.00

3.4.5 พิจารณาองค์ประกอบ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดจำนวนองค์ประกอบ ดังนี้
สุภมาส อังสุโชติ และคณะ

1. องค์ประกอบแต่ละตัวต้องมีตัวแปรสังเกตได้ตั้งแต่ 3 ตัวขึ้นไป
2. Eigen Value ต้องมีค่ามากกว่า 1
3. ค่าร้อยละของความแปรปรวนสะสมมากกว่า 60%
4. ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ต้องมากกว่า 0.3

3.4.6 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม เพื่อศึกษาระดับในแต่ละองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558 สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.4.5.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) (พรณี กิจวัฒน์. 2553 : 137) ใช้สูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3.5)$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนในชุดข้อมูล
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.4.5.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (พรณี กิจวัฒน์. 2553 : 140-142) ใช้สูตรดังนี้

$$s = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{n}} \quad (3.6)$$

เมื่อ	S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	\sum	แทน	ผลรวม
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัวในชุดข้อมูล
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนในชุดข้อมูล
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของควมมีวินัยในตนเอง โดยดัดแปลงจาก Best และ Kahn (1993) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาองค์ประกอบและระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

4.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบและระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปร และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ สำหรับในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปร

SDP หมายถึง ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

SDP1_1.1 หมายถึง นักเรียนสามารถทำงานตามที่ครูสั่งด้วยความเอาใจใส่

SDP2_1.2 หมายถึง นักเรียนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของตนเอง

SDP3_1.3 หมายถึง นักเรียนติดตามการบ้านที่ส่งครูเพื่อแก้ไขและพร้อมที่ปรับปรุง

ข้อบกพร่องให้ถูกต้อง

SDP4_1.4 หมายถึง เมื่อถึงคาบเรียนนักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาครบถ้วนทุก

ครั้ง

SDP5_1.5 หมายถึง นักเรียนส่งงานที่ได้รับมอบหมายจากครูตรงตามเวลาที่กำหนด

SDP6_2.1 หมายถึง เมื่อต้องเดินทางไกลเข้าค่ายพักแรมลูกเสือ เนตรนารีนักเรียนจะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

SDP7_2.2 หมายถึง นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ได้ เมื่อถูกเพื่อนตำหนิ

SDP8_2.3 หมายถึง นักเรียนสามารถบังคับตนเองให้อ่านหนังสือและทำงานส่งครูใน

วิชาที่ไม่ชอบ

SDP9_2.4 หมายถึง นักเรียนช่วยตนเองจนสุดความสามารถก่อนที่จะขอร้องผู้อื่น

SDP10_2.5 หมายถึง แม้งานที่ทำงานจะมีความยากลำบากแต่ นักเรียนยังตั้งใจทำงานสำเร็จ

SDP11_3.1 หมายถึง แม้การบ้านจะยากนักเรียนก็ไม่ลอกเพื่อน

SDP12_3.2 หมายถึง เมื่อแม่ค้าทอนเงินให้เกิน นักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้า

SDP13_3.3 หมายถึง เมื่อนักเรียนเก็บของได้ แม้มันมีใครเห็นก็จะไม่เก็บไว้เอง

SDP14_3.4 หมายถึง โดยปกตินักเรียนจะไม่ให้เพื่อนทำงานแทนตนเองเพื่อไปส่งครู

SDP15_3.5 หมายถึง นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบหรือแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนใน

เวลาสอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- SDP16_3.6 หมายถึง นักเรียนมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด
- SDP17_3.7 หมายถึง นักเรียนไม่นำของส่วนรวมไปเป็นของตนเอง
- SDP18_3.8 หมายถึง นักเรียนไม่เอาเปรียบผู้อื่นในการทำงาน
- SDP19_4.1 หมายถึง นักเรียนกล้าตัดสินใจในการทำงาน
- SDP20_4.2 หมายถึง เมื่อนักเรียนตั้งใจทำอะไรแล้วนักเรียนจะไม่ลังเลหรือเปลี่ยนใจง่าย ๆ
- SDP21_4.3 หมายถึง นักเรียนมั่นใจในการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุม
- SDP22_4.4 หมายถึง เมื่อครูให้ออกไปเล่าเรื่องใดๆหน้าห้องเรียน นักเรียนกล้าออกไปโดยไม่ชักช้า
- SDP23_4.5 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล
- SDP24_4.6 หมายถึง นักเรียนมั่นใจในการตัดสินใจในเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การเลือกแต่งกายที่เหมาะสมกับวัย
- SDP25_5.1 หมายถึง นักเรียนจะฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงานแล้วนำมาไตร่ตรองก่อนตัดสินใจด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ
- SDP26_5.2 หมายถึง ถ้ามีการแบ่งรางวัล นักเรียนจะแบ่งให้ทุกคนในกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน
- SDP27_5.3 หมายถึง เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม นักเรียนจะยอมรับฟังความคิดเห็นของคนในกลุ่ม
- SDP28_5.4 หมายถึง นักเรียนจะไตร่ตรองก่อนตัดสินใจและจะปฏิบัติตามมติของกลุ่มด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ
- SDP29_5.5 หมายถึง นักเรียนยอมเสียสละเวลาส่วนตัวเพื่อทำงานกลุ่มให้สำเร็จ
- SDP30_6.1 หมายถึง นักเรียนพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ
- SDP31_6.2 หมายถึง นักเรียนอ่านหนังสือหรือทบทวนบทเรียนก่อนเข้านอน
- SDP32_6.3 หมายถึง นักเรียนจะอ่านหนังสือเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนสอบ
- SDP33_6.4 หมายถึง นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จด้วยความมุ่งมั่น
- SDP34_6.5 หมายถึง นักเรียนสนใจที่จะทำอะไรสิ่งใดนักเรียนจะพยายามหาหนทางทำให้บรรลุผลสำเร็จ
- SDP35_7.1 หมายถึง นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม เช่น ไม่ทำร้ายผู้อื่น เป็นต้น
- SDP36_7.2 หมายถึง นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบการใช้ห้องสมุด
- SDP37_7.3 หมายถึง นักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติและทำพิธีหน้าเสาธงทันเวลา
- SDP38_7.4 หมายถึง นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน
- SDP39_7.5 หมายถึง นักเรียนเข้าแถวเพื่อซื้อของ
- SDP40_7.6 หมายถึง นักเรียนไม่ขีดเขียนฝาผนังอาคารเรียน ห้องน้ำ บนโต๊ะ เก้าอี้ หรือที่อื่นๆในโรงเรียน
- SDP41_7.7 หมายถึง นักเรียนไม่ทำลายสาธารณสมบัติของโรงเรียน
- SDP42_7.8 หมายถึง นักเรียนไม่พกอาวุธหรือของมีคมอื่นๆไว้เพื่อทำร้ายผู้อื่น
- SDP43_7.9 หมายถึง นักเรียนไว้ผมถูกต้องตามระเบียบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SDP44_7.10 หมายถึง นักเรียนไม่สวมเครื่องประดับมาโรงเรียน

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 420 ชุด จากแบบสอบถามที่ส่งไปจำนวน 500 ชุด โดยใช้สถิติแจกแจงความถี่ และร้อยละจำแนกตามขนาดของโรงเรียน แสดงดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ความถี่และร้อยละของข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาดโรงเรียน	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
โรงเรียนขนาดใหญ่	204	40.80
โรงเรียนขนาดกลาง	89	17.80
โรงเรียนขนาดเล็ก	127	25.40
รวม	420	84.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามขนาดโรงเรียนได้ดังนี้ โรงเรียนขนาดใหญ่ 1 โรงเรียน ตอบแบบสอบถามจำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 40.80 โรงเรียนขนาดกลาง 2 โรงเรียน ตอบแบบสอบถามจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 17.80 และ โรงเรียนขนาดเล็ก 5 โรงเรียน ตอบแบบสอบถามจำนวน 127 คิดเป็นร้อยละ 25.40 สรุปรวมส่งแบบสอบถามไป 500 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา 420 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 84.00 ซึ่งแบบสอบถามที่ได้รับกลับมามีจำนวนเพียงพอสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

4.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

4.2.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ(Exploratory Factor Analysis : EFA)

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ใช้ข้อมูลจากแบบสอบถาม จำนวน 420 ชุด ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้สถิติ Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และ ค่า Bartlett's test of Sphericity เพื่อใช้ในการวัดความเหมาะสมของข้อมูล แสดงดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และ ค่า Bartlett's test of Sphericity ของการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร

ค่าสถิติ	ผล
ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO)	0.92
Bartlett's test of Sphericity Chi-Square	6395.449
df	861
Significance	0.00
n	420

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ตัวแปรสังเกต ได้จำนวน 44 ตัวแปรที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร นั้นมีค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) เท่ากับ 0.92 ซึ่งมากกว่า 0.50 แสดงว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันในขนาดที่เหมาะสมในการนำไปวิเคราะห์เชิงสำรวจได้และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วย Bartlett's test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่ได้นั้นไม่เป็นเมทริกซ์เอกลักษณะข้อมูลมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบได้

2. ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเหมาะสมของตัวแปรแต่ละตัวโดยใช้สถิติ ค่าความร่วมกัน (Communality : h^2) เพื่อใช้ในการวัดความเหมาะสมของตัวแปรที่จะนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบ แสดงดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ค่าความร่วมกันของตัวแปรสังเกตได้ (h^2) สำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร

ชื่อตัวแปร	Communality : h^2
1. ความรับผิดชอบ	
SDP1_1.1	0.75
SDP2_1.2	0.66
SDP3_1.3	0.70
SDP4_1.4	0.66
SDP5_1.5	0.47**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษายเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ชื่อตัวแปร	Communality : h^2
2.ความอดทน	
SDP6_2.1	0.78
SDP7_2.2	0.73
SDP8_2.3	0.72
SDP9_2.4	0.68
SDP10_2.5	0.61
3.ความซื่อสัตย์	
SDP11_3.1	0.66
SDP12_3.2	0.63
SDP13_3.3	0.67
SDP14_3.4	0.69
SDP15_3.5	0.74
SDP16_3.6	0.70
SDP17_3.7	0.65
SDP18_3.8	0.62
4.ความเชื่อมั่นในตนเอง	
SDP19_4.1	0.65
SDP20_4.2	0.62
SDP21_4.3	0.62
SDP22_4.4	0.64
SDP23_4.5	0.56
SDP24_4.6	0.66
5.ความเป็นผู้นำ	
SDP25_5.1	0.65
SDP26_5.2	0.66
SDP27_5.3	0.67
SDP28_5.4	0.64
SDP29_5.5	0.48**
6. ความตั้งใจ	
SDP30_6.1	0.75
SDP31_6.2	0.73

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ชื่อตัวแปร	Communality : h^2
SDP32_6.3	0.60
SDP33_6.4	0.64
SDP34_6.5	0.56
7.การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม	
SDP35_7.1	0.68
SDP36_7.2	0.69
SDP37_7.3	0.72
SDP38_7.4	0.69
SDP39_7.5	0.70
SDP40_7.6	0.68
SDP41_7.7	0.69
SDP42_7.8	0.64
SDP43_7.9	0.68
SDP44_7.10	0.71

หมายเหตุ : ** หมายถึง ค่าความร่วมกันของตัวแปร (Communality : h^2) มีค่า < 0.50

จากตารางที่ 4.3 ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเหมาะสมของตัวแปรแต่ละตัวโดยใช้สถิติ ค่าความร่วมกัน (Communality : h^2) เพื่อใช้ในการวัดความเหมาะสมของตัวแปรที่จะนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบ พบว่า ตัวแปรที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร นั้นมีค่าความร่วมกันของตัวแปร (Communality : h^2) อยู่ระหว่าง 0.55- 0.75 มีค่ามากกว่า 0.50 ทุกตัวแสดงว่าตัวแปรเหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้ ยกเว้นตัวแปร SDP5_1.5 ที่มีค่าความร่วมกันของตัวแปรเท่ากับ 0.47 และตัวแปร SDP29_5.5 ที่มีค่าความร่วมกันของตัวแปรเท่ากับ 0.48 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.50 แสดงว่าตัวแปรไม่เหมาะสมที่จะนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบได้(ยุทธไกรวรรณ.2556:108) ผู้วิจัยจึงตัดตัวแปร SDP5_1.5และ SDP29_5.5 ออกจากการวิเคราะห์องค์ประกอบในลำดับต่อไป

3. ผู้วิจัยตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ จำนวน 42 ตัวแปร ครั้งที่ 2 โดยใช้สถิติ Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และ ค่า Bartlett's test of Sphericity เพื่อใช้ในการวัดความเหมาะสมของข้อมูล แสดงดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และ ค่า Bartlett's test of Sphericity หลังจากตัดตัวแปรที่มีค่าความร่วมกันของตัวที่น้อยกว่า 0.05 ออกไป

ค่าสถิติ	ผล
ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO)	0.97
Bartlett's test of Sphericity Chi-Square	15060.474
df	861
Significance	0.00
n	420

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ตัวแปรสังเกต ได้จำนวน 42 ตัวแปรที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร นั้นมีค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) เท่ากับ 0.97 ซึ่งมากกว่า 0.05 แสดงว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันในขนาดที่เหมาะสมในการนำไปวิเคราะห์เชิงสำรวจได้และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วย Bartlett's test of Sphericity พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ที่ได้นั้นไม่เป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ ข้อมูลมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบได้ในลำดับต่อไป

4. ผู้วิจัยได้สกัดองค์ประกอบ (Factor Extraction) ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) และหมุนแกนองค์ประกอบแบบตั้งฉาก (Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวนริแมกซ์ (Varimax Rotation) ได้จำนวนองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบที่มีค่าไอเกน (Eigen Value) มากกว่า 1 ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 จำนวนองค์ประกอบ ค่าไอเกน ค่าร้อยละของความแปรปรวน และค่าร้อยละของความแปรปรวนสะสมในแต่ละองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร

องค์ประกอบ	ค่าไอเกน	ค่าร้อยละของความแปรปรวน	ค่าร้อยละของความแปรปรวนสะสม
1	22.10	52.50	52.50
2	2.18	5.20	57.70
3	1.78	4.23	61.93
4	1.14	2.71	64.64
5	1.01	2.40	67.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ค่าไอเกน (Eigen Value) ซึ่งเป็นผลบวกกำลังสองของน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรทั้ง 42 ตัวแปร ในแต่ละองค์ประกอบที่มีค่าไอเกน (Eigen Value) มากกว่า 1 ขึ้นไปได้องค์ประกอบทั้งหมด 5 องค์ประกอบ ค่าร้อยละความแปรปรวนสะสมทั้ง 5 องค์ประกอบ มีค่าเท่ากับ 67.05 สามารถร่วมกันอธิบายได้ว่าองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานครประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบ โดยองค์ประกอบทั้ง 5 องค์ประกอบสามารถเป็นองค์ประกอบองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 67.05

5. ผู้วิจัยพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบว่าตัวแปรแต่ละตัวควรอยู่ในองค์ประกอบใด โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) ต้องมีค่ามากกว่า 0.30 (ยุทธไกรวรรณ.2556 : 64) แล้วจึงพิจารณาองค์ประกอบคัดเลือกเฉพาะตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบ (factor loading) สูงสุดบนองค์ประกอบนั้นพิจารณาถึงจำนวนตัวแปรที่ร่วมกันชี้วัดค่าความแปรปรวนของแต่ละองค์ประกอบตั้งแต่ 3 ตัวขึ้นไป จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจทำให้ได้ องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานครที่เหมาะสมจำนวน 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วยตัวแปรทั้งสิ้น 42 ตัวแปร แสดงดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรความมีวินัยในตนเอง ภายหลังจากการหมุนแบบมุมฉาก (Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวนริแมกซ์ (Varimax Method)

ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ				
	1	2	3	4	5
SDP33_ 7.1	0.75				
SDP34_ 7.2	0.72				
SDP35_ 7.3	0.72				
SDP36_ 7.4	0.71				
SDP37_ 7.5	0.71				
SDP38_ 7.6	0.70				
SDP39_ 7.7	0.70				
SDP40_ 7.8	0.70				
SDP41_ 7.9	0.69				
SDP42_ 7.10	0.67				
SDP18_ 4.1	0.63				
SDP19_ 4.2	0.63				
SDP20_ 4.3	0.62				
SDP21_ 4.4	0.60				
SDP22_ 4.5	0.55				
SDP23_ 4.6	0.55				
SDP9_ 2.5	0.55				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ในการวิจัยเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ				
	1	2	3	4	5
SDP14_3.5		0.74			
SDP12_3.3		0.73			
SDP13_3.4		0.72			
SDP15_3.6		0.66			
SDP16_3.7		0.60			
SDP17_3.8		0.58			
SDP10_3.1		0.58			
SDP11_3.2		0.53			
SDP1_1.1			0.69		
SDP2_1.2			0.68		
SDP3_1.3			0.67		
SDP4_1.4			0.65		
SDP24_5.1			0.65		
SDP25_5.2			0.64		
SDP26_5.3			0.63		
SDP27_5.4			0.57		
SDP5_2.1				0.78	
SDP6_2.2				0.69	
SDP7_2.3				0.63	
SDP8_2.4				0.62	
SDP28_6.1					0.57
SDP29_6.2					0.56
SDP30_6.3					0.50
SDP31_6.4					0.49
SDP32_6.5					0.46
ค่าไอเกน (EIGEN VALUE)	22.10	2.18	1.18	1.14	1.01
% ความแปรปรวน	52.50	5.20	4.23	2.71	2.40
% ความแปรปรวนสะสม	52.50	57.70	61.93	64.64	67.05

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy = 0.97, Bartlett's test of Sphericity มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางพบว่า องค์ประกอบที่ 1 มีจำนวนตัวแปรสูงสุด จำนวน 17 ตัวแปร และองค์ประกอบที่ 4 มีจำนวนตัวแปรน้อยที่สุด จำนวน 4 ตัวแปร โดยรายละเอียดแต่ละองค์ประกอบมีดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ได้แก่ ตัวแปรข้อที่ SDP33_7.1 - SDP42_7.10, SDP18_4.1 - SDP23_4.6 และ SDP9_2.5 รวม 17 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.55 – 0.75 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่า การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง

องค์ประกอบที่ 2 ได้แก่ ตัวแปรข้อที่ SDP10_3.1 - SDP17_3.8 รวม 8 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.53 – 0.74 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ความซื่อสัตย์

องค์ประกอบที่ 3 ได้แก่ ตัวแปรข้อที่ SDP1_1.1- SDP4_1.4 และ SDP24_5.1 - SDP27_5.4 รวม 8 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.57 – 0.68 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ

องค์ประกอบที่ 4. ได้แก่ ตัวแปรข้อที่ SDP5_2.1 - SDP8_2.4 รวม 4 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.62 – 0.78 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ความอดทน

องค์ประกอบที่ 5. ได้แก่ ตัวแปรข้อที่ SDP28_6.1 - SDP32_6.5 รวม 5 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.46 – 0.57 เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่า ความตั้งใจ

ตารางที่ 4.7 องค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนเรียงลำดับตามลำดับความสำคัญ

ลำดับความสำคัญ	องค์ประกอบ	Eigen Value
1	การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง	22.10
2	ความซื่อสัตย์	2.18
3	ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ	1.78
4	ความอดทน	1.14
5	ความตั้งใจ	1.01

จากตารางที่ 4.7 สามารถแสดงรายละเอียดค่าน้ำหนักองค์ประกอบ(Factor Loading) ของตัวแปรแต่ละตัว และค่าไอเกน(Eigen Value) ของแต่ละองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยขอนำเสนอเรียงตามลำดับของน้ำหนักองค์ประกอบ แสดงดังตารางที่ 4.8 – 4.12

ตารางที่ 4.8 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปรความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง
จำแนกเป็นรายชื่อ

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	น้ำหนัก องค์ประกอบ
SDP33_7.1	นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม เช่น ไม่ทำร้ายผู้อื่น เป็นต้น	0.75
SDP34_7.2	นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบการใช้ห้องสมุด	0.72
SDP35_7.3	นักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติและทำพิธีหน้าเสาธงทันเวลา	0.72
SDP36_7.4	นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน	0.71
SDP37_7.5	นักเรียนเข้าแถวเพื่อซื้อของ	0.71
SDP38_7.6	นักเรียนไม่ขีดเขียนฝาผนังอาคารเรียน ห้องน้ำ บนโต๊ะ เก้าอี้ หรือที่อื่นๆในโรงเรียน	0.70
SDP39_7.7	นักเรียนไม่ทำลายสาธารณสมบัติของโรงเรียน	0.70
SDP40_7.8	นักเรียนไม่พกอาวุธหรือของมีคมอื่นๆไว้เพื่อทำร้ายผู้อื่น	0.70
SDP41_7.9	นักเรียนไว้ผมถูกต้องตามระเบียบ	0.69
SDP42_7.10	นักเรียนไม่สวมเครื่องประดับมาโรงเรียน	0.67
SDP18_4.1	นักเรียนกล้าตัดสินใจในการทำงาน	0.63
SDP19_4.2	เมื่อนักเรียนตั้งใจทำอะไรแล้วนักเรียนจะไม่ลังเลหรือเปลี่ยนใจง่ายๆ	0.63
SDP20_4.3	นักเรียนมั่นใจในการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุม	0.62
SDP21_4.4	เมื่อครูให้ออกไปเล่าเรื่องใดๆหน้าห้องเรียน นักเรียนกล้าออกไปโดยไม่ชักช้า	0.60
SDP22_4.5	นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล	0.55
SDP23_4.6	นักเรียนมั่นใจในการตัดสินใจในเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสม	0.55
SDP 9_2.5	แม้งานที่ทำงานจะมีความยากลำบากแต่นักเรียนยังตั้งใจทำงานสำเร็จ	0.55
ค่าไอเกน (Eigen Value)		22.10
ค่าร้อยละของความแปรปรวน		52.50

จากตารางที่ 4.8 พบว่า องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเองสามารถอธิบายได้ด้วยตัวแปรจำนวน 17 ตัวแปร ซึ่งสังเกตได้จากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรซึ่งเกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง จึงตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า “การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง” มีค่าค่าไอเกน (Eigen Value) เท่ากับ 22.10 และค่าร้อยละของความแปรปรวนเท่ากับ 52.50

ตารางที่ 4.9 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปรความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
องค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์ จำแนกเป็นรายชื่อ

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	น้ำหนัก องค์ประกอบ
SDP14_3.5	นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบหรือแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ	0.74
SDP12_3.3	เมื่อนักเรียนเก็บของได้ แม้ไม่มีใครเห็นก็จะไม่เก็บไว้เอง	0.73
SDP13_3.4	โดยปกตินักเรียนจะไม่ให้เพื่อนทำงานแทนตนเองเพื่อไปส่งครู	0.72
SDP15_3.6	นักเรียนมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด	0.66
SDP16_3.7	นักเรียนไม่นำของส่วนรวมไปเป็นของๆตนเอง	0.60
SDP17_3.8	นักเรียนไม่เอาเปรียบผู้อื่นในการทำงาน	0.58
SDP10_3.1	แม้การบ้านจะยากนักเรียนก็ไม่ลอกเพื่อน	0.58
SDP11_3.2	เมื่อแม่ค้าทอนเงินให้เกิน นักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้า	0.53
ค่าไอเกน (Eigen Value)		2.18
ค่าร้อยละของความแปรปรวน		5.20

จากตารางที่ 4.9 พบว่า องค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์ สามารถอธิบายได้ด้วยตัวแปรจำนวน 8 ตัวแปร ซึ่งสังเกตได้จากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรซึ่งที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์ จึงตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า “ความซื่อสัตย์” มีค่าไอเกน (Eigen Value) เท่ากับ 2.18 และค่าร้อยละของความแปรปรวน เท่ากับ 5.20

ตารางที่ 4.10 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปรความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
องค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ จำแนกเป็นรายชื่อ

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	น้ำหนัก องค์ประกอบ
SDP1_1.1	นักเรียนสามารถทำงานตามที่ครูสั่งด้วยความเอาใจใส่	0.69
SDP2_1.2	นักเรียนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของตนเอง	0.68
SDP3_1.3	นักเรียนติดตามการบ้านที่ส่งครูเพื่อแก้ไขและพร้อมที่ปรับปรุงข้อบกพร่องให้ถูกต้อง	0.67
SDP4_1.4	เมื่อถึงคาบเรียนนักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาครบถ้วนทุกครั้ง	0.65
SDP24_5.1	นักเรียนจะฟังความคิดเห็นของร่วมงานแล้วนำมาไตร่ตรองก่อนตัดสินใจด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ	0.65
SDP25_5.2	ถ้ามีการแบ่งรางวัล นักเรียนจะแบ่งให้ทุกคนในกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน	0.64
SDP26_5.3	เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม นักเรียนจะยอมรับฟังความคิดเห็นของคนในกลุ่ม	0.63
SDP27_5.4	นักเรียนจะไตร่ตรองก่อนตัดสินใจและจะปฏิบัติตามมติของกลุ่มด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ	0.57
ค่าไอเกน (Eigen Value)		1.78
ค่าร้อยละของความแปรปรวน		4.23

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.10 พบว่า องค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ สามารถอธิบายได้ด้วยตัวแปรจำนวน 8 ตัวแปร ซึ่งสังเกตได้จากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ จึงตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า “ ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ ” มีค่าค่าไอเกน(Eigen Value) เท่ากับ 1.78 และค่าร้อยละของความแปรปรวน เท่ากับ 4.23

ตารางที่ 4.11 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปร ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน องค์ประกอบด้านความอดทน จำแนกเป็นรายข้อ

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	น้ำหนักองค์ประกอบ
SDP5_2.1	เมื่อต้องเดินทางไกลเข้าค่ายพักแรมลูกเสือ เนตรนารีนักเรียนจะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก	0.78
SDP6_2.2	นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ได้ เมื่อถูกเพื่อนตำหนิ	0.69
SDP7_2.3	นักเรียนสามารถบังคับตนเองให้อ่านหนังสือและทำงานส่งครูในวิชาที่ไม่ชอบ	0.63
SDP8_2.4	นักเรียนช่วยตนเองจนสุดความสามารถก่อนที่จะขอร้องผู้อื่น	0.62
ค่าไอเกน (Eigen Value)		1.14
ค่าร้อยละของความแปรปรวน		2.71

จากตารางที่ 4.11 พบว่า องค์ประกอบด้านความอดทน สามารถอธิบายได้ด้วยตัวแปรจำนวน 4 ตัวแปร ซึ่งสังเกตได้จากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองด้านความอดทน จึงตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า “ ความอดทน ” มีค่าค่าไอเกน (Eigen Value) เท่ากับ 1.14 และค่าร้อยละของความแปรปรวน เท่ากับ 2.71

ตารางที่ 4.12 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของคำอธิบายตัวแปร ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน องค์ประกอบด้านความตั้งใจ จำแนกเป็นรายข้อ

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	น้ำหนักองค์ประกอบ
SDP28_6.1	นักเรียนพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ	0.57
SDP29_6.2	นักเรียนอ่านหนังสือหรือทบทวนบทเรียนก่อนเข้าเรียน	0.56
SDP30_6.3	นักเรียนจะอ่านหนังสือเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนสอบ	0.50
SDP31_6.4	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จด้วยความมุ่งมั่น	0.49
SDP32_6.5	นักเรียนสนใจที่จะทำสิ่งใดนักเรียนจะพยายามหาหนทางทำให้บรรลุผลสำเร็จ	0.46
ค่าไอเกน (Eigen Value)		1.01
ค่าร้อยละของความแปรปรวน		2.40

จากตารางที่ 4.12 พบว่า องค์ประกอบด้านความตั้งใจ สามารถอธิบายได้ด้วยตัวแปรจำนวน 5 ตัวแปร ซึ่งสังเกตได้จากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเองด้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความตั้งใจ จึงตั้งชื่อองค์ประกอบนี้ว่า “ความตั้งใจ” มีค่าค่าไอเกน (Eigen Value) เท่ากับ 1.01 และค่าร้อยละของความแปรปรวน เท่ากับ 2.40

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจทำให้ได้องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เหมาะสมจำนวน 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง 2. ความซื่อสัตย์ 3. ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ 4. ความอดทน 5. ความตั้งใจ ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยดัดแปลงจาก Best และ Kahn (1993) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.13 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	องค์ประกอบ	\bar{X}	S	ระดับการปฏิบัติ
1	องค์ประกอบด้านความอดทน	3.76	0.71	มาก
2	องค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์	3.71	0.66	มาก
3	องค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ	3.65	0.62	มาก
4	องค์ประกอบด้านความตั้งใจ	3.54	0.71	มาก
5	องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง	3.51	0.65	มาก
รวม		3.63	0.59	มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่ภายนอกโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีการนำออกไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต จะถือว่าผิดกฎหมาย และต้องแจ้งถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.13 องค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับ “มาก” โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ องค์ประกอบด้านความอดทน ($\bar{X} = 3.76$ $S = 0.71$) รองลงมาคือ องค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์ ($\bar{X} = 3.71$ $S = 0.66$) และองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{X} = 3.51$ $S = 0.65$)

ตารางที่ 4.14 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความอดทนของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S	ระดับ
SDP5_2.1	เมื่อต้องเดินทางไกลเข้าค่ายพักแรมลูกเสือ เนตรนารีนักเรียนจะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก	3.84	0.80	มาก
SDP6_2.2	นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ได้ เมื่อถูกเพื่อนตำหนิ	3.82	0.77	มาก
SDP7_2.3	นักเรียนสามารถบังคับตนเองให้อ่านหนังสือและทำงานส่งครูในวิชาที่ไม่ชอบ	3.73	0.84	มาก
SDP8_2.4	นักเรียนช่วยตนเองจนสุดความสามารถก่อนที่จะขอร้องผู้อื่น	3.66	0.87	มาก
สรุป		3.76	0.71	มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่าองค์ประกอบด้านความอดทนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมีการปฏิบัติด้านความอดทนอยู่ในระดับ “มาก” โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ SDP5_2.1 เมื่อต้องเดินทางไกลเข้าค่ายพักแรมลูกเสือ เนตรนารีนักเรียนจะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก ($\bar{X} = 3.84$ $S = 0.80$) รองลงมาคือ SDP6_2.2 นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ได้ เมื่อถูกเพื่อนตำหนิ ($\bar{X} = 3.82$ $S = 0.77$) ส่วนตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ SDP8_2.4 นักเรียนช่วยตนเองจนสุดความสามารถก่อนที่จะขอร้องผู้อื่น ($\bar{X} = 3.66$ $S = 0.87$)

ตารางที่ 4.15 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์ของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S	ระดับ
SDP10_3.1	แม้การบ้านจะยากนักเรียนก็ไม่ลอกเพื่อน	3.74	0.79	มาก
SDP11_3.2	เมื่อแม่ค้าทอนเงินให้เกิน นักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้า	3.76	0.83	มาก
SDP12_3.3	เมื่อนักเรียนเก็บของได้ แม้ไม่มีใครเห็นก็จะไม่เก็บไว้เอง	3.85	0.76	มาก
SDP13_3.4	โดยปกตินักเรียนจะไม่ให้เพื่อนทำงานแทนตนเองเพื่อไปส่งครู	3.66	0.80	มาก
SDP14_3.5	นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบหรือแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ	3.64	0.82	มาก
SDP15_3.6	นักเรียนมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด	3.67	0.85	มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวชนไวสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไมออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S	ระดับ
SDP16_3.7	นักเรียนไม่นำของส่วนรวมไปเป็นของๆตนเอง	3.68	0.80	มาก
SDP17_3.8	นักเรียนไม่เอาเปรียบผู้อื่นในการทำงาน	3.65	0.86	มาก
สรุป		3.71	0.66	มาก

จากตารางที่ 4.15 องค์กรประกอบด้านด้านความซื่อสัตย์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.66 แสดงว่านักเรียนมีการปฏิบัติด้านความซื่อสัตย์อยู่ในระดับ “มาก” โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ SDP12_3.3 เมื่อนักเรียนเก็บของได้ แม้ไม่มีใครเห็นก็จะไม่เก็บไว้เอง ($\bar{X}=3.85, S=0.76$) รองลงมาคือ SDP11_3.2 เมื่อแม่ค่าทอนเงินให้เกิน นักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้า ($\bar{X}=3.76, S=0.83$) ส่วนตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ SDP14_3.5 นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบหรือแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ ($\bar{X}=3.64, S=0.82$)

ตารางที่ 4.16 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำของควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S	ระดับ
SDP1_1.1	นักเรียนสามารถทำงานตามที่ครูสั่งด้วยความเอาใจใส่	3.48	0.80	ปานกลาง
SDP2_1.2	นักเรียนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของตนเอง	3.75	0.77	มาก
SDP3_1.3	นักเรียนติดตามการบ้านที่ส่งครูเพื่อแก้ไขและพร้อมที่ปรับปรุงข้อบกพร่องให้ถูกต้อง	3.50	0.80	มาก
SDP4_1.4	เมื่อถึงคาบเรียนนักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาครบถ้วนทุกครั้ง	3.71	0.80	มาก
SDP24_5.1	นักเรียนจะฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงานแล้วนำมาไตร่ตรองก่อนตัดสินใจด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ	3.69	0.79	มาก
SDP25_5.2	ถ้ามีการแบ่งรางวัล นักเรียนจะแบ่งให้ทุกคนในกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน	3.71	0.78	มาก
SDP26_5.3	เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม นักเรียนจะยอมรับฟังความคิดเห็นของคนในกลุ่ม	3.69	0.74	มาก
SDP27_5.4	นักเรียนจะไตร่ตรองก่อนตัดสินใจและจะปฏิบัติตามมติของกลุ่มด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ	3.66	0.82	มาก
สรุป		3.65	0.62	มาก

จากตารางที่ 4.16 พบว่าองค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 แสดงว่านักเรียนมีการปฏิบัติด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำอยู่ในระดับ “มาก” โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักเรียนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของตนเอง ($\bar{X}=3.75, S=0.77$) รองลงมาคือ เมื่อถึงคาบเรียนนักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาครบถ้วนทุกครั้ง ($\bar{X}=3.71, S=0.80$) ส่วนตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือนักเรียนสามารถทำงานตามที่ครูสั่งด้วยความเอาใจใส่ ($\bar{X}=3.48, S=0.80$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.17 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านความตั้งใจของควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S	ระดับ
SDP28_6.1	นักเรียนพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ	3.52	0.83	มาก
SDP29_6.2	นักเรียนอ่านหนังสือหรือทบทวนบทเรียนก่อนเข้านอน	3.53	0.83	มาก
SDP30_6.3	นักเรียนจะอ่านหนังสือเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนสอบ	3.62	0.87	มาก
SDP31_6.4	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จด้วยความมุ่งมั่น	3.59	0.85	มาก
SDP32_6.5	นักเรียนสนใจที่จะทำสิ่งใดนักเรียนจะพยายามหาหนทางทำให้บรรลุผลสำเร็จ	3.42	0.96	ปานกลาง
สรุป		3.54	0.71	มาก

จากตารางที่ 4.17 พบว่าองค์ประกอบด้านความตั้งใจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมีการปฏิบัติตามความตั้งใจอยู่ในระดับ “มาก” โดยมีตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ SDP30_6.3 นักเรียนจะอ่านหนังสือเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนสอบ ($\bar{X} = 3.62$ $S = 0.87$) รองลงมาคือ SDP31_6.4 นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จด้วยความมุ่งมั่น ($\bar{X} = 3.59$ $S = 0.85$) ส่วนตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ SDP28_6.1 นักเรียนสนใจที่จะทำสิ่งใดนักเรียนจะพยายามหาหนทางทำให้บรรลุผลสำเร็จ ($\bar{X} = 3.42$ $S = 0.96$)

ตารางที่ 4.18 ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเองของควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S	ระดับ
SDP33_7.1	นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม เช่น ไม่ทำร้ายผู้อื่น เป็นต้น	3.51	0.79	มาก
SDP34_7.2	นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบการใช้ห้องสมุด	3.48	0.78	ปานกลาง
SDP35_7.3	นักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติและทำพิธีหน้าเสาธงทันเวลา	3.56	0.80	มาก
SDP36_7.4	นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน	3.41	0.86	ปานกลาง
SDP37_7.5	นักเรียนเข้าแถวเพื่อซื้อของ	3.43	0.83	ปานกลาง
SDP38_7.6	นักเรียนไม่ขีดเขียนฝาผนังอาคารเรียน ห้องน้ำ บนโต๊ะ เก้าอี้ หรือที่อื่นๆในโรงเรียน	3.54	0.82	มาก
SDP39_7.7	นักเรียนไม่ทำลายสาธารณสมบัติของโรงเรียน	3.47	0.81	ปานกลาง
SDP40_7.8	นักเรียนไม่พกอาวุธหรือของมีคมอื่นๆไว้เพื่อทำร้ายผู้อื่น	3.51	0.76	มาก
SDP41_7.9	นักเรียนไว้ผมถูกต้องตามระเบียบ	3.57	0.83	มาก
SDP42_7.10	นักเรียนไม่สวมเครื่องประดับมาโรงเรียน	3.61	0.80	มาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ชื่อตัวแปร	คำอธิบายตัวแปร	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S	ระดับ
SDP18_4.1	นักเรียนกล้าตัดสินใจในการทำงาน	3.53	0.80	มาก
SDP19_4.2	เมื่อนักเรียนตั้งใจทำอะไรแล้วนักเรียนจะไม่ลังเลหรือเปลี่ยนใจง่ายๆ	3.44	0.83	ปานกลาง
SDP20_4.3	นักเรียนมั่นใจในการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุม	3.69	0.80	มาก
SDP21_4.4	เมื่อครูให้ออกไปเล่าเรื่องใดๆหน้าห้องเรียน นักเรียนกล้าออกไปโดยไม่ชักช้า	3.45	0.87	ปานกลาง
SDP22_4.5	นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล	3.58	0.80	มาก
SDP23_4.6	นักเรียนมั่นใจในการตัดสินใจในเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสม	3.47	0.82	ปานกลาง
SDP 9_2.5	แม้งานที่จะทำให้มีความยากลำบากแต่นักเรียนยังตั้งใจทำงานสำเร็จ	3.42	0.88	ปานกลาง
สรุป		3.51	0.65	มาก

จากตารางที่ 4.18 องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.65 แสดงว่านักเรียนมีการปฏิบัติตนด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ในระดับ “มาก” โดยตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ SDP20_4.3 นักเรียนมั่นใจในการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุม ($\bar{X} = 3.69$, $S = 0.80$) รองลงมาคือ SDP22_4.5 นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล ($\bar{X} = 3.58$, $S = 0.80$) ส่วนตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ SDP36_7.4 นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.41$, $S = 0.86$)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการวิเคราะห์องค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร โดยได้ดำเนินการศึกษาตามประเด็นต่างๆดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิจัย
- 5.2 อภิปรายผล
- 5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

5.1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.1.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 37 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,730 คน จำแนกเป็น 3 ขนาดของกลุ่มโรงเรียน ดังนี้ โรงเรียนขนาดใหญ่ 5 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 719 คน โรงเรียนขนาดกลาง 7 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 415 คน และโรงเรียนขนาดเล็ก 25 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 596 คน ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 ราย ตามเกณฑ์การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Comrey and Lee (1992) ได้เสนอว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 ราย เป็นขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบอยู่ในระดับ ดีมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามการปฏิบัติคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง โดยมุ่งสอบถามเกี่ยวกับองค์ประกอบของคุณลักษณะความมีวินัยในตนเอง จำนวน 7 ด้าน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อยและน้อยที่สุด จำนวน 44 ข้อคำถาม ตรวจสอบคุณภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.60 - 1.00 จากนั้นนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach มีค่าเท่ากับ 0.93

5.1.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

(1) ผู้วิจัยทำบันทึกขอให้งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

(2) ประสานงานกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อบริการการเก็บรวบรวมข้อมูล

(3) นำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ตามวันและเวลาที่นัดหมาย

(4) เก็บรวบรวมข้อมูลตามวันเวลาที่นัดหมาย

5.1.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

(1) ตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติความถี่และร้อยละ

(2) วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

(2.1) ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่มีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบโดยใช้สถิติ Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO)

(2.2) ตรวจสอบพิจารณาค่าความแปรปรวนตัวแปรแต่ละตัวโดยพิจารณาค่าความร่วมกันของตัวแปร (Communality : h^2) ซึ่งไม่ควรต่ำกว่า 0.50 และหากมีค่าต่ำกว่า 0.50 ควรตัดตัวแปรนั้นออกไปจากการวิเคราะห์องค์ประกอบ

(2.3) สกัดองค์ประกอบ (Factor Extraction) ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Component Analysis) และหมุนแกนองค์ประกอบแบบตั้งฉาก (Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวนริแมกซ์ (Varimax Rotation)

(3) พิจารณาองค์ประกอบ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดจำนวนองค์ประกอบ

(4) วิเคราะห์ระดับการปฏิบัติองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.3 ผลการวิจัย

ผลการศึกษารวบรวมองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ(EFA) ของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง 2) ความซื่อสัตย์ 3) ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ 4) ความอดทน และ 5) ความตั้งใจ ซึ่งทุกองค์ประกอบสามารถรวมกันอธิบายองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครได้ร้อยละ 67.05

2. ผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติตามองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครมีการปฏิบัติตามองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเองทุกองค์ประกอบอยู่ในระดับ “มาก” โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ องค์ประกอบด้านความอดทน ($\bar{X}=3.76$, $S=0.71$) รองลงมาคือ องค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์ ($\bar{X}=3.71$, $S=0.66$) องค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ ($\bar{X}=3.65$, $S=0.62$) องค์ประกอบด้านความตั้งใจ ($\bar{X}=3.54$, $S=0.71$) ตามลำดับและองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{X}=3.51$, $S=0.65$)

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 อภิปรายผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร พบว่าองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร สามารถอธิบายด้วยองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้ดังนี้ 1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง 2. ความซื่อสัตย์ 3. ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ 4. ความอดทน 5. ความตั้งใจ ซึ่งทุกองค์ประกอบสามารถรวมกันอธิบายองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานครได้ ร้อยละ 67.05

การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยของอภิปรายผลตามลำดับของค่าน้ำหนักองค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 เป็นการรวมกันของความมีวินัยในตนเองด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สำราญ สุขเกษม (2547:88) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาวินัยนักเรียน โรงเรียนโนนสุวรรณพิทยาคม อำเภอโนนสุวรรณ จังหวัดบุรีรัมย์พบว่า วินัยที่ต้องปลูกฝังให้ผู้เรียน ต้องประกอบด้วย การรู้จักปฏิบัติตามระเบียบของสังคม การแต่งกายที่ถูกต้องและรู้จักหน้าที่ของตนเอง เพื่อให้นักเรียนสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนได้อย่างมีความสุข และสามารถดำเนินกิจกรรมในแต่ละวันได้อย่างเต็มใจ การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมจะทำให้นักเรียนเกิดการยอมรับจากสมาชิกในสังคมทำให้นักเรียนเกิดความนับถือในตนเองและกลายมาเป็นความเชื่อมั่นในตนเอง สอดคล้องสัญญา มีชัย (2549:101) ได้ให้ความหมายความเชื่อมั่นในตนเองว่าเป็นการแสดงออกของบุคคล ในลักษณะของการตัดสินใจในสิ่งที่ตนเองเห็นว่าถูก กล้าแสดงออกในการคิด การพูด การกระทำ การออกความเห็นในการทำงานนั้นๆ ด้วยความมั่นใจ อดอาจผິงผาย ไม่มีความลังเล หรือหวั่นวิตกในความสามารถของตน ซึ่งจัดว่าเป็นคุณลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะทำให้ผู้มีความสมบัติด้านนี้ก้าวไปสู่ความสำเร็จได้ตามเป้าหมาย จะเห็นว่า คุณลักษณะด้านความเชื่อมั่นในตนเอง มีลักษณะของการแสดงออกอยู่บนพื้นฐานของความรู้ความสามารถอันเป็นศักยภาพของตน ทำให้รู้สึกว่สิ่งที่ตนทำ พูด คิด เป็นสิ่งที่ถูกต้อง จึงทำให้ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นของนักเรียน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง และในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในช่วงวัยที่สามารถเข้าใจแ่งคิดท้คนะของคนอื่น สามารถรวมเอาเหตุผล ความสงสารความเห็นใจเข้าด้วยกัน เข้าใจเหตุผลของความถูกผิด อายุ 11-13 ปี สามารถใช้เหตุผล ตัดสินปัญหาแยกแยะข้อมูลชนิดต่าง ๆ ได้ ยุวดี พงษ์สาระนนทกุล(2553: 250) พัฒนาการระยะนี้จะมีผลต่อระยะวัยรุ่น โดยทั่วไปเด็กวัยรุ่นมักต้องการได้รับการยอมรับจากผู้อื่น ชอบทำกิจกรรมต่างๆ สูงกว่าความสามารถตามการรับรู้ของตนเอง เป็นการทดลอง และเรียนรู้ศักยภาพของตนเอง ในขณะที่ความกลัวความผิดพลาดหรือความล้มเหลวที่เกิดขึ้น ก็เป็นแรงผลักดันให้เขาพยายามทำกิจกรรมนั้นๆ ให้สำเร็จ เด็กวัยรุ่นจะพยายามเอาชนะ เพื่อความสำเร็จซึ่งเป็นแนวทางไปสู่ความเชื่อมั่นในตัวเองเมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ กล่าวได้ว่าเด็กวัยรุ่นมีพลังอย่างเพียงพอพร้อมที่จะปรับตัวเพื่อความสำเร็จในการทำงาน มีความขยันขันแข็ง พยายามคิดทำ คิดผลิตสิ่งต่างๆ ให้เหมือนผู้ใหญ่ด้วยการทุ่มเททั้งกำลังกายและกำลังใจ การได้รับความชมเชย เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดกำลังใจ และมีความมานะพยายามมากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามเด็กไม่ได้รับความสนใจ หรือผู้ใหญ่แสดงออกว่สิ่งที่เขาทำเป็นเรื่องน่ารำคาญ เขาก็จะรู้สึกต่ำต้อย

องค์ประกอบที่ 2 ความซื่อสัตย์ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความซื่อตรงทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อความผิด ซึ่งสอดคล้องกับ ชูชีพ อรุณเหลือง (2553:112) ได้กล่าวว่าความซื่อสัตย์นั้นเป็นคุณลักษณะที่เกิดขึ้นในใจของบุคคล และสามารถสังเกตเห็นได้ทางกาย และวาจา เป็นความซื่อตรงทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำในสิ่งที่ผิด ซึ่งเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สังคมไทยต้องการและคาดหวังให้สถานศึกษาช่วยปลูกฝังให้เกิดขึ้นในเด็กตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ เช่น การไม่ขโมยทรัพย์สินของผู้อื่นไม่ลอกการบ้านและทุจริต ในการทำข้อสอบ มีความละเอียดใจ เมื่อทำกระทำความผิด พูดจริงทำจริง และรักษาคำมั่น สัญญาที่ให้ไว้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์ ไม่ควรก๊อปปี้ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากความหมายและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ความซื่อสัตย์ มีลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการกระทำที่ซื่อตรง ทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำความผิดซึ่งผู้ที่มีความซื่อสัตย์จะเป็นผู้ที่รับรู้และยอมรับในส่วนที่ยังบกพร่องและต้องได้รับการพัฒนาของตนเองและมีการเฝ้าหาความเจริญก้าวหน้าและปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ จึงทำให้เกิดพฤติกรรมความมีวินัยเอง สอดคล้องกับสัญญา มีชัย(2549:63) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี ซึ่งพบว่าความซื่อสัตย์เป็นองค์ประกอบของความมีวินัยในตนเอง

องค์ประกอบที่ 3 ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ คือพฤติกรรมที่แสดงถึงความเอาใจใส่ที่จะทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดเวลา ตลอดจนติดตามผลงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และยอมรับในสิ่งที่ตนกระทำลงไป ทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสียและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการชักจูงหรือโน้มน้าวจิตใจและทำให้บุคคลอื่นเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน จนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ อีกทั้งมีความเสียสละ ไม่ลำเอียง ไม่มุ่งทำลายผู้อื่น ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และไตร่ตรองก่อนตัดสินใจด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ สอดคล้องกับอมรรรัตน์ พันธ์สนาซี(2557:95) ได้ศึกษา เรื่อง วินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดระนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 14 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำเป็นลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีวินัยในตนเอง โดยวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดระนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 14 ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยสองลำดับแรก คือ ความเป็นผู้นำและความรับผิดชอบ สอดคล้องกับสุจิตรา ธนะสูตร(2552:124) ได้ศึกษาความมีวินัยในตนเองว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองเลย จังหวัดเลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่มีวินัยในตนเองสูง จะมีความรับผิดชอบในการเรียนสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะรู้จักควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้แสดงออกอย่างเหมาะสม โดยความสมัครใจ นอกจากนี้ ฤชฎา เนตรจิต(2550) ได้ศึกษาคุณลักษณะความเป็นผู้นำและแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะความผู้นำของนักศึกษาในโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการภายนอกมหาวิทยาลัย ศูนย์วิทยาลัยเทคนิคลำพูน สรุปผลการศึกษาค้นคว้าคุณลักษณะลักษณะความเป็นผู้นำของนักศึกษา พบว่า ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้นำ

องค์ประกอบที่ 4 ความอดทน เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงจิตใจที่เข้มแข็ง สามารถบังคับตนเองและทนต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จไปได้ไม่ว่าจะถูกกระทบกระทั่งด้วยสิ่งที่ไม่พอใจหรือไม่พอใจโดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคใด ๆ แม้จะเกิดเกิดความเหนื่อยอ่อนและเกียจคร้าน หรืองานนั้นจะยุ่งยากเพียงใดก็จะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากซึ่งสอดคล้องกับ เกษราภรณ์ จันทร์ย้อย(2552:105) ที่กล่าวว่า ความอดทนเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนได้ดี ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า ความอดทน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การที่บุคคลจะทำงานสำเร็จลุล่วงไปได้ต้องอาศัยการฝึกฝนความเพียรพยายามและที่สำคัญต้องมีความอดทนในสิ่งที่ตนเองรับผิดชอบเพื่องานนั้นจะได้สำเร็จลุล่วง และคนเราจะมีระเบียบวินัยได้ต้องอาศัยความอดทนในตนเองจึงจะนำไปสู่ความเป็นพลเมืองที่ดี ดังนั้นความอดทนจึง

เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้บุคคลเกิดวินัยขึ้น เช่น การเข้าแถวซื้ออาหาร อดทนในการทำงานต่างๆ อดทนและทำตามกฎหมายบ้านเมือง จากการศึกษาความอดทนกับวินัยในตนเองจึงมีส่วนสัมพันธ์กันซึ่งสอดคล้องกับ วรกมล นาซอน (2554:118) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความอดทนเป็นลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีวินัยในตนเอง

องค์ประกอบที่ 5 ความตั้งใจ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงมุ่งมั่นและความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างจริงจัง ด้วยความความสนใจ และเต็มใจอย่างสม่ำเสมอ มีการวางแผนล่วงหน้า ก่อนลงมือทำ เพื่อให้งานนั้นบรรลุตามจุดมุ่งหมายซึ่งสอดคล้องกับ ศักดา เชาว์สุก (2556:100) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น โดยด้านความตั้งใจจริง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น มีความคิดเห็นต่อการมีวินัยในตนเอง ด้านความตั้งใจจริง โดยภาพรวม อยู่ในระดับค่อนข้างสูง นอกจากนี้ กุณภัทสรณ์ พิทักษ์ศักดิ์ชัย (2553:125) ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความความตั้งใจจริงเป็นลักษณะของพฤติกรรมอย่างหนึ่งของผู้ที่มีวินัยในตนเอง

5.2.2 อภิปรายผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติด้วยการหาค่าเฉลี่ย พบว่า องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานศึกษา กรุงเทพมหานครทั้ง 5 องค์ประกอบมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทุกองค์ประกอบ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.51 – 3.76 สามารถอภิปรายโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความอดทน มีระดับการปฏิบัติสูงเป็นลำดับที่ 1 ขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 แสดงว่านักเรียนมีการปฏิบัติด้านความอดทนอยู่ในระดับ “มาก” ซึ่งการที่บุคคลจะทำงานสำเร็จลุ่งไปได้ต้องอาศัยการฝึกฝนความเพียรพยายามและที่สำคัญต้องมีความอดทนสิ่งที่ตนเองรับผิดชอบเพื่อทำงานสิ่งนั้นจะได้สำเร็จลุ่ง การฝึกความอดทนมีหลายอย่าง เช่น อดทนต่อความยากลำบาก อดทนต่อความทุกข์ อดทนต่อความเจ็บใจ อดทนต่ออำนาจกิเลส ฯลฯ และคนเราจะมีระเบียบวินัยได้ต้องอาศัยความอดทนในตนเองจึงจะนำไปสู่ความเป็นพลเมืองที่ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของสมสุดา ผู้พัฒนาและศศิฉาย ธนะมัย(2547:3-10) ศึกษาเรื่อง แหล่งที่มาของความอดทน ผลการศึกษาปรากฏว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่าง 1,141 คน จาก 2,023 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 56.6 ยอมรับว่า การที่ตนเองมีความอดทนนั้น เนื่องมาจากได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระภิกษุที่อบรมสั่งสอนให้ตนเองเข้าวัดบวชบวช ฟังธรรม รักษาศีลและเจริญสมาธิภาวนา 469 คน จาก 2,023 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 ระบุว่าตนเองมีความอดทนเพราะได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดา – มารดา มีส่วนน้อย คือ 182 คน จาก 2,023 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 9.0 ซึ่งจากปัจจัยนี้จึงทำให้ระดับการปฏิบัติขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองด้านความอดทนเมื่อเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยจึงอยู่ที่ลำดับแรก

2. องค์ประกอบด้านความซื่อสัตย์ มีระดับการปฏิบัติสูงเป็นลำดับที่ 2 ขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.66 พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบหรือแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สอบ ($\bar{X} = 3.64$, $S = 0.82$) อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนภรณ์ สมบัติตรา (2552:56) ได้ศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง พบว่า ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณารายด้าน โดยเรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้แก่ ด้านความเป็นผู้นำ ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ ความตั้งใจ ความอดทน และความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งความซื่อสัตย์นั้นเป็นคุณลักษณะที่เกิดขึ้นในใจของบุคคล และสามารถสังเกตเห็นได้ทางกาย และวาจา เป็นความซื่อตรงทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำในสิ่งที่ผิด ซึ่งเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สังคมไทยต้องการและคาดหวังให้สถานศึกษาช่วยปลูกฝังให้เกิดขึ้นในเด็กตั้งแต่เยาว์วัยซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ เช่น การไม่ขโมยทรัพย์สินของผู้อื่น ไม่ลอกการบ้านและทุจริตในการทำข้อสอบ มีความละเอียดใจเมื่อกระทำความผิด พูดจริงทำจริง และรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับผู้อื่น ศักดา เชาว์สกุ (2556: 7) กล่าวว่าความซื่อสัตย์ หมายถึง ความซื่อตรงทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อความผิดจากความหมายและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าความซื่อสัตย์ มีลักษณะของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการกระทำที่ซื่อตรง ทางกาย วาจา และใจต่อตนเองและผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการทำความผิดซึ่งผู้ที่มีความซื่อสัตย์ จะเป็นผู้ที่รับรู้และยอมรับในส่วนที่ยังบกพร่องและต้องได้รับการพัฒนาของตนเองและมีการเฝ้าหาความเจริญก้าวหน้า และปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ จึงทำให้พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง สอดคล้องกับวรกมล นาซอน (2554:60) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง ผลการศึกษาพบว่า ความมีวินัยในตนเองด้านความซื่อสัตย์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.17$) และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า พฤติกรรมความซื่อสัตย์อยู่ในระดับมากทุกข้อ

3. องค์ประกอบด้านความรับผิดชอบและความเป็นผู้นำ มีระดับการปฏิบัติสูงเป็นลำดับที่ 3 ขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ นักเรียนสามารถทำงานตามที่ครูสั่งด้วยความเอาใจใส่ ($\bar{X} = 3.48$, $S = 0.80$) อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยนัฐพล นพแก้ว (2550:49) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนคลองใหญ่ วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต ผลการวิจัยเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต ด้านความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ และความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 อาจเป็นเพราะว่า การมีวินัยในตนเองสูงย่อมมีลักษณะ ความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำ และความซื่อสัตย์ และสามารถปรับตัวเข้ากับระเบียบสังคมได้ดี

4. องค์ประกอบด้านความตั้งใจ มีระดับการปฏิบัติสูงเป็นลำดับที่ 4 ขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 พฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ นักเรียนสนใจที่จะทำสิ่งใดนักเรียนจะพยายามหาหนทางทำให้บรรลุผลสำเร็จ ($\bar{X} = 3.42$, $S = 0.96$) อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งครูต้องคิดวิธีสอนและวิธีส่งเสริมเพื่อให้นักเรียนเกิดความพยายาม สอดคล้องกับพิเชษฐ ศิริตันตีวัฒน์(2553:91) ผลการวิจัยพบว่าการใช้การตุนเป็นสื่อเพื่อส่งเสริมความพยายามของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่า นักเรียนที่ผ่านการวิจัยนั้นส่วนใหญ่มีความพยายามในการเรียนเพิ่มมากขึ้น มีความพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมายเพิ่มมากขึ้น มีทักษะในการแก้ปัญหาเพิ่มสูงขึ้นกว่าเดิม นักเรียนเห็นถึงตัวแบบและความเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พยายามในตัวละครที่ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและแก้ปัญหาได้ดี สอดคล้องกับศักดิ์ดา เชาว์สกุ(2556: 89) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านความตั้งใจจริงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครขอนแก่นสูงที่สุด เป็นเพราะความตั้งใจจริง เป็นคุณลักษณะที่ทำให้เกิดความเพียรพยายาม เพื่อให้เกิดความสำเร็จของกิจกรรมต่างๆ ที่กำลังกระทำ ซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะต่างๆ เช่น มีความตั้งใจในการปฏิบัติงานหรือในการเรียน ไม่เกียจคร้านและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอรู้จักแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนอยู่ตลอดเวลา ทำงานด้วยความละเอียดรอบคอบทั้งในเวลาพักหรือนอกเวลาเรียน มีการบันทึกความรู้วิเคราะห์ และสรุปเป็นองค์ความรู้ และไม่พูดคุยกันในระหว่างเรียน ผู้ที่มีความตั้งใจจริง จะมีความเข้มแข็ง มั่นคง ไม่เกียจคร้าน ขยันหมั่นเพียรเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ จึงส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

5. องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเองมีระดับการปฏิบัติสูงเป็นลำดับที่ 5 ขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.65 ซึ่งในองค์ประกอบนี้ตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือนักเรียนแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน ($\bar{X}=3.41$, $S=0.86$) อยู่ในระดับ ปานกลาง แสดงให้เห็นว่านักเรียนยังมีการปฏิบัติผิดระเบียบวินัยของโรงเรียนอยู่ สอดคล้องกับงานวิจัยของพาชื่น โพธิสาร (2555:บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการประพฤติผิดระเบียบวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกาย นักเรียนผู้หญิงมีการแต่งกายผิดระเบียบวินัยมากกว่านักเรียนผู้ชาย นักเรียนผู้หญิงจะปล่อยชายเสื้อออกนอกกระโปรง 2) ข้อเสนอแนะที่สำคัญด้านการแต่งกาย ได้แก่ ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมในการดูแลเรื่องการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ ทั้งนี้อาจเพราะในสภาพสังคมปัจจุบันและค่านิยมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทางด้านวัตถุ การประพฤติปฏิบัติตนที่แสดงถึงการเลียนแบบแฟชั่น การปรับตัวไม่ทันเทคโนโลยีใหม่ๆ สื่อเทคโนโลยีกลายเป็นปัจจัยที่สำคัญสำหรับชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของแพทย์หญิงพรรณพิมล วิบุลากร ผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล กล่าวว่า ปัจจุบันปัญหาของสื่อคือขาดกระบวนการคิดวิเคราะห์ แยกแยะ จึงทำให้เกิดความสับสนในการประพฤติตนให้อยู่ในระเบียบวินัย จึงก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมา

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจของความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร ได้ องค์ประกอบที่สามารถร่วมกันอธิบายความมีวินัยในตนเองของนักเรียนได้ ดังนั้นจึงเหมาะสมที่สถานศึกษาสามารถนำองค์ประกอบนี้ ไปใช้วางแผนการจัดการเรียนการสอนหรือวางแผนการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

5.3.1.2 จากผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นประโยชน์ในการศึกษาไม่ควรนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่ในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีการนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ที่นำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต จะมีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิบัตรและลิขสิทธิ์ และต้องรับผิดชอบต่อเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พบว่า องค์ประกอบด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมและความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสำคัญมากที่สุดเนื่องจากมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงที่สุด แต่ผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับต่ำกว่าองค์ประกอบด้านอื่น ดังนั้น โรงเรียนที่อยู่ในสำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร จึงควรรหาแนวทางเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติในด้านนี้ เช่น ส่งเสริมการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนมีความมั่นใจและเห็นความสำคัญของการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 การวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษาเกี่ยวกับโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) และโรงเรียนสังกัดเอกชน เพื่อศึกษาความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลการวัดความมีวินัยในตนเอง

5.3.2.2 การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยเชิงสาเหตุขององค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. 2551. **แนวทางการวัดประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**

พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ.

กรมวิชาการ. 2523. **แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา

กรมวิชาการ. 2541. **คำบรรยายเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม**
ที่เน้นความมีวินัยและความเป็นประชาธิปไตย. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

กรมพลศึกษา. **คู่มือครูพลานามัย 5-6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.** กรุงเทพฯ : องค์การค้ำครุสภา, 2536.

กรรมนาภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์. 2541. “การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและราย
กลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา
แนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กรรณิศา สีลีพันธ์. 2543. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีระเบียบวินัยในตนเอง
ศึกษาเฉพาะกรณี : นักเรียนประจำของโรงเรียนมหิตลวิทยานุสรณ์.”

สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล,

กฤตรินทร์ นิมทองคำ. 2542. “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต
สาขาการบริหารศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กฤษจา ดอนทอง. 2549. “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับวินัยของนักเรียนนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคนครปฐม.”
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กฤษสุภา คำประภา. 2546. “การศึกษาเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองระหว่างการอบรมเลี้ยงดู
แบบประชาธิปไตย แบบปล่อยปละละเลย และแบบเข้มงวดกวดขัน ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3.” ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

กัญระญา รุ่งเรือง. 2545. “ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มแบบหลากหลายต่อความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา.
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น,

กัณฑ์ฤทัย คลังพหล. 2546. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับอัตมโนทัศน์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนนทบุรี.”
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กัลยา สุรีย์. 2546. “การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและ
การแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. **การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสาร จำกัด.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. 2551. **การวิเคราะห์ข้อมูลหลายตัวแปร**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: บริษัทธรรมสาร จำกัด.
- กิติ ตย์คานนท์. 2530. **เทคนิคการสร้างภาวะผู้นำ**. กรุงเทพฯ: เซซฐ์การพิมพ์.
- กิติพันธ์ รุจิรกุล. 2529. **พฤติกรรมผู้นำทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กิติมา ปรีดีลภ. 2532. **การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: อักษรพิพัฒน์
- กุลชา ศิรเฉลิมพงศ์. 2544. “แนวทางการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2542. **การเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน 3-5 ขวบ**. กรุงเทพฯ : โชติสุขการพิมพ์.
- กุลภัสสรณ์ พิทักษ์ศักดิ์ดาชัย. 2553. “การศึกษาปัญหาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เกษมศักดิ์ ผลดีลก. 2547. “การพัฒนาการดำเนินงานงานกิจกรรมส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านวังตลาดสมบูรณ์ อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชนิษฐา ทองสุข. 2558. “การพัฒนาตัวบ่งชี้จริยธรรมความมีวินัยในตนเอง สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.” ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ขวัญจิรา อนันต์. 2546. “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- คุณิกร ศรีประดู่. 2554. “การวิเคราะห์องค์ประกอบสมรรถนะการสัมภาษณ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาโดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงพฤติกรรม.” ครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จงจิต วงษ์สุวรรณ. 2556. “การวิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการความรู้ของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์.” ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- จุฑามณี นิลผาย. 2550. “การวิเคราะห์องค์ประกอบความรับผิดชอบต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยการศึกษา . บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- จิตรกร กำเนิดเหมาะ. 2549. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ จังหวัดระยอง.” การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จินตนา ชาญเขียว. 2545. “การศึกษาสภาพการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร.
- ใจทิพย์ พวงทอง. 2540. “การศึกษาความสอดคล้องระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับการเลี้ยงดูตามการรับรู้ของบุตรวัยรุ่น.” การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ฉัตรชัย สนธิรัตน์. 2551. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเอง.” บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์. 2548. **การวิเคราะห์องค์ประกอบ**. [Online]. Available: www.watpon.com/
- ชาติรี หอมตา. 2548. “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแห่งปัจจัยที่มีผลต่อความมุ่งมั่นในการเลือกเรียนต่อสายสามัญ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสกลนคร”. การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชูชีพ อรุณเหลือง. 2553. “การศึกษาความมีวินัยในตนเองและสังคมของนักเรียน-นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคระยอง.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เชาว์ มณีวงศ์. 2533. **การบริหารกิจการนักเรียน**. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.
- โชติ จินตแสวง. 2542. **38 มงคล**. กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- ณัฐพร สตาภรณ์. 2540. “การศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนทหารและพลเรือน.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก. 2555. “ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2524. “จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา,” **พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม. 2524. **จริยธรรมของเยาวชนไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และคณะ. 2528. **ปัจจัยทางจิตวิทยานิเวศน์ที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของมารดาไทย**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดวงเดือน พันธมนาวิน. 2538. **ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล**. กรุงเทพฯ : เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่ขึ้นต้นการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงพร เกตุชรา. 2549. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคมกับการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนประถมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์.”
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เดโช สวานานนท์. 2516. **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ทวี บุญยเกตุ. 2525. **พ่อสอนลูก**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เพื่อนนคร.
- ทัศนิตา ระเบียบดี. 2529. “ผลการใช้เทคนิคแม่แบบโดยใช้สไลด์การ์ตูนเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย กรุงเทพมหานคร.”
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย. 2548. “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.”
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพย์ภา เชษฐชูชาวลิต. 2541. **จิตวิทยาพัฒนาการสำหรับพยาบาล**. สงขลา :
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คณะพยาบาลศาสตร์
- ทิวาวรรณ แสงพันธ์. 2542. “การส่งเสริมระเบียบวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูสังคมศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น”.
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ทองคำ เกษจันทร์. 2546. “จริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดบุรีรัมย์.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา,
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เทิดหญิง ณ พัทลุง. 2542. “ศึกษาความคิดเห็นของครูอาจารย์ต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา”. การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ธนเทพ เนื่องศรี. “การวิจัยในชั้นเรียน การปลูกฝังความรับผิดชอบในการส่งงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/10 โรงเรียนมัธยมวัดหนองจอก กรุงเทพมหานคร ที่เรียนวิชา ส 33101 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ประจำปีภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552.ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏราชภัฏจันทรเกษม.
- ธัญญารัตน์ โปธิสาร. 2548. “ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดอุบลราชธานี.” ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา.
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ธำรง อุดมไพจิตรกุล. 2544. **เศรษฐศาสตร์พอเพียง**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพวิชาการ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- จิตติมา จักรเพชร. 2544. “ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหร่าแสนแสบ กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรนุช สุนทร. 2549. “คู่มือการพัฒนาความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีระภาภรณ์ ดงอนนท์. 2552. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2.” คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
- นงนุช โรจนเลิศ. 2533. “การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2551. **วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ.** กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.
- นวรรตน์ ประทุมตา. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นฤดี สมสิทธิ์ปรีชา. 2553. “พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.” สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- นวลศิริ เปาโลहितย์. 2540. “จะสร้างวินัยให้เด็กยอมรับอย่างไร.” **วารสารแนะแนว.** 31(167): 31-34.
- นัฐพล นพแก้ว. 2550. “การมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนคลองใหญ่วิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่ตราด.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นิดดา หงษ์วิวัฒน์. 2543. **วินัยรากฐานการพัฒนาเด็ก.** พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : แสงแดด.
- นุชศรา ถิตย์ประเสริฐ. 2546. “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวัดผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เนตรชนก พุ่มพวง. 2546. “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2553. **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเดือน บั่นแสง. 2535. “ผลการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- บุษกร คำคง. 2544. “ปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดสงขลา.” การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ปัญญาวดี ชมสุวรรณ. 2552. “การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีเขต 2.” การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประณีต ศรีนุกูล. 2539. “ปัญหาด้านวินัยและสภาพแวดล้อมของนักเรียนอาชีวศึกษา ในจังหวัดขอนแก่น.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประภาศรี สีอำไพ. 2550. **พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประยูรภรณ์ บุ่งทอง. 2555. “การสร้างแบบวัดความมีวินัยในตนเองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวัดผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยวรรณ กลิ่นจันทร์. 2552. “ผลของการพัฒนาความมีวินัยในตนเองทางการเรียนด้วยรูปแบบบูรณาการตามหลักไตรสิกขา ที่มีต่อการพัฒนาคุณลักษณะผู้เรียนอันพึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลเมืองท่าโขลง 1 จังหวัดปทุมธานี.” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542. **จิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- พนัส หันนาคินทร์. 2542. **หลักการบริหารโรงเรียน.** กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- พรรณทิพย์ ศิริวิบุตย์. 2534. **จิตวิทยาครอบครัว.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณี ลีกิจวัฒน์. 2553. **วิธีวิจัยทางการศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: มินเซอร์วิสซัพพลาย
- พรสิริ มั่นคง. 2549. “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีกรุงเทพ เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตโต). 2543. **ทศวรรษธรรมทัศน์พระธรรมปิฎก.** กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภา.
- พระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตโต). 2549. **วิธีสร้างวินัยในตนเอง.** สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2557, จากพระมหาเสรี ยีพระบาง. 2547. “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัดสระเกศ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พะยอม อิงคตานุวัฒน์. 2525. **ศัพท์จิตเวช.** กรุงเทพฯ : ไทศาลศิลป์การพิมพ์.
- พาชื่น โปธิสาร. 2555. “การศึกษาการประพุดิผิกระเปียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษา ในเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 2.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรังสิต.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- พิเชษฐ ศิริตันดีวัฒน์. 2553. “การใช้การ์ตูนญี่ปุ่นเป็นสื่อเพื่อเสริมสร้างความพยายามของ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านทุ่งหลวง จังหวัดเชียงใหม่.” ศึกษามหาบัณฑิต สาขาการ จิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิทักษ์ วงแหวน. 2546. “การศึกษาพระคัมภีร์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดศรีสะเกษ.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติ ทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิภพ วังเงิน. 2545. **จริยธรรมวิชาชีพ**. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์
- พิศมัย ทินเต. 2545. “การใช้กิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย 2 จังหวัดขอนแก่น.” ศึกษามหาบัณฑิต สาขาการแนะแนวและให้คำปรึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย. 2549. **หลักการและการใช้สถิติการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัว สำหรับการ วิจัยทางการแพทย์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. สงขลา: ชานเมืองการพิมพ์.
- ภิญโญ สาร. 2523. **หลักการบริหารการศึกษา**. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- มะลิวัลย์ พร้อมจิตร. 2547. “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษา โรงเรียนพาณิชย์การสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มันจนา จงกล. 2547. “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความสามารถ ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มาลินี จุฑะรพ. 2537. **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ : อักษรพิพัฒน์.
- มาลี นิสสัยสุข. 2529. **รายงานผลการวิจัยสภาพแวดล้อมห้องเรียน : ระยะที่ 1**. กรุงเทพฯ : กรมการฝึกหัดครู,
- มาลี อนุสนธิ์. 2552. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่กับความมีวินัยในตนเองของ นักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนบ้านพุดม จังหวัดเพชรบุรี.” คหกรรมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาพัฒนาครอบครัวและสังคม. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ยุทธ ไกยวรรณ. 2555. **หลักสถิติวิจัยและการใช้โปรแกรม SPSS**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวเรศ สุมณ. 2542. “การเปรียบเทียบผลการเสริมแรงแบบ ดี อาร์ เอช กับการควบคุมตนเองที่มี ต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับปี พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ : นานมี พับลิเคชันส์.

- ริณรพี เจริญทรัพย์ยานนท์. 2545. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความเชื่อมั่นในตนเองและความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีการวิเคราะห์แบบสหสัมพันธ์คาโนนิคอล.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เรขา ดุลยรัตน์. 2549. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การจัดกระบวนการกลุ่ม การจัดการเกี่ยวกับการสอน กับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- แรมสมร อยู่สถาพร. 2535. **การสร้างวินัยในตนเอง ในหนูน้อยน่ารัก.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตนาภรณ์ สมบัติตรา. 2552. “การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนอักษรบริหารธุรกิจ จังหวัดระยอง.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา,
- เรวัต ธิโสภา. 2547. “การพัฒนาการดำเนินงานปกครองนักเรียน ในการส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัย โรงเรียนอัครพิทยานุกูล อำเภอเมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 1.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฤาษุดา เนตรจิต. 2550. “คุณลักษณะความเป็นผู้นำของนักศึกษาโครงการจัดการศึกษา สำหรับบุคลากรประจำการภายนอกมหาวิทยาลัย ศูนย์วิทยาลัยเทคนิคลำพูน. ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
- ลักษณะเสด็จ ทองคำ. 2546. “จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และประทีป จินฉิ่ง. 2546. **การอบรมเลี้ยงดู: รูปแบบและผลที่เกิดกับลูกรัก, ในรวมบทความร่วมสร้างสรรค์เด็กและเยาวชน.** กรุงเทพฯ : ธนัชการพิมพ์.
- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. 2542. **การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองในการพัฒนาเด็ก.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ลำไย สีหามาตย์. 2546. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผู้ปกครองคนเดียว.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตมหาวิทาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรกมล นาซอน. 2554. “ความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.” ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- วรภรณ์ ทองสว่างแจ้ง. 2549. “การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของลักษณะมุ่งอนาคตและความมานะอดุสาหะในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.” วิทยาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- วารสารณัฏฐกิจ. 2533. **การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน.
- วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณีย์ อีระดากร. 2533. **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.
- วิวาห์วัน มูลสถาน. 2523. “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและความมีวินัยในตนเอง.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศักดิ์ดา เชาว์สุก. 2556. “ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น.” คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
- ศรีภววรรณ ไสโสภา. 2546. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศิริจินา ไยดี. 2554. “การพัฒนาแบบวัดความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนเทศบาลเมืองสวรรคโลก.” คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
- ศิริรัตน์ เหล่าวัฒนพงศ์. 2545. “การศึกษากรณีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาทางวินัย โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริวัฒน์ ลำพุกธา. 2545. “การเปรียบเทียบคุณธรรมและอัตมโนทัศน์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดหนองคาย ที่มีการอบรมเลี้ยงดูและระดับเขาวีปัญญาแตกต่างกัน.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิวพงศ์ ไชยพร. 2548. “การศึกษาวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาพาณิชยการ สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบัติ พรธิอัว. 2553. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบุรณ์ สิงห์คำป้อง. 2542. “ศึกษาปัญหาการส่งเสริมวินัยนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครูในโรงเรียนเอกชน สังกัดกองการศึกษามูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมพงศ์ เกษมสิน. 2526. **การบริหาร**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมพิศ แซ่เฮง. 2546. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่างอุตสาหกรรม โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2543. **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมหมาย วินทะไชย. 2553. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดร้อยเอ็ด.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สมสุดา ผู้พัฒนาและศศิฉาย ณะมัย. 2547. **ความอดทน: แหล่งที่มาและปัจจัย**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สรिया เหลาธรรม. 2546. “ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สวณา พรพัฒน์กุล. 2525. **อิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อการพัฒนาการทางด้านความคิดและการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กไทย**: รายงานการวิจัยฉบับที่ 3. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สัญญา มีชัย. 2549. “ความสัมพันธ์ระหว่างการมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำราญ สุขเกษม. 2547. **การพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนโนนสุวรรณพิทยาคม อำเภอโนนสุวรรณ จังหวัดบุรีรัมย์**. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. 2529. **ลักษณะหลากหลาย-วิถีหลาย บทคัดสรรทางวิชาการทดสอบ**. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.

สินีนานู สุทธิจินดา. 2543. “การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียน สาขาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาและการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .

สิริวุฒิ เครือวัลย์. 2554. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดกาฬสินธุ์.” ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์.

สิรินาถ ธงศิลา. 2557. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร.” ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

สุโขทัยธรรมิกราช. 2539. **เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย หน่วยที่9-15**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.

สุจิตรา ณะสูตร. 2552. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองเลย จังหวัดเลย.” ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนและเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอน ไม่สามารถนำออกจำหน่ายได้ หากมีข้อผิดพลาดประการใด ขออภัยและต้องอภัยถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สุชา จันท์เอม. 2544. **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. 2516. **หลักการศึกษจิตวิทยาการสอน**. กรุงเทพฯ : แพรววิทยา.
- สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม. 2521. **จิตวิทยาในห้องเรียน**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สุดฤทัย ศรีปรีชา. 2550. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาพร จันท์ศิระโยธิน. 2526. “ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาพร ธนะชานันท์. 2544. **รายงานการวิจัยฉบับที่ 66 ปัจจัยที่มีผลต่อวินัยในตนเองของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรพงษ์ ชูเดช. 2542. “ผลของการฝึกอบรมตามแนวทางไตรสิกขาที่มีต่อการพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. 2544. **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัก ไหวหากิจ. 2543. “เปรียบเทียบการรับรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นิทานคติธรรมและการเล่นเกมแบบร่วมมือ.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. **แผนพัฒนาและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)**. กรุงเทพฯ : สุตโรไฟศาล, 2555.
- แสงวัน ทองทิพย์. 2552. “การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนชุมชนบ้านอฮี อำเภอลำทะลุ จังหวัดเลย โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วม.” ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
- โสภาพร แก่นเพชร. 2530. “สัมพันธภาพระหว่างครูประจำชั้น-นักเรียนและความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อดิเทพ ศรีสุอารักษ์. 2545. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิจิตรวิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมรรัตน์ พนัสนาชี. 2557. “การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดระนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 14.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- อรรวรรณ พาณิชปฐมพงศ์. 2542. “ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวัดผลการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัญชลี สุดเสนห์. 2548. “การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคต และอันมโนทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างนักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบุคลิกภาพแตกต่างกัน.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อุทุมพร จามรมาน. 2532. **วิธีวิเคราะห์ตัวประกอบ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุไรวรรณ สวัสดิ์. 2551. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยาเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร.” การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เอมอร ดีมาก. 2540. “ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการแนะแนวและให้คำปรึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- Best and Kahn James V. (1993). *Research in Education*. 7 th ed. Boston : Allyn and Bacon.p. 246.
- Bloom, B. S. 1976. **Human Characteristic and School Learning**. New York : McGraw-Hill Book Company.
- Brophy I E and Good T L. 1974. **Teacher-student relationships : causes and consequences**. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Bull, Harry Clinton. 1998. High School Administrators Perceptions Of Their Comfort Levels with the Law of Safe Schools, Dissertation Abstracts **International**. 59(32) : 6999-A.
- Crow, Lester D. Crow, Alice. 1962. **Child development and adjustment**. 2nd ed. New York : The Macmillan.
- Dade, Clarence Edward. 1998. **A Description and Analysis of the Perception of student in the Gang Reaction Program in an Urban High school (Urban Education)**.
- English, Harace B. and Ava Champney English. 1958. A Comprehensive Dictionary of Psychology and Psychoanalytical Terms. Longman : Green and co.. Dissertation Abstracts **International**. 58(10) : 3820-A.
- Eysenck, J., Arnold, W., and Meili, R. 1972. **Encyclopedia of Psychology**. London : Search Press Limited
- Friesen, Ford and Cynthia Norine. 1997. Survey of Parental attitudes and Options Concerning Student Discipline in Saskatchewan Elementary Schools. Dissertation Abstracts **International**. 35(3) : 642-A.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Good, Carter V. 1959. **Dictionary of education**. New York : Mc Graw – Hill Book company, Inc.
- Halpin, Andrew. W. 1966. “Theory and Research in Administration. New York : Accmillan. Johnson, Constanes Ellen. 1997”. “Effect of Interdisciplinary Teams and Teacher Advisory Group on Middle School Discipline.” Dissertation Abstracts **International**. 57(7) : 2759-A.
- Hines, Eric Wayne. 1997. “**Building Condition and Student Achievement and Behavior (High School).**” Dissertation Abstracts **International**. 57(11) : 4610-A.
- Killion, Rockey Dee. 1997. “Methods and Resources Used by administrator in Indiana Secondary Schools for Handling student Discipline,” **Dissertation Abstracts International**. 57(11) : 4612-A.
- Kohlberg. 1964. **Development of moral character and moral ideology**. In : M.L. Hoffman & L.W. Hoffman, eds., Review of Child Development Research, Vol. I, pp. 381-431 , New York Russel Sage Foundation.
- Krejcie, Robert V. and Daryle, W. Morgan. 1970. “Determining Sample Size **for Research Activities,**” Educational and Psychological Measurement. 30 (3) : 608.
- Lee, Eddy. 1988. **The Asian financial crisis** : the challenge for social policy. Geneva : International Labour Office.
- Mussen, P.H., J. John. Conger and Jer Kagan. **Child Development and Personality**. 3rded. New York : Harper and Row, 1969.
- Martinson , T. 1991. **High school principle and student** : Negotiating deviant behavior through politeness : in paper presented at the annual meeting of the speech commutation association. 7th ed. Atlanta : Harper Brothers.
- McGregor. 1960. **The Human Side of Enterprise**. New York : McGraw-Hill.
- Prescott , Danial A. 1961. “**Report of Conference on Child Study**”, Education Bulletin. Faculty of Education, Chulalongorn University.
- Schrupp, Manfred S. 1993. “**A comparative study of Public and Private school seventh And Eighth – grade Teacher Perception of School. Dissertation**”, Ph.D. United States: Memphis State University.
- Sheviakov, G.V. and Fritz. 1955. **Discipline for Today’s Children and Youth**. Association for Suprision and Curriculum Development Washington DC.
- Stogdill, Ralph. M. 1974. **Handbook of Leadership**. New York : Mc millan.
- Vincent, Elizabeth Lee. **Human Psychological Development**. New York : The Ronald Press, 1961.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Weisfeld David. 1974. "Cognitive styles of discipline". **Dissertation abstracts international**. 35 : 1930 B.

Webster's New World Dictionary 1988. **Third Editioned**. New York : A Division of Simon & Schuster. Inc.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม เรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

โปรดพิจารณารายการความมีวินัยในตนเองแต่ละข้อ แล้วตัดสินใจว่าท่านปฏิบัติอยู่ในระดับใด โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับระดับการปฏิบัติของท่าน

ข้อ	รายการ	ระดับการปฏิบัติ				
		5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1	นักเรียนสามารถทำงานตามที่ครูสั่งด้วยความเอาใจใส่					
2	นักเรียนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของตนเอง					
3	นักเรียนติดตามการบ้านที่ส่งครูเพื่อแก้ไขและพร้อมที่ปรับปรุงข้อบกพร่องให้ถูกต้อง					
4	เมื่อถึงคาบเรียนนักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาครบถ้วนทุกครั้ง					
5	นักเรียนส่งงานที่ได้รับมอบหมายจากครูตรงตามเวลาที่กำหนด					
6	เมื่อต้องเดินทางไกลเข้าค่ายพักแรมลูกเสือ เนตรนารีนักเรียนจะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก					
7	นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ได้ เมื่อถูกเพื่อนตำหนิ					
8	นักเรียนสามารถบังคับตนเองให้อ่านหนังสือและทำงานส่งครูในวิชาที่ไม่ชอบ					
9	นักเรียนช่วยตนเองจนสุดความสามารถก่อนที่จะขอร้องผู้อื่น					
10	แม้งานที่ทำจะมีความยากลำบากแต่นักเรียนยังตั้งใจทำงานสำเร็จ					
11	แม้การบ้านจะยากนักเรียนก็ไม่ลอกเพื่อน					
12	เมื่อแม่ค้าทอนเงินให้เกิน นักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้า					
13	เมื่อนักเรียนเก็บของได้ แม้มันมีใครเห็นก็จะไม่เก็บไว้เอง					
14	โดยปกตินักเรียนจะไม่ให้เพื่อนทำงานแทนตนเองเพื่อไปส่งครู					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	รายการ	ระดับการปฏิบัติ				
		5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
15	นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบหรือแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ					
16	นักเรียนมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด					
17	นักเรียนไม่นำของส่วนรวมไปเป็นของตัวเอง					
18	นักเรียนไม่เอาเปรียบผู้อื่นในการทำงาน					
19	นักเรียนกล้าตัดสินใจในการทำงาน					
20	เมื่อนักเรียนตั้งใจทำอะไรแล้ว นักเรียนจะไม่ลังเลหรือเปลี่ยนใจง่ายๆ					
21	นักเรียนมั่นใจในการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุม					
22	เมื่อครูให้ออกไปเล่าเรื่องใดๆหน้าห้องเรียน นักเรียนกล้าออกไปโดยไม่ชักช้า					
23	นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล					
24	นักเรียนมั่นใจในการตัดสินใจในเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การแต่งกายที่เหมาะสมกับวัย					
25	นักเรียนจะฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงานแล้วนำมาไตร่ตรองก่อนตัดสินใจด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ					
26	ถ้ามีการแบ่งรางวัล นักเรียนจะแบ่งให้ทุกคนในกลุ่มอย่างเท่าเทียมกัน					
27	เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม นักเรียนจะยอมรับฟังความคิดเห็นของคนในกลุ่ม					
28	นักเรียนจะไตร่ตรองก่อนตัดสินใจและจะปฏิบัติตามมติของกลุ่มด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ					
29	นักเรียนยอมเสียสละเวลาส่วนตัวเพื่อทำงานกลุ่มให้สำเร็จ					
30	นักเรียนพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ					
31	นักเรียนอ่านหนังสือหรือทบทวนบทเรียนก่อนเข้านอน					
32	นักเรียนจะวางแผนอ่านหนังสือเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนสอบ					
33	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จด้วยความมุ่งมั่น					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ	รายการ	ระดับการปฏิบัติ				
		5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
34	นักเรียนสนใจที่จะทำสิ่งใดนักเรียนจะพยายามหาหนทางทำให้บรรลุผลสำเร็จ					
35	นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม เช่น ไม่ลักขโมยของ ไม่ทำร้ายผู้อื่น เป็นต้น					
36	นักเรียนปฏิบัติถูกต้องตามกฎระเบียบการใช้ห้องสมุด					
37	นักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติและทำพิธีหน้าเสาธงทันเวลา					
38	นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน					
39	นักเรียนเข้าแถวเพื่อซื้อของ					
40	นักเรียนไม่ขีดเขียนฝาผนังอาคารเรียน ห้องน้ำ บนโต๊ะ เก้าอี้หรือที่อื่นๆในโรงเรียน					
41	นักเรียนไม่ทำลายสาธารณสมบัติของโรงเรียน					
42	นักเรียนไม่พกอาวุธหรือของมีคมอื่นๆไว้เพื่อทำร้ายผู้อื่น					102
43	นักเรียนไว้ผมถูกต้องตามระเบียบ					
44	นักเรียนไม่สวมเครื่องประดับมาโรงเรียน เช่น ต่างหู แหวน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์ค่า IOC ของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อรายการกับนิยามศัพท์เฉพาะของแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

นิยามศัพท์	รายการ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	แปลค่า
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. ความรับผิดชอบ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเอาใจใส่ที่จะทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดเวลา ตลอดจนติดตามผลงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี	1.1. นักเรียนสามารถทำงานตามที่คุณสั่งด้วยความเอาใจใส่	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	1.2. นักเรียนเอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	1.3. นักเรียนติดตามการบ้านที่ส่งครูเพื่อแก้ไขและพร้อมที่ปรับปรุงข้อบกพร่องที่ถูกตั้ง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	1.4. เมื่อถึงคาบเรียนนักเรียนเตรียมอุปกรณ์การเรียนมาครบถ้วนทุกครั้ง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	1.5. นักเรียนส่งงานที่ได้รับมอบหมายจากครูตรงตามเวลาที่กำหนด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2. ความอดทน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงจิตใจที่เข้มแข็ง สามารถควบคุมอารมณ์ บังคับตนเองและทนต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จไปได้แม้ว่าจะถูกกระทบกระทั่งด้วยสิ่งที่ไม่พอใจ หรือไม่พอใจ โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคใด ๆ แม้จะเกิดจากความเหนื่อยอ่อนและเกียจคร้าน หรืองานนั้นจะยุ่งยากเพียงใดก็จะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก	2.1. เมื่อต้องเดินทางไกลเข้าค่ายพักแรมลูกเสือ เนตรนารี นักเรียนจะไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	2.2. นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ได้ เมื่อถูกเพื่อนตำหนิ	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	2.3. นักเรียนสามารถบังคับตนเองให้อ่านหนังสือและทำงานส่งครูในวิชาที่ไม่ชอบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	2.4. นักเรียนช่วยตนเองจนสุดความสามารถก่อนที่จะขอรับผู้อื่น	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	2.5. เมื่องานที่ทำจะมีความยากลำบากแต่นักเรียนยังตั้งใจทำจนสำเร็จ	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้

นิยามศัพท์	รายการ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					∑ R	IOC	แปรรค่า
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
3. ความซื่อสัตย์ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความซื่อตรงทางกาย วาจา และใจ ต่อตนเองและผู้อื่นทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อความผิดรวมทั้งไม่เอาเปรียบผู้อื่นและนำของส่วนรวมไปเป็นของตน	3.1. แม่การบ้านจะยกนักเรียนที่เผลอกเพื่อน	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.2. เมื่อแม่ค้าทอนเงินให้เกิน นักเรียนจะคืนส่วนที่เกินให้กับแม่ค้า	+1	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ใช้ได้
	3.3. เมื่อนักเรียนเก็บของได้ แม่ไม่มีใครเห็นก็จะไม่เก็บไว้เอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	0.8	ใช้ได้
	3.4. โดยปกตินักเรียนจะไม่ให้เพื่อนทำงานแทนตนเองเพื่อไปส่งครู	+1	0	0	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
	3.5. นักเรียนไม่เคยลอกคำตอบหรือแอบดูกระดาษคำตอบเพื่อนในเวลาสอบ	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
	3.6. นักเรียนมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกล้าแสดงความคิดเห็นอย่างเหมาะสม พึ่งพาตนเองได้มีความคิดเป็นของตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ มีจิตใจมั่นคงกล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญความจริง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล และมีความกล้าแสดงหรือหาวิธีแก้ปัญหาในความสามารถของตนเอง	3.7. นักเรียนมีนำของส่วนรวมไปเป็นของตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	3.8. นักเรียนไม่เอาเปรียบผู้อื่นในการทำงาน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4.1. นักเรียนกล้าตัดสินใจในการทำงาน	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	4.2. เมื่อนักเรียนตั้งใจทำสิ่งใดแล้วนักเรียนจะไม่ลังเลหรือเปลี่ยนใจง่าย ๆ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	4.3. นักเรียนมั่นใจในการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุม	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4.5. นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล	4.4. เมื่อครูให้ออกไปเล่าเรื่องใดๆหน้าห้องเรียน นักเรียนกล้าออกไปโดยไม่ชักช้า	+1	+1	+1	-1	+1	3	0.6	ใช้ได้
	4.5. นักเรียนมีความคิดเป็นของตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4.6. นักเรียนมั่นใจในการตัดสินใจในเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การแต่งกายที่เหมาะสมกับวัย	4.6. นักเรียนมั่นใจในการตัดสินใจในเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การแต่งกายที่เหมาะสมกับวัย	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

นิยามศัพท์	รายการ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	เปอร์เซ็นต์
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
5. ความเป็นผู้มีผู้นำ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการชักจูงหรือโน้มน้าวจิตใจและทำให้บุคคลอื่นเกิดความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงาน	5.1. นักเรียนมีความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจเพื่อนให้ร่วมมือกันทำงานจนเกิดความสำเร็จ	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%
	5.2. เมื่อทำงานกลุ่ม นักเรียนสามารถชักจูงเพื่อนให้ร่วมมือกันทำงานจนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%
	5.3. เมื่อนักเรียนเป็นหัวหน้ากลุ่ม นักเรียนจะยอมรับฟังความคิดเห็นของคนในกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%
	5.4. นักเรียนจะไตร่ตรองก่อนตัดสินใจและจะปฏิบัติตามมติของกลุ่มด้วยเหตุผลโดยปราศจากอคติ	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%
	5.5. นักเรียนยอมเสียสละเวลาส่วนตัวเพื่อทำงานกลุ่มให้สำเร็จ	+1	0	+1	+1	+1	4	80%
6. ความตั้งใจ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมุ่งมั่นและความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างจริงจัง ด้วยความความสนใจ และเต็มใจอย่างสม่ำเสมอ มีการวางแผนล่วงหน้า ก่อนลงมือทำ เพื่อให้งานนั้นบรรลุตามจุดมุ่งหมาย	6.1. นักเรียนพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%
	6.2. นักเรียนอ่านหนังสือหรือทบทวนบทเรียนก่อนเข้าเรียน	+1	0	+1	+1	+1	4	80%
	6.3. นักเรียนจะอ่านหนังสือเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนสอบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%
	6.4. นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จด้วยความมุ่งมั่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%
	6.5. นักเรียนสนใจที่จะทำสิ่งใดนักเรียนจะพยายามหาหนทางทำให้บรรลุผลสำเร็จ	+1	+1	+1	+1	+1	5	100%

นิยามศัพท์	รายการ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ						$\sum R$	IOC	แปรรค่า
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
7. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการปฏิบัติ ตามกฎระเบียบ ได้แก่ การปฏิบัติตาม กฎระเบียบของสังคม การปฏิบัติตาม กฎระเบียบของโรงเรียนและการปฏิบัติ ถูกต้องตามกฎระเบียบการใช้ห้องสมุดอย่าง ถูกต้องเหมาะสม	7.1. นักเรียนปฏิบัติตามถูกต้องตามกฎระเบียบของสังคม เช่น ไม่ลักขโมยของ ไม่ทำร้ายผู้อื่น เป็นต้น	+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7.2. นักเรียนปฏิบัติตามถูกต้องตามกฎระเบียบการใช้ห้องสมุด	+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7.3. นักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติและทำพิธีหน้าเสาธงทันเวลา	+1	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
	7.4. นักเรียนแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7.5. นักเรียนเข้าแถวเพื่อซื้อของ	+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7.6. นักเรียนไม่ขีดเขียนฝาผนังอาคารเรียน ห้องนำ บันไดระเก๊า หรือที่อื่นๆในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7.7. นักเรียนไม่ทำลายสาธารณสมบัติของโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
	7.8. นักเรียนไม่พกอาวุธหรือของมีคมอื่นๆไว้เพื่อทำร้ายผู้อื่น	+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7.9. นักเรียนไม่ดื่มสุร่าตามระเบียบ	+1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
	7.10. นักเรียนไม่สวมเครื่องประดับมกโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้

ภาคผนวก ค หนังสือราชการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0284

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

๙ มกราคม 2559

เรื่อง ขออนุมัติครุฑให้ให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสังฆประชาอนุสรณ์

ด้วยนางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์
อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์
องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก
สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขออนุมัติครุฑจากท่านโปรดอนุญาตให้นางสาวฐิตาภา
อินสระเทพ ทดลองใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร.097-227-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / **4729** วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินเพื่อการวิจัย

เรียน ผศ.ดร.บุญจันทร์ สีสันต์

ด้วย นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์
องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัด
สำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ
ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่าน
เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินนี้ว่ามีความถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจ
ของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบ
แบบประเมินเพื่อการวิจัยมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและ
ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / **4729** วันที่ ๕๐ พฤศจิกายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.ฐิยาพร กันตารณวัฒน์

ด้วย นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์
องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัด
สำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ
ดร.ธนิษฐ์ รัตน์โอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่าน
เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินนี้ว่ามีความถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจ
ของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบ
แบบประเมินเพื่อการวิจัยมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและ
ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ์ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สจล. ส่วนสนับสนุนวิชาการ โทร.3692
ที่ ศธ 0524.04 / **4729** วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.อัคพงษ์ สุขมาตย์

ด้วย นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์
องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัด
สำนักงานศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ
ดร.ธนิษฐ์ รัตน์โอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่าน
เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินนี้ว่ามีความถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจ
ของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมกันนี้ได้แนบ
แบบประเมินเพื่อการวิจัยมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและ
ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ์ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ที่ ศธ 0524.04/ 4729

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

๓๐ พฤศจิกายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินเพื่อการวิจัย

เรียน นางกุหลาบ สีขาลี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมินเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์
องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัด
สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.ภฤชณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ
ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินนี้ว่ามีความถูกต้องและเหมาะสม
มากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ มีความ
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและ
ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ์ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร.081-422-8661

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 4729

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

๓๔ พฤศจิกายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.ทรงยศ แก้วมงคล

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมินเพื่อการวิจัย

ด้วย นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์
องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัด
สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ
ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบประเมินนี้ว่ามีความถูกต้องและเหมาะสม
มากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัยของ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ มีความ
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและ
ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ์ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดี กำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร.081-422-8661

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0230

คณะกรรมการการศึกษาระดับ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

19 มกราคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนลำผักชี

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวจิตตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.ภฤชณา คิทธิ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะครุศาสตรบัณฑิต จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวจิตตาภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้

ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 097-227-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0230

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

19 มกราคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนศิริวังวิทยาคาร

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบควมามีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร 097-277-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0230

คณะกรรมการการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

19 มกราคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนสุเหร่านาตบ

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวจิตตภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบความมี
วินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา
กรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.ภฤชณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์
รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว
เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรด
อนุญาตให้ นางสาวจิตตภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 097-227-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0230

คณะกรรมการอุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

19 มกราคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนวัดใหม่กระทุ่มล้ม

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะกรรมการอุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 097-227-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0230

คณะกรรมการอุดมศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

19 มกราคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนสุเหร่าหะยีมีนา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบความมี
วินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา
กรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิทธิ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์
รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว
เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรด
อนุญาตให้ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 097-227-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0230

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

/๑ มกราคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนวัดลำด้อยตึง

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์ รัตน์โอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 097-227-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 0230

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

19 มกราคม 2559

เรื่อง ขออนุมัติเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนวัดหนองจอก (ภักดีนรเศรษฐ)

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบความมี
วินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษา
กรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนินทร์
รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว
เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขออนุมัติเคราะห์จากท่านโปรด
อนุญาตให้ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของ
ท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)

คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 097-227-2073

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงเรียนวัดคูตะเก
เลขที่รับ 134
วันที่ 11 พ.ย. 2558
เวลา

ที่ ศร 0524.04/ 0230

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

19 มกราคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโรงเรียนวัดคูตะเก

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
- 2. แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วยนางสาวฐิตาภา อินสระเทพ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกการวิจัยและประเมินผลการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตหนองจอก สังกัดสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี ดร.กฤษณา คิทธิ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ธนิษฐ์ รัตนโอฬาร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้
ด้วย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดคูตะเก

เพื่อโปรดทราบ

เพื่อโปรดพิจารณา

เห็นควร ดร.วิษณุ ดนลาน

นร.ป.บ. ทักษะบทสอบด้วยตัว

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กิติพงศ์ มะโน)
คณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436 (นางกมลวรรณ หุ่นรัตน์)

ติดต่อนักศึกษา โทร. 097-222-2222

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล	นางสาวฐิตาภา อินสระเทพ
วัน - เดือน - ปีเกิด	11 มกราคม 2530
สถานที่เกิด	จังหวัดนครนายก
ที่อยู่ปัจจุบัน	3/3-4 โรงเรียนสังฆประชาอนุสรณ์ สำนักงานเขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร 10530
ประวัติการศึกษา	ปีการศึกษา 2548 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนคณะราษฎร์บำรุงปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา 2553 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต(ศษ.บ.)เกียรตินิยมอันดับสอง สาขาการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2559 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต(ค.อ.ม.) สาขาครุศาสตร์อุตสาหกรรม(การวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ประวัติการทำงาน	ปี 2553 - 2555 ครูผู้สอนโรงเรียนวรณสว่างจิต ปี 2555 - ปัจจุบัน ข้าราชการครูโรงเรียนสังฆประชาอนุสรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้